

MANO PUİKIOJI RELIGIJA

4

MANO PUIKIOJI RELIGIJA

4

MOKAUSI TIKĖJIMO PAGRINDŲ – 2

Paruošė:

Faruk SALMAN - Nazif ILMAZ - Dr. Radžab OZDIREK

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Paruošė:

Dr. Radžab OZDIREK
Faruk SALMAN
Nazif ILMAZ

Redaktorius:

Dr. Faruk KANGER

Dizainas ir suskirstymas:

Zakir SHADMANOV

Vertimas į lietuvių kalbą:

Valida YAKUB

Kanoninis redaktorius:

Romas JAKUBAUSKAS

Literatūrinis redaktorius:

Valida YAKUB

Išversta iš:

МОЯ ПРЕКРАСНАЯ РЕЛИГИЯ - 4

MANO PUIKIOJI RELIGIJA – 4

.....

**Rekomenduojama plačiam skaitytojų ratui.
Visos teisės ginamos.**

Pašto adresas:

.....

ĮVADAS

B Šlovė Allah'ui, kuris pagerbė mus, atsiųsdamas mums Islama – mūsų puikią religiją!

Sveikinimai pranašui Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam), kuris savo pavyzdžiu, pačiu puikiausiu būdu išmokė žmoniją religijos! Sveikinimai jo šeimos nariams ir bendražygiams!

Brangūs vaikai!

Pats didžiausias mūsų gyvenimo kapitalas yra iman (tikėjimas). Pagrindinis mūsų tikslas – su tikėjimu išleisti paskutinį atodūšį ir su tikėjimu stoti prieš mūsų Kūrėją. Tikėjimas užgimsta širdyje ir atsispindi poelgiuose. Aukščiausiasis Allah'as myli tuos vergus, kuri tiki ir daro gerus darbus. Jis praneša džiugią žinią apie jiems paruoštus rojus sodus.

Brangūs, vaikai!

Tikėjimo žygis, pradėtas Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam), tęsėsi daugelį kartų. Kiekviena karta dėjo visas pastangas, kad religija išliktų, o, po to, perduodavo ją sekančiai kartai. Tokiu būdu, islamiškos žinios, perduodamos iš lūpų į lūpas, iš širdies į širdį, pasiekė mus.

Šventą tikėjimo žygį, kurį pradėjo mūsų mylimas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam), ateityje tęsite jūs. Mūsų pareiga – paruošti jus šiam palaimintam žygiui ir pačiu puikiausiu būdu suteikti jums didžias mūsų religijos žinias, kurios apima epochas. Šlovė Allah'ui, jau baigta ketvirtoji knyga, kurią paruošėme šiuo tikslu.

Anksčiau buvo išleistos trys knygos: „Mokausi garbinti 1 – 2“ bei „Mokausi tikėjimo pagrindų 1“, ir jos patiko jums ir mūsų draugams, skaičiusiems šias knygas. Allah'o malone jos buvo išverstos ir išspausdintos beveik 20 pasaulio kalbų, tame tarpe anglų, arabų, prancūzų, vokiečių, gruzinų, azerbaidžianiečių, kazachų, kirgizų, uigurų, kinų bei bulgarų kalbomis. Šioje knygoje buvo atsižvelgta ir į šafi bei maliki mashabus. Kai kuriose šalyse jos imtos naudoti kaip mokykliniai vadovėliai.

Pirmojoje knygoje „Mokausi tikėjimo pagrindų 1“, mes kalbėjome apie religiją, tikėjimą, tikėjimą Allah'u bei tikėjimą angelais. O knygoje „Mokausi tikėjimo pagrindų 2“ bus kalbama apie tikėjimą Knygomis, pranašais, Pasaulio pabaiga bei lemtimi ir likimu.

Ruošdami šią knygą, mes išnagrinėjome knygas, kurios buvo parašytos šia tema anksčiau, ir panaudojome jas. Kita vertus, mes norėjome praturtinti jūsų dvasinį pasaulį ir mokymąsi ypatingu saldumu ir nepakartojamu pasitenkinimu, mes stengėmės padaryti šias knygas ypatingas. Ruošdami jas atsižvelgėme į žemiau išvardintus dalykus:

Kad skaitytumėte apie mūsų religiją su meile ir susidomėjimu, kiekvieną temą mes pradėjome nedideliu pasakojimu.

Kad jums būtų paprasčiau mokytis mūsų religijos šaltinių ir esmės, mes išskyrėme Šventojo Korano ajet'us ir Pranašo (TJTIAP) hadisus rėmeliais.

Kiekvienas iš tikėjimo pagrindų, suteikia mums daug gražaus ir gero. Šį grožį mes pasistengėme atskleisti ajet'ų ir Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) hadis'ų pagalba.

Stengėmės parinkti trumpus, bet turinčius gilią prasmę skyrių pavadinimus. Taip pat stengėmės, kad jie būtų lengvai įsimenami.

Aiškindami temas, stengėmės panaudoti įvairius pavyzdžius, pasakojimus, palyginimus, paveikslėlius ir grafikus, kad jums būtų lengviau suprasti ir įsisavinti, ir kad darytumėte tai su meile.

Mes stengėmės praturtinti jūsų dvasinį pasaulį saldžiais prisiminimais apie Pranašą (sallallahu aleihi va sallam), jo ištikimus bendražygius ir iškilius Islamo žmones.

Kai kuriuos duomenis, kur buvo patogu, mes išdėstėme lentelių ir schemų pagalba.

Stengėmės temas aiškinti paprasta, nesudėtinga kalba, nesigilindami į smulkmenas, kurias jūs sužinosite vyresniame amžiuje.

Kiekvieno skyriaus pabaigoje mes pateikėme klausimus, kurių pagalba galėtumėte patikrinti savo žinias.

Du'a – tai garbinimo būdas, kurio dėka mes palaikome ryšį su Aukščiausiuoju Valdovu ir, kurį Jis labai mėgsta. Tai mūsų garbinimo esmė. Tai mūsų tikėjimo simbolis. Todėl, mes pateikėme įvairias du'a, kurias jūs galite perskaityti ir išmokti.

Mes tikimės, kad jūs savo du'a prisiminsite ir tuos, kurie dalyvavo šios knygos ruošime, ir paliekame jus vienus su šia serijos „**Mano puikioji religija**“ knyga, kuri vadinasi „**Mokausi tikėjimo pagrindų - 2**“

Tegu jūsų širdys užsipildo tikėjimu, jūsų gyvenimai – Islamu, jūsų sielos – ichsan'ų (dievišku įkvėpimu). Tegul angelai būna jūsų palydovais, o geri žmonės – draugais. Te padeda jums Aukščiausiasis Allah'as! Tegul jūsų kelias bus tiesus iki pat Rojaus!

Faruk SALMAN

Nazif ILMAZ

Dr. Radžab OZDIREK

2010 birželis / Uskudar

İÇİNDEKİLER

KİTAPLARA İMAN / 7

Hikâye: Hayâl Kanatlarını Tak!	8
İnsan Vahye Muhtaçtır	11
İlahî Kitaplar	12
Tevrat	13
Zebur.....	13
İncil.....	14
Kur'an- Kerim	14
İlahî Kitapların Bize Kazandırdıkları.....	15
Kitabımızı Tanıyalım: Kur'an-ı Kerim'in İç Düzeni	18
İlk Vahyin Gelişi	19
Kur'an-ı Kerim'in Yazılması ve Ezberlenmesi	21
Kur'an-ı Kerim'in Kitap Hâlinde Toplanması	21
Kur'an-ı Kerim'in Çoğaltılması	22
Kur'an-ı Kerim Okumanın Faziletleri	23
Kur'an-ı Kerim'in İçerdiği Konular	24
Peygamber Efendimiz ve Kur'an-ı Kerim.....	28
SORULAR	31

PEYGAMBERLERE İMAN / 35

Hikâye: Peygamberler (Allah'ın Elçileri)	36
Yol Rehberlerimiz.....	41
Peygamberler ve peygamberlerin Sıfatları	42
Peygamberlerin Ortak Mesajları	44
Peygamberlere İmanın Bize Kazandırdıkları.....	45
Peygamberlerin Hayatında Bizim İçin En Güzel Örnekler Vardır	48
Hazreti Âdem Aleyhisselam	48
Hazreti Nuh Aleyhisselam	49
İbrahim Aleyhisselam.....	50
Hazreti Yusuf Aleyhisselam.....	51
Hazreti Musa Aleyhisselam.....	52
Hazreti İsa Aleyhisselam	54
Hazreti Muhammed Aleyhisselam.....	55
Peygamber Efendimiz Ve Peygamberler	58
SORULAR	61

AHİRETE İMAN / 65

Hikâye: Sonsuz Hayat.....	66
Dünya Hayatı: Allah'ın Bize Sunduğu En Büyük Nimet.....	70
Dünya Hayatı Bir Yolculuktur.....	70
Dünya Hayatının Güzellikleri Geçicidir.....	70
Dünya Hayatı Bir Sınavdır.....	71
Dünya Ahiretin Tarlasıdır.....	71
Hikâye: Yeşil Elbise.....	72
Ölüm.....	74
Kabir.....	76
Ahirete Hazır mıyız?.....	77
Hikâye: Kâbus.....	78
Ahiret.....	80
Kıyametin Kopması.....	80
Yeniden Diriliş.....	81
Mahşer.....	83
Hikâye: Allah'ı ve Ahireti İnkâr Eden Adam.....	84
Amel Defterlerinin Verilmesi.....	86
Hesap ve Sual.....	87
Mizan.....	88
Sırat.....	89
Cennet.....	89
Cehennem.....	90
Allah'ın Rahmeti ve Merhameti Sonsuzdur.....	92
Hikâye: İbrahim'in Sıkıntısı.....	94
Ahirete İmanın Bize Kazandırdıkları.....	96
Peygamberimiz'in Hayatında Dünya ve Ahiret Dengesi.....	100
SORULAR	117

KADER / 111

Hikâye: İşte Şuraya Yazıyorum.....	112
Kader ve Kaza.....	116
Hikâye: Emre'nin Kaderi.....	118
Allah'ın Bilgisi ve Kader.....	121
İrade.....	121
Hikâye: Allah'ın Kaderinden Yine O'nun Kaderine Kaçıyorum.....	123
Çalışma, Rızık ve Tevekkül.....	124
Hikâye: Aslan ile Tilki.....	129
Hastalık ve Ölüm.....	131
Şiir: Hak Şerleri Hayreyleyler.....	133
Kadere İmanın Bize Kazandırdıkları.....	134
Peygamber Efendimiz Allah'tan Gelen Her Şeyi Güzel Görürdü.....	137
SORULAR	141

Gyvenimo kelrodis

Tikėjimas šventomis knygomis

- Žmogui reikia *apreiškimų*
 - Šventosios Knygos
- Ką mums duoda šventosios Knygos
 - Pirmasis apreiškimas
- Mūsų knyga – šventasis Koranas
 - Muhammad'as (TJTIAP)
ir šventasis Koranas

Prisitvirtink vaizduotės sparnus

Bekir'as priėjo prie Koraną skaitančio tėvo. Rodydamas į šventąjį Koraną, jis paklausė:

- Tėve, aš žinau, kad Koranas, kurį dabar skaitai, yra Allah'o žodis, bet aš norėčiau daugiau apie jį sužinoti. Ar galėtum man papasakoti apie šventąjį Koraną?

- Sūneli, Koranas – tai šventoji musulmonų Knyga. Visais laikais Allah'as siuntė žmonėms Knygas ir, tokiu būdu, Jis perdavė ko iš jų tikisi, ir ko iš jų nenori. Bėgant laikui, šių Knygų turinys buvo iškraipytas. Su laiku žmonių gyvenimo būdas ėmė neatitikti Kūrėjo valios.

Visagalis Kūrėjas linki žmonėms gero, todėl per vieną iš pasiuntinių atsiųsdavo jiems naują Knygą. Taip buvo visuomet. Paskutinė atsiųsta knyga yra šventasis Koranas. Korane Jis praneša, kad knygos daugiau nebus siunčiamos.

- Tėti, tokiu atveju, Koranas yra knyga visiems, ar ne?

- Šaunuolis, sūnau. Tu gražiai pasakei. Šventasis Koranas yra Knyga, kuria turi patikėti ir sekti visi žmonės, gyvenę ir gyvensiantys žemėje nuo pranašo Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) laikų iki Teismo dienos.

- Tėve, o Korane yra Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) žodžių?

- Ne, sūnau. Korane yra tik Allah'o žodžiai. Jei tik tu žinotum, koks skrupulingas buvo Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) šiuo klausimu. Jis darė viską, kad tik Korane neįsiterptų jo žodžių.

Kažkada Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) uždraudė užrašinėti jo pasisakymus. Jis įsakė visiems: „Tie, pas kuriuos yra tokių užrašų, tegul suplėšo juos!“. Ir tik tada, kai nebebuvo pavojaus, kad jo žodžiai būtų įrašyti į Koraną, jis leido juos užrašinėti.

- O kaip mūsų Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) buvo apreikštas Koranas? Tėti, man labai norisi tai sužinoti.

- Yra angelas, kuris perduoda pranašams Allah'o įsakus. Jo vardas Džebrail (aleihissalam). Mūsų Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) perdavė Koraną būtent Džebrail (aleihissalam).

- Tėve, o kas yra vachi?

- Žodis vachi verčiamas kaip slaptas pokalbis, šnabždėjimas. Allah'o įsakų perdavimo būdas mūsų Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) vadinamas vachi. Džebrail (aleihissalam) perdavinėjo Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) ajat'us. O jis, savo ruožtu, liepė jį mokytis mintinai ir užrašyti šalia esantiems musulmonams.

- Ach, tėti, kaip būtų nuostabu, jei būtumėme gimę tais laikais, kai gyveno mūsų Pranašas Muhammad (sallallahu aleihi va sallam)! Pamatyti kaip apreiškiamas Koranas! Jei tik galėtumėme išvysti brangų mylimo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) veidą ir pasiklausyti iš jo lūpų sklindančio Korano!

- Jei tik nori, mes gali prisitvirtinti vaizduotės sparnus ir nuskristi į tas dienas. Ką pasakysi? Ar pasiruošęs tokiai kelionei?

- Taip, tėti, aš pasiruošęs!

- Tada lekiame, bismillah!

Mūsų tikslas – Medina. Mes skrendame į Allah'o Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) miestą.

Užsimerk!

Štai ir atvykom. Gali atsimerkti. Tai Medina!

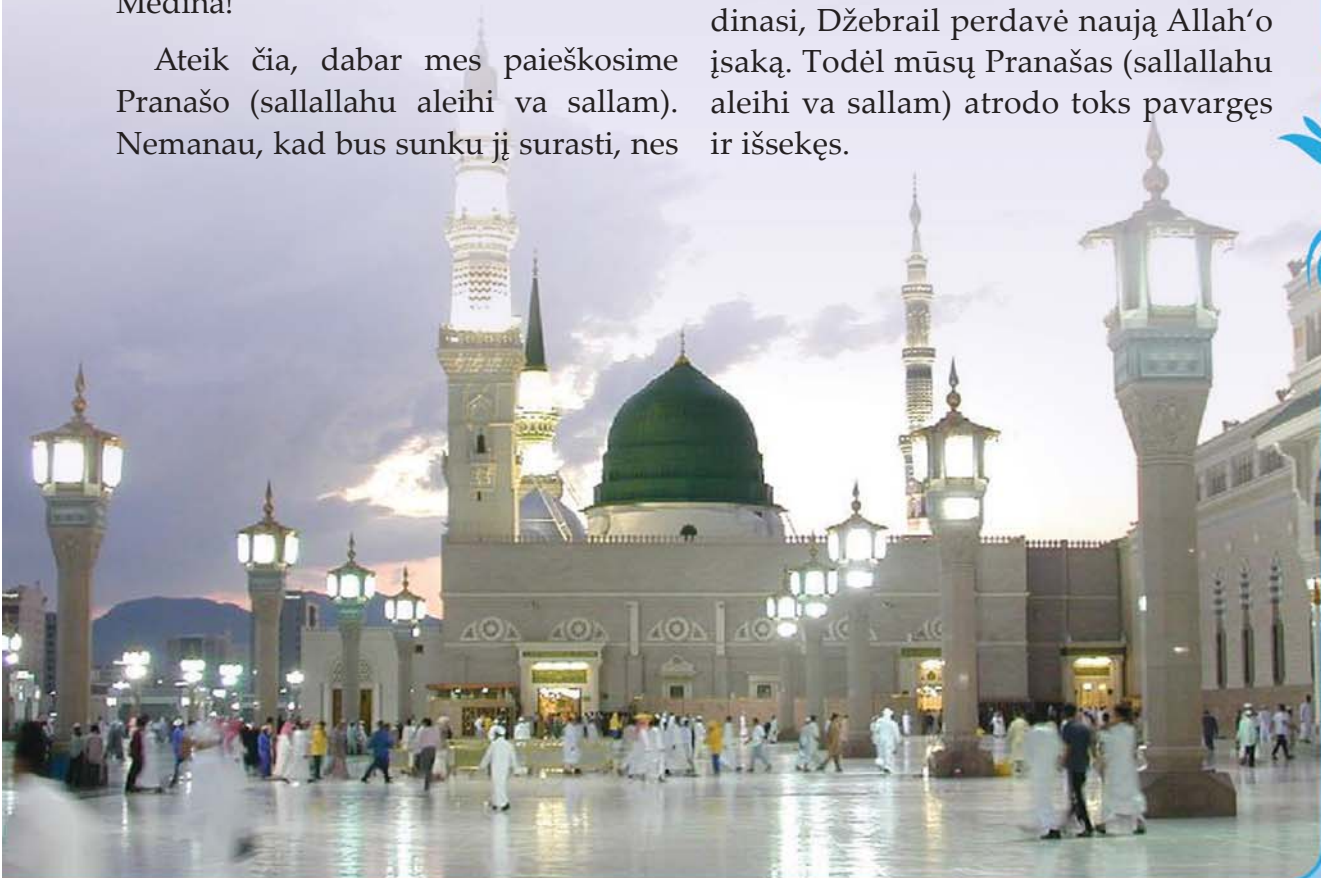
Ateik čia, dabar mes paieškosime Pranašo (sallallahu aleihi va sallam). Nemanau, kad bus sunku jį surasti, nes

daugiausiai savo laiko jis praleidžia mečetėje. Iš pradžių paieškosime ten.

Taip, jis čia! Žiūrėk, dideliame žmonių būryje sėdi mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam). Nejaugi jo nepažinai? Pažiūrėk! Štai jis, tyru veidu, juodais, išlenktais antakiais. Didele galva ir lenktais antakiais. Vešlia barzda ir besibanguojančiais plaukais. Šilkine oda ir stambiu kūnu. Dabar pažinai jį? Jis ir yra mūsų Ponas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam)!

O sūnau, mes atėjome laiku. Tu domėjaisi, kaip buvo apreiškiami Korano ajat'ai. Manau, kad tai mudu tuojau pamatysime.

Žiūrėk, šviesi Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) oda šiek tiek pagelto. Plačią kaktą nusėjo prakaito lašeliai. Jį supantys žmonės tyli, žiūri žemyn ir neišleidžia nė menkausio garso. Vadinasi, Džebrail perdavė naują Allah'o įsaką. Todėl mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) atrodo toks pavargęs ir išsekęs.

Pažvelk, jis atvėrė akis! Jo kilnus veidas švyti apreiškimo šviesa.

Atkreipk dėmesį į Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) draugus. Tu žinai, kad mes vadiname juos „sahaba“ (bendražygiai). Sahab'ams labai įdomūs nauji Allah'o įsakai. Jų akys nukreiptos į jo kilnias lūpas, panašias į gėlės žiedą.

Tuojau šis žiedas prasiskleis ir paskleis aplink save patį nuostabiausią aromata. Žiūrėk, jis prašneko:

- Aukščiausiasis Allah'as apreiškė naują ajat'ą. Tegul apreiškimų užrašinėtojai į rašo šį ajat'ą į surą „al-Bakara“. Skaitau lėtai. Įdėmiai klausykitės! Mokykitės ir mokykite tuos, kurių čia nėra!

Allah'as sako:

„Dorybė yra ne tame, kad sukiojote savo veidus į rytus bei vakarus, bet doras yra tas, kuris patikėjo Allah'u, Paskutine Diena, angelais, Raštais, pranašais, kuris dalino turtą, nekreipdamas dėmesio į meilę jam, giminaičiams, našlaičiams, vargšams, keliautojams ir prašantiems, aukojo jį vergų išlaisvinimui, atliko malda, mokėjo zakat'ą, laikėsi sutarčių, po jų sudarymo, buvo kantrūs skurde, ligoje ir mūšyje. Tai tokie yra teisingieji. Tokie yra dievobaimingieji“. (Sura al-Bakara, 2/177)

- Sūneli, tu matai, jog, vos tik Allah'as apreiškia Korano ajat'ą, Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) tuojau pat moko bendražygius ir liepia jį užrašyti. Po to, kai Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pakils ir išeis, bendražygiai daug kartų skaitys šiuos ajat'us vieni kitiems, išmoks juos mintinai ir mokys jų tuos, kurie negirdėjo.

- Ačiū už šią įsivaizduojamą kelionę. Aš lyg gyvenau tuo laiku. Gerai, o per kiek laiko buvo apreikštas Koranas?

- Pirmasis apreiškimas buvo perduotas Pranašui (sallallahu aleihi va sallam) Mekoje, 610 metais. Vachi 13 metų buvo apreiškiami Mekoje ir 10 metų Medinoje. Iš viso, apreiškimai buvo siunčiami 23 metus.

- Tėve! Nenoriu tau trukdyti skaityti Koraną, bet negaliu nepaklausti dar vieno klausimo: „Kodėl Koranas ne buvo atsiųstas vienu kartu, o buvo siunčiamas net 23 metus?“

- Kad musulmonams būtų lengviau ir geriau jį išmokti. Jei Koranas būtų atsiųstas vienu kartu, būtų labai sunku jį užrašyti ir jo išmokti. Todėl, vos tik atsitikdavo kažkoks įvykis ar Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) buvo užduotas koks nors klausimas, tuoj pat dalimis buvo siunčiami Korano ajat'ai. Musulmonai gerai jį įsisavino ir pačiu puikiausiu būdu pritaikė savo gyvenime. Jie taip saugojo jį, kad nebuvo įmanoma pakeisti nė vienos raidės.

Sūnau, o dabar atėjo mūsų eilė. Ir mes perskaitysime Koraną. Išmoksime Allah'o paliepiimų ir draudimų. Vykdysime nurodymus, gyvensime pagal mūsų religijos taisykles ir perduosime Koraną ateinančioms kartoms.

Dabar Bekir'as suprato, kodėl jo tėvas teikia tiek reikšmės Korano skaitymui. Todėl, kad tai – Allah'o perduotos žinios. Tai Knyga, kurią reikia skaityti apmąstant. Tai Knyga, kurią reikia suprasti ir gyventi pagal jos nurodymus.

M. Jašar Kandemir

Žmogui reikia apreiškimų

Akys yra vienos iš svarbių mūsų kūno dalių. Per akis mes matome mus supantį pasaulį ir gauname duomenis apie jį.

Tačiau, mūsų akys turi du apribojimus. Vienas jų yra toks: kad pamatyti aplinkinį pasaulį, mūsų akims būtina šviesa. Be šviesos mes matyti negalim. Antrasis: mūsų akys nėra tokios išvystytos, kad matytų viską. Tokių mažiausių dalykų, kaip bakterijos ir atomai, plika akim mes matyti negalime. Kad pamatyti juos, mes naudojames tokias aparatus, kaip mikroskopas.

Pati svarbiausia savybė, išskirianti mus iš visų kitų kūrinų yra protas. Proto dėka mes skiriame gėrį ir blogį. Kad suprastumėme ar kažkas yra mums naudinga, ar kenksminga, mes naudojame protą. Tačiau mūsų protas, kaip ir akys, turi ribotas galimybes.

Kad atskirti gėrį nuo blogio, naudą nuo žalos, vien tik proto nepakanka. Kaip tam, kad matyti akimis mums reikia šviesos, taip ir tam, kad teisingai panaudoti protą, mums reikia dieviškų apreiškimų šviesos.

Taip pat, kai kalbama apie tokius dalykus, kaip Ahirat, Rojus ir Pragas, at-

sakymų į kuriuos mūsų protu neįmanoma rasti, mums reikia apreiškimų.

Vachi, atsiųstas Allah'o, - tai šviesa, kuri nurodo kelią mūsų protui, ir kuri nušviečia mūsų gyvenimo kelią. Vachi šviesoje mes pažįstame savo Kūrėją ir jo pagalba suvokiame savo sukūrimo tikslą.

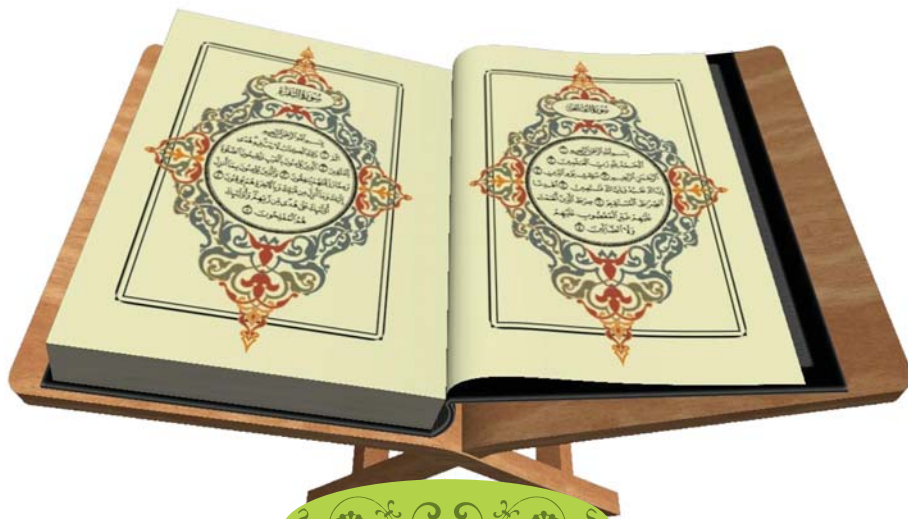
- ❖ Kokia mūsų gyvenimo prasmė?
- ❖ Kaip turime šiame pasaulyje gyventi?
- ❖ Kokios mūsų pareigos ir skolos prieš Allah'ą?
- ❖ Kas bus po mirties?
- ❖ Ar po mirties mes atgysime?
- ❖ Kada ir kaip mes gausime atlygį už šio gyvenimo poelgius?

Tam, kad rastumėme atsakymus į šiuos klausimus, mes naudojames vachi nurodymais.

Visagalis Allah'as užmezgė ryšį su žmonėmis per Savo siunčiamas Knygas ir pranašus. Pradedant pranašu Adomu (aleihissalam), visi pranašai perduodavo mums Allah'o žodžius ir žinias. Žinios, kurias Allah'as perdavė žmonėms per pranašus, vadinamos „vachi“.

Šventosios Knygos

Visagalis Allah'as sako:

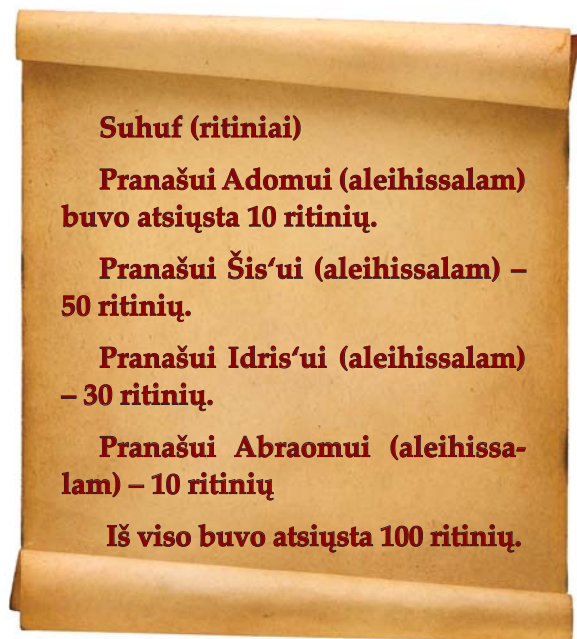
„(Tikintieji), kurie tiki tuo, kas buvo atsiųsta tau ir atsiųsta iki tavęs“.

(Sura al-Bakara, 2/4)

Vienas iš tikėjimo pagrindų, yra tikėjimas tuo, kad Knygas atsiuntė Allah'as, ir tikėjimas tuo, kad jose pateiktos patikimos žinios.

Žinias, kurias Aukščiausiasis Allah'as nori pranešti Savo pranašui, Jis praneša tiesiogiai arba per angelą. Šias, apreiškimo būdu gautas žinias, pranašai perduoda žmonėms. Knygos, kuriose pateikiami Allah'o įsakai, Jo draudimai ir nurodymai, vadinamos „šventomis Knygomis“. Iš jų mes sužinome tikėjimo pagrindus, garbinimo būdus bei kaip turime elgtis šiame gyvenime. Mes vykdomė įsakus, esančius šventosiose Knygose, stengiamės pelnyti Allah'o palankumą.

Priklausomai nuo žmonių poreikių, Valdovas atsiuntė kai kuriems prana-

Suhuf (ritiniai)

Pranašui Adomui (aleihissalam) buvo atsiųsta 10 ritinių.

Pranašui Šis'ui (aleihissalam) – 50 ritinių.

Pranašui Idris'ui (aleihissalam) – 30 ritinių.

Pranašui Abraomui (aleihissalam) – 10 ritinių

Iš viso buvo atsiųsta 100 ritinių.

šams „suhuf“ (ritinius), o kitiems – didelės Knygas, kuriose buvo įsakai ir draudimai.

Taurat (Tora, Senasis Testamentas)

Buvo atsiųstas pranašui Mozei (aleihissalam). Šventajame Korane pranešama, jog Tora yra viena iš šventųjų Knygų, kurios buvo atsiųstos tam, kad nurodyti žmonėms teisingą kelią. Todėl, mes tikime, kad Toros originalas yra šventa Knyga, kurioje parašyti Aukščiausiojo Allah'o žodžiai.

Tora buvo perduota Izraelio žmonėms per pranašą Mozę (aleihissalam). Tačiau izraeliečiai nesugebėjo išsaugoti Toros tokiu pavidalu, koku ji buvo apreikšta Aukščiausiojo Allah'o. Toros originalas buvo pradangintas. Per ilgą laiką Tora buvo iš naujo perrašyta religinių žydų mokslininkų. Vadinasi, nežiūrint to, kad Toras yra Allah'o pranašui Mozei (aleihissalam) atsiųsta Knyga, vėliau jos originalas buvo prarastas. Bėgant laikui žmonės ėmė eilę pakeitimų. Tora, kuri šiandien yra žmonių rankose, dėl padarytų pakeitimų, negali būti laikoma pilnaverte šventąja Knyga, tai yra ji prarado savo ypatybes.

Visagalis Allah'as sako:

„Iki jo buvo Mozės Raštas, kuris buvo vedlys ir malonė.“

(Sura al-Ahkaf, 46/12)

Zabur (Dovydo Psalmės)

Buvo atsiųsta pranašui Dovydui (aleihissalam). Jis gražiu balsu skaitė Zabur ir visi, kurie klausėsi, žavėjosi jo skaitymu. Mūsų dienomis Dovydo Psalmės yra vienas iš Toros skyrių.

Dabartinė Zabur yra eiliuota pamokymų knyga, tačiau joje nėra įsakų ir draudimų.

Visagalis Allah'as sako:

„ Vieniems pranašams Mes suteikėme pirmenybę prieš kitus. Ir Dovydui mes dovanojome Zabur (Psalmes)“.

(Sura al-Isra, 17/55)

Indžyl (Evangelija, Naujasis Testamentas)

Buvo atsiųstas pranašui Isa (Jėzui) (aleihissalam).

Originalus šios Knygos tekstas buvo atsiųstas Allah'o, tačiau, kaip ir Taurat bei Zabur, buvo žmonių iškraipytas. Pranašo Jėzaus (aleihissalam) gyvenimo laikotarpiu Indžyl nebuvo išsaugota raštišku pavidalu, tačiau vėliau buvo parašyta daugybė Indžyl variantų. 325 metais, Izniko mieste krikščionių religiniai veikėjai suorganizavo didžiulį susirinkimą ir iš daugybės variantų buvo atrinktos keturios knygos. Tai Naujojo Tes-

tamento tekstai, kuriuos parašė Matas, Morkus, Lukas ir Jonas. Jos buvo pavadintos rašytojų vardais. Mūsų laikais egzistuoja būtent šios Indžyl versijos.

Visagalis Allah'as sako:

„Po jų Mes atsiuntėme Isa (Jėzų), Marjam (Marijos) sūnų, su patvirtinimu tiesos, kuri buvo anksčiau atsiųsta Taurat'e (Toroje)“

(Sura al-Maida, 5/46)

Šventasis Koranas

Tai paskutinioji Allah'o atsiųsta šventoji Knyga. Jis buvo atsiųstas mūsų mylimam pranašui Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam).

Dalis šventųjų Knygų buvo prarastos, tam tikros Knygų dalys buvo žmonių pakeistos arba papildytos. Tačiau Aukščiausiasis Allah'as, šventojo Korano pagalba pranešė mums visas žinias ir principus, kurie buvo ankstesnėse šventose Knygose, ir kurie yra žmonėms reikalingi.

Mes, būdami musulmonais, turime tikėti ne žmonių iškraipy-

tomis šventomis Knygomis, o jų originalais, atsiųstais Allah'o. Mes pripažįstame visas Knygas, apie kurias praneša Aukščiausiasis Allah'as. Mes tikime, kad tik šventasis Koranas išliko iki mūsų dienų nepakitęs.

Visagalis Allah'as sako:

„Iš tiesų, Mes atsiuntėme Priminimą (Koraną) ir Mes saugome jį“.

(Sura al-Hidžr, 15/9)

Ką mums duoda šventosios Knygos?

Šventosios Knygos

- ✿ Užtikrina nuolatinį ryšį su Aukščiausiuoju Allah'u.
- ✿ Parodo mums mūsų atėjimo į šį pasaulį tikslą ir moko mus mūsų pareigų.
- ✿ Saugo ir išlaiko pagrindinius religinius principus nepakeistus ir neiškraipytus.
- ✿ Praneša būsimums kartoms apie svarbius žmonijos istorijos laikotarpius, kad jie padarytų tinkamas išvadas.

• Iš mums labai brangaus žmogaus gauto laiško tekstą, mes daug kartų skaitome iš naujo. Patikusius sakinius įsimename visam gyvenimui. Šventose Knygose – šventi Allah'o žodžiai, tarsi žmonijai atsiųstas laiškas. Tai toks laiškas, kuris atėjo iš Allah'o – pasaulių Valdovo, ir kiekviena- me jo ajat'e slypi daugybė išmin- ties ir žavesio. Skaitydami jį, mes tarsi bendraujame su Allah'u. Šie šventi žodžiai, atsiųsti į žemę iš amžinybės pasaulio, kaskart juos skaitant ar klausantis jų, daro mūsų širdims vis naują įtaką. Tai padidina meilę Aukščiausiam Allah'ui. **Šie žodžiai užtikrina nuolatinį ryšį su Aukščiausiuoju Allah'u.**

Mūsų mylimas Pranašas (ﷺ) sakė:

“Size iki önemli şey bırakıyorum. Bunlardan biri Allah'ın kitabıdır. O, Allah'ın ipidir. Ona tutunan doğru yolu bulur. Onu bırakan da yolunu sapıtır.”

(Muslim, Fadaulis sahaba, 37)

Šventosios Knygos perduoda mums Aukščiausiojo Allah'o nurodymus ir draudimus. **Parodo mums mūsų atėjimo į šį pasaulį tikslą ir moko mus mūsų pareigų.** Jos liepia mums garbinti tik Allah'ą ir imti pavyzdį iš pranašų. Pataria mums daryti žmonėms naudingus darbus. Skatina mus būti dorais, teisingai elgtis ir padėti tiems, kuriems reikia pagalbos. Jos linki mums būti aukštos moralės vergais, kurie pažino savo Valdovą, vengia neteisingumo ir gerai elgiasi su visais žmonėmis.

Visagalis Allah'as sako:

„Tai – pranešimas žmonijai. Tegul perspėja juos ir tegul žino, kad Jis – Dievas, Vienas, ir tegul susimąsto turintieji proto.“

(Sura Ibrahim, 14/52)

Tikėjimo principai yra religijos pagrindas. Kai originalūs šventųjų Knygų tekstai, kuriuose kalbama apie šiuos principus, yra iškraipomi, žmonės ima klysti tikėjimo klausimais. Jie pasitraukia nuo tikėjimo Vienu Allah'u. Ima laikyti uždraustą (haram) leistinu (halal), o leistiną (halal) uždraustu (haram). Vietoje iškraipytų Knygų Aukščiausiasis Allah'as atsiunčia kitas. Iš naujo moko žmones teisingo tikėjimo ir teisingo elgesio. Tokiu būdu, Allah'o atsiųstos šventos Knygos **saugo ir išlaiko pagrindinius religinius principus nepakeistus ir neiškraipytus.** Šventasis Koranas yra paskutinė atsiųsta Knyga. Jis apima visų, prieš tai buvusių šventų Knygų, tiesas ir grožį.

Visagalis Allah'as sako:

„Pasiuntė Jis tau Raštą su tiesa, patvirtindamas tą teisingumą, kuris siųstas iki jo. Ir pasiuntė Jis Torą ir Evangeliją“.

(Sura al-Imran, 3/3)

Gyvenimiška žmonijos kelionė prasidėjo nuo Adomo (aleihissalam). Pradedant tais laikais, ir baigiant dabartinais, žmonija buvo sukūrusi daugelį civilizacijų. Tuos žmones, kurie ėjo pranašų nurodytu kelių, ir kurie darė gerus darbus, mini geru žodžiu. Jie tapo pavyzdžiu ateinančioms kartoms. Tie žmonės, kurie nepripažino pranašų ir šventų Knygų vadovavimo, naudojami žeme vien asmeniniais tikslais. Engė silpnuosius. Pažeidinėjo bejėgių žmonių teises. Žudė nekaltus žmones. Neteisingai naudojo savo turtus. Jie nutolo nuo Allah'o malonės. Jie pasitraukė iš istorinės arenos, palikdami po savęs karčius prisiminimus. Būtent šventosios Knygos **praneša būsimoms kartoms apie svarbius žmonijos istorijos laikotarpius, kad jie padarytų tinkamas išvadas.**

(Tai faraono, kuris paskendo Raudonojoje jūroje, kūnas. Jo kūnas nebuvo mumifikuotas, nepaisant to, jis išsilaikė ir buvo rastas prabėgus tūkstantmečiams).

Visagalis Allah'as sako:

„Pasakojime apie juos yra pamokymas turintiems protą. Tai – ne išgalvotas pasakojimas, o patvirtinimas teisingumo to, kas siūsta iki jo. Bet kokio dalyko paaiškinimas ir teisingas vadovavimas ir malonė tikintiems žmonėms“.

(Sura Jusuf, 12/111)

Egipto piramidės – faraonų laidojimo vietos.

Geriau susipažinkime su mūsų Knyga

Vidinis šventojo Korano turinys

Šventasis Koranas – tai šventa Knyga, panašios į kurią, žmonės nepajėgė sukurti. Koranas dar yra vadinamas – Kalia-mullah, kas verčiama kaip Allah'o žodis. 23 metų bėgyje Koranas dalimis buvo apreiškiamas mūsų mylimam Pranašui (salallahu aleihi va sallam) per angelą Džebrail (Gabrielių) (aleihissalam). Jį sudaro apie 600 puslapių.

Korano vidinį turinį sudaro ajat'ai, suros ir džiuž'ai. Korano dalis, kurią sudaro vienas ar keli sakiniai, vadinama ajat'u. Skyrius sudarytas iš ajat'ų vadinamas sura. Korane yra 114 surų. Kiekviena jų turi skirtingą pavadinimą ir jose yra skirtingas kiekis ajat'ų.

Koranas buvo sudėliotas ne pagal apreiškimo datas, o tokia tvarka, apie kurią pranešė Allah'as. Pati ilgiausia sura – sura Al-Bakara, ją sudaro 286 ajat'ai. Pati trumpiausia yra sura al-Kiausar, ir sudaryta ji vos iš trijų ajat'ų. Šventasis Koranas prasi-deda sura al-Fatiha ir baigiasi sura an-Nas.

Kiekvieną Korano dalį, kurią sudaro 20 puslapių, vadina-me Džiuž'u. Korane yra 30 džiuž'ų. Toks Korano suskirstymas palengvina jo skaitymą ir mokymąsi.

Šventasis Koranas buvo atsiųstas arabų kalba. Todėl tam, kad žmonės, nemo-kantys arabų kalbos, galėtų jį suprasti, jis buvo išverstas į įvairiausias kalbas. Korano vertimas į kitą kalbą vadinamas meal. Smulkesnius ajat'ų prasmės paaiškinimus ir komentarus galima rasti tafsir (Korano aiškinimo) knygo-se.

Puslapio nu-
meris

Džiuž'o žen-
kliukas ir nu-
meris

Džiuž'o pavadi-
nimas (numerus)

Suros pavadi-
nimas ir ajat'ų
kiekis

Ajat'o pabai-
gos ženklas

Pirmasis apreiškimas

Tautoje, kurioje gyveno mūsų Pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam), jis buvo žinomas kaip puikios moralės žmogus. Jis niekada negarbino stabų ir niekuomet nevalgė stabams paaukotos mėsos. Jis nevarė alkoholinių gėrimų, nežaidė azartinių žaidimų. Nedalyvavo stabų garbei rengtose šventėse ir renginiuose, kurie buvo labai paplitę džahilija (neišmanymo) laikotarpiu. Jis savo teisingumu, patikimumu, duoto žodžio laikymusi, kuklumu, dosnumu ir rimtumu, užsitarnavo visuotinę pagarbą ir pasitikėjimą.

Pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) prisilaikė hanif tikėjimo mokymo, kuris buvo jo protėvio pranašo Abraomo (aleihissalam) religija. Jis tikėjo Vienu Allah'u. Kai jam sukako keturiasdešimt metų, jis ėmė matyti pranašiškus sapnus. Viskas, ką jis išvysdavo savo sapnuose, išsipildydavo iki menkiausiu smulkmenų. Kartą lemties (Kadr) naktį Ramadano mėnesį 610 metais pagal Grigaliaus kalendorių, Hira oloje paryčiais atėjo angelas Džebrail (aleihissalam). Jis liepė mūsų Pranašui (sallallahu aleihi va sallam):

- Skaityk!

Mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) labai susijaudinęs atsakė:

- Aš nemoku skaityti.

Džebrail (aleihissalam) vėl įsakė:

- Skaityk!

Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) dar kartą atsakė:

- Aš nemoku skaityti.

Angelas Džebrail (aleihissalam) vėl liepė „Skaityk!“

ir perskaitė penkis pirmus suros al-Aliak ajat'us. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pakartoję apreikštus Korano ajat'us. Jų reikšmė buvo tokia:

„Skaityk! Vardan savo Viešpaties, Kuris (viską) sukūrė.

Kuris sukūrė žmogų iš krešulio.

Skaityk, juk tavo Viešpats dosniausias.

Jis išmokė rašymo priemonės pagalba –

Išmokė žmogų to, ko jis nežinojo“.

(Sura al-Aliak, 96/ 1-5)

Pakartojęs tai, ką pasakė apreiškimo angelas, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) atsistojo ant kojų. Jis buvo nustebejęs ir drebėjo iš baimės. Išėjo iš olos. Dabar tas pats balsas sklido iš dangaus. Garsaus Džebrail'io (aleihissalam), kuris uždengė savimi horizontus, balso aidas sklido iš visur:

- Ei, Muhammad! Tu – Allah'o Pranašas, o aš – Džebrail!

Dėl to, kas įvyko, mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) labai pasimetė. Jis greitai nusileido nuo kalno ir parėjo namo. Pastebėjusi jo būklę, teisingųjų motina Hadidža (radiallahu anha) labai susijaudino.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) vis dar drebėjo. Nieko nepasakodamas, jis atsigulė į lovą ir paprašė jį užkloti. Po to jis užmigo. Pabudęs jis papasakojo savo mylimai žmonai apie tai, kas įvyko. Gerai pažinojusi savo vyrą, Hadidža (radiallahu anha) nuramino jį tokiais žodžiais:

- Nebijok! Allah'as nepastatys tavęs į nepatogią padėtį. Kadangi tu gerai elgiesi su giminaičiais. Visada sakai tik tiesą. Nevengi sunkumų. Tu visada skubi padėti tiems, kas pateko į bėdą. Tu padedi tiems, kurie nesugeba atlikti savo darbo, padedi tiems, kuriems reikia pagalbos.

Šie Hadidžos (radiallahu anha) žodžiai pradžiugino Allah'o Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Po to jie drauge nukeliavo pas Hadidžos (radiallahu anha) giminaitį Baraką. Baraka bin Navfal buvo pagyvenęs žmogus ir gerai žinojo Taurat ir Indžyl tekstus. Išklausęs Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam), jis stipriai susijaudino:

- Prisiekiu, kad esi šios tautos pranašas. Angelas, kurį tu matei, buvo Džebrail. Būtent šis angelas perdavė žinias Allah'o pranašams Mozei ir Jėzui (alehimyssalam).

Tęsdamas savo žodžius, Baraka apgailėstaudamas tarė:

- O, jei būčiau jaunas tomis dienomis, kai imsi kviesti, ir žmonės ims varyti tave iš gimtų kraštų, ir galėčiau tau padėti.

Išgirdęs šiuos žodžius, Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) su nuostaba paklausė:

- Nejaugi jie ims varyti mane iš gimtų kraštų?

Baraka atsakė:

- Taip! Visi pranašai, kurie panašiai kaip tu perdavė žmonėms Allah'o apreiškimus, buvo sutikti priešiška, buvo kankinami ir genami iš gimtų kraštų.

Visagalis Allah'as sako:

„Mes padalinome Koraną tam, kad skaitytum jį žmonėms neskubėdamas. Mes atsiuntėme jį dalimis“.

(Sura al-Isra, 17/106)

Korano užrašymas ir mokymasis mintinai

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) iš karto perduodavo savo bendražygiams jam apreikštus šventojo Korano ajat'us. Be to, apreikštus ajat'us užrašydavo specialiai tam paskirti vachi raštininkai. Tokiu būdu, kiekvieną apreikštą Korano ajat'ą išmokdavo mintinai pats Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) bei kai kurie bendražygiai. Tuo pat metu apreikšimai buvo užrašomi.

Apreikšimų raštininkai užrašydavo Korano ajat'us ant to, kas tuo laiku tiko užrašymui: ant plonų akmeninių plokščių, apdirbtų mentės kaulų, ant palmių lapų ir odos. Pirmiausiai Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) mintinai skaitė apreikštus ajat'us ir diktavo juo raštininkams. Po to jis prašė apreikšimų raštininkų padiktuoti jam užrašus. Klausydamas šių užrašų, jis tikrino ar ajat'ai buvo teisingai užrašyti. Keturi didieji kalifai – Abu Bakr, Omar, Osman ir Ali (radiallahu anhum) – buvo apreikšimų raštininkais. Be jų apreikšimų užrašymo pareigas vykdė tokie žymūs bendražygiai, kaip Zaid bin Sabit, Ubai bin Kaab ir Muaz bin Džabal (radiallahu anhum).

Apreikštus ajatus Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) skaitė maldų metų ir kitu laiku. Jis aiškino musulmonams teiginius ir kitas plonybes, kurios buvo juose pranešamos. Kai ateidavo Ramadan'o mėnuo, jie, kartu su Džebrail'iu (aleihissalam) skaitė vienas kitam iki tol apreikštus ajat'us. Ramadan'o mėnesį tų metų, kada

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paliko šį pasaulį, jie su Džebrail'iu (aleihissalam) perskaitė vienas kitam Koraną du kartus. Toks Korano skaitymas vienas kitam vadinamas mukabele.

Korano surinkimas į vieną knygą

Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) gyvenimo laikotarpiu Koranas buvo išmoktas mintinai, ir, taip pat, išsaugotas raštišku pavidalu. Tačiau visi užrašyti ajat'ai ir suros nebuvo surinktos į vieną knygą, kadangi Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) gyvenimo laikotarpiu vis dar buvo siunčiami apreikšimai. Ir, kadangi apreikšimai nesibaigė, jam esant gyvam nebuvo įmanoma surinkti Korano į vieną knygą.

Po Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) mirties Abu Bakr (radiallahu anhu) buvo išrinktas kalifu. Susirėmimų, kurie vyko jo valdymo metu, daug bendražygių-hafiz'ų (kurie mokėjo Korano tekstą mintinai) žuvo mūšiuose. Tai, kad sumažėjo bendražygių, žinančių Koraną mintinai, neramino Osman'ą (radiallahu anhu).

Jis pasiūlė Abu Bakr surinkti visus daiktus ir dalykus, ant kurių buvo užrašyti Korano ajat'ai. Atsakydamas Abu Bakr (radiallahu anhu) suorganizavo komisiją, kuriai vadovavo Zaid bin Sabit (radiallahu anhu), pagrindinis Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) raštininkas. Visi tos komisijos nariai buvo hafiz'ai. Darbas vyko ištisus metus ir visi, iki tol atskirai buvę užrašai, buvo surinkti. Visi Korano ajat'ai buvo surašyti į lapus ir, suteikus jiems knygos formą, ji buvo įteikta Abu Bakr (radiallahu anhu).

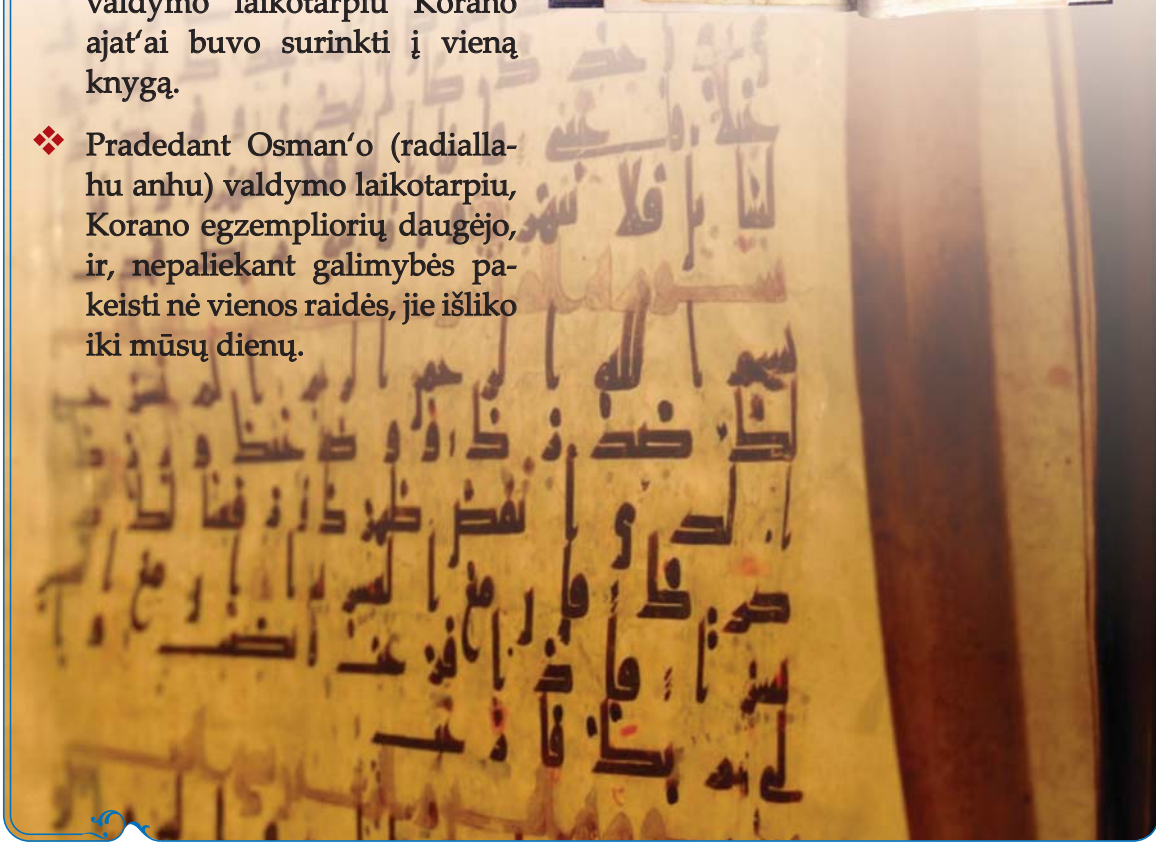
Šventojo Korano platinimas

Omar'as ir Osman'as (radiallahu anhum) valdymo laikotarpiu įvyko nauji užkariavimai ir pergalės, islamo religija paplito naujose šalyse. Skirtingų kultūrų, skirtingų tautų žmonės, kalbantys skirtingomis kalbomis, tapo musulmonais. Visi norėjo išmokti skaityti Koraną, norėjo jį studijuoti.

Kad pasirūpinti teisingu žmonių Korano skaitymo mokymu, kalifas

Osman'as (radiallahu anhu) priėmė sprendimą padauginti skaičių Korano, kuris buvo surinktas į vieną knygą Abu Bakr (radiallahu anhu) valdymo laiku. Vėl buvo surinkta komisija, kuriai vadovavo Zeid bin Sabit (radiallahu anhu) ir buvo padaryti nauji Korano egzemplioriai. Vienas egzempliorius buvo paliktas Medinoje. Likusieji buvo išsiųsti į Meką, Kufą, Basrą, Siriją, Jemeną ir Bahreina. Į šiuos centrus kartu su Korano egzemplioriais buvo išsiųsti ir mokytojai.

- ❖ Šventasis Koranas buvo išmoktas mintinai ir užrašytas Muhammad'as (sallallahu alehi va sallam) gyvenimo laikotarpiu.
- ❖ Abu Bakr (radiallahu anhu) valdymo laikotarpiu Korano ajat'ai buvo surinkti į vieną knygą.
- ❖ Pradedant Osman'as (radiallahu anhu) valdymo laikotarpiu, Korano egzempliorių daugėjo, ir, nepaliekant galimybės pakeisti nė vienos raidės, jie išliko iki mūsų dienų.

Šventojo Korano skaitymo privalumai

Šventasis Koranas yra patys pranašiausi ir patys gražiausi žodžiai.

Mūsų mylimas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė: „*Pats geriausias iš jūsų tas, kuris pats išmoko ir mokė kitus skaityti Koraną.*“ Todėl mes privalome išmokti skaityti Koraną ir mokyti to kitus. Gyventi pagal tuos kriterijus ir teiginius, kurie nurodyti Korane.

Šventojo Korano skaitymas yra vienas iš ibada (garbinimo) būdų. Allah'as praneša, jog tas, kuris skaito Koraną ir gy-

vena pagal jo nurodymus, pateks į Rojų. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė, kad tokių žmonių tėvai Teismo dieną bus sutikti su puikiomis dovanomis.

Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) Koraną skaitė lėtai, su stabtelėjimais. Ir savo umm'ai (pasekėjams) jis patarė Koraną skaityti teisingai ir gražiai. Jis norėjo, kad jie dažnai skaitytų Koraną. Jis pranešė, kad tie, kurie gražiai skaito Koraną, bus kartu su angelais. Jis pranešė džiugią žinią tiems, kurie neapleidžia Korano skaitymo, nežiūrint to, kad tai sunkiai jiems sekasi, jog jų laukia dvigubas atlygis.

Mūsų mylimas Pranašas (ﷺ) sakė:

„Kas skaito Koraną ir elgiasi pagal jo nurodymus, Teismo dieną ant jo tėvų galvų uždės karūną. Šviesa, sklisianti nuo tos karūnos, žymiai gražesnė už saulės spindulius, kurie apšviečia namus šiame pasaulyje. Atitinkamai pamąstykite apie atlygį to, kuris elgiasi pagal Korano teiginius“.

(Sūnen-i Ebū Dāvūd, I, 355)

Visagalis Allah'as sako:

„Iš tiesų, tie, kurie skaito Allah'o Raštą, atlieka maldą ir aukoja iš to, kuo Mes juos apdovanojome, slaptai ir atvirai, pasitiki sutartimi, kuri nepasirodys nesėkminga. Nes Jis atlygino jiems su kaupu ir net pridėjo iš Savo malonės“.

(Sura Fatir, 35/29-30)

Pagrindinės šventojo Korano temos

Korano pasakojimo stilius būdingas tik jam. Tame pačiame ajet'e ar suroje vienu metu kalbama iš karto apie kelias temas. Naudojamas toks pasakojimo būdas, kuris apglėbia žmogų iš visų pusių. Iš vienos pusės kreipiamasi į žmogaus protą, iš kitos – nepamirštamą ir jo vidinį pasaulį ir psichologinę būklę. Korano tikslas neapsiriboja duomenų ir žinių pranešimu. Koranas kviečia paversti žinias tikėjimu, tikėjimą – poelgiais ir aukšta dorove.

Visų pirma Koranas siekia aprūpinti žmogų teisingu tikėjimu. Moko gyvenimo šiame pasaulyje tikslo. Pasakoja mums apie Allah'ą.

Parodo mums, kokie turi būti mūsų santykiai su tėvais, žmonėmis ir kitais gyvais ir negyvais sutvėrimais.

Pagrindinės temos, kurios dažniausiai gvildenamos Korane, tokios: tikėjimo pagrindai, garbinimas ir dorovės klausimai. Greta jų yra daug ajet'ų įvairiausiomis kitomis temomis, kurios parodo, kokie turi būti santykiai su žmonėmis. Pranašų istorijos, kai kurios tragedijos, atsitikusios praeities kartoms, parodomos tam, kad išmoktumėme iš jų pamokas ir padarytumėme atitinkamas išvadas.

Besimokydami šventojo Korano, mes pamatysime, kad jame kalbama žemiau išvardintomis temomis ir šiais klausimais jis tarnauja mums vedliu.

Pagrindinės šventojo Korano temos

- ✓ Tikėjimo pagrindai
- ✓ Garbinimo klausimai
- ✓ Dorovės problemos
- ✓ Haram ir halal
- ✓ Visuomeniniai santykiai ir ryšiai
- ✓ Du'a
- ✓ Sutvėrimas ir Visata
- ✓ Pranašai ir praeities tautos

Tikėjimo pagrindai

Viena iš svarbių Korano savybių – tai Allah'o esybės paaikškinimas. Jis pasakoja mums apie Allah'o egzistavimą ir Vienumą. Supažindina mus su visais Allah'o vardais ir atributais.

Visi tikėjimo pagrindai, kurių mus moko Koranas, susiję su tikėjimu Allah'u. Tai yra, pasak Korano, visi tikėjimo pagrindai yra vieno vieneto dalis. Žmonės, tikintys Allah'u, tiki angelais, atsiųstomis Knygomis, pranašais ir Teismo dienos atėjimu. Jie tiki, kad viskas vyksta pagal Allah'o planą ir valią.

Ibada (garbinimo) klausimai

Šventasis Koranas liepia mums garbinti Allah'ą. Vietoj to, kad smulkiai aiškinti garbinimo formas, jis paaikškina pagrindinius principus. Atkreipia mūsų dėmesį į glaudų ryšį tarp ibada (garbinimo) bei iman (tikėjimo). Moko mus, kad garbinimas turi būti toli nuo bet kokio dirbtinumo, ir turi būti atliekamas tik vardan Allah'o. Įvairiais pavyzdžiais parodo klaidingumą garbinti ką nors kitą, išskyrus Allah'ą.

Šventame Korane ypatingai pabrėžiami tokie ibada būdai, kaip malda, zaka'tas, pasninkas ir hadž'as. Pripažįstama, jog kiekvienas poelgis, patinkantis Allah'ui, yra vergo nuoširdumo ženklas. Visų rūšių patarnavimas žmonių naudai, šypsena, geras žodis ir paguoda vertinama kaip garbinimas.

Dorovės problemos

Šventasis Koranas skiria didelį dėmesį puikiai dorovei. Tikslas yra tas, kad kiekvienas žmogus būtų geros moralės ir, kad geras elgesys viešpatautų visose gyvenimo sferose. Todėl, daugelyje ajat'ų pasakojama apie dorovinius principus. Koranas skatina žmones daryti gera, siekti teisingumo ir grožio. Liepia gerai elgtis su tėvais ir giminaičiais, padėti vargšams ir žmonėms, praradusiems bet kokią viltį. Draudžia bereikalingą švaistymąsi, pasikėsinimą į žmogaus gyvybę ar asmeninį turtą. Nuolat atkreipia dėmesį į tokias puikias moralės vertybes, kaip pažadų vykdymas, patikimumas ir taikus sugyvenimas su žmonėmis. Primygtinai parodo tai, kad puikūs santykiai atneš žmonėms laimę tiek šiame pasaulyje, tiek ateinančiame.

Sutvėrimas ir Visata

Šventasis Koranas atkreipia dėmesį į žmonių, aplinkinio pasaulio ir Visatos sutvėrimą. Kviečia žmogų mąstyti apie sutvėrimą ir jo tikslą. Nuolat pabrėžiama, kad Allah'as sutvėrė šį pasaulį iš nieko.

Korane kalbama apie nuostabią Visatos sąrangą. Atkreipiamas dėmesys į žmogaus, gyvūnų, augalų, žemės paviršiaus, dangaus, Saulės, Mėnulio ir daugelio kitų sukūrimą. Akcentuojama, kad kiekvienos Visatos būtybės sutvėrime yra Allah'o egzistavimo ir Jo Vienumo įrodymai.

Du'a

Du'a – tai ibada esmė. Sakydami du'a, mes dėkojame Valdovui. Kai mus iš-tinka problemos, širdį drasko prieštaravimai ir kankina pavojai, mes skubame prie Jo malonės ir atleidimo vartų. Mes atveriamė delnus ir prašome Jo pagal-bos bei ieškome Visagalio Allah'o malonės ir atleidimo.

Pradedant pranašų du'a, mūsų šventoje Knygoje svarbią vietą užima nuo-širdžiai pasakytos du'a. Mūsų Viešpats moko mus Korane to, koku būdu rei-kia į Jį kreiptis. Praneša mums tai, jog tik į Jį reikia kreiptis, ir tik Jis priima mūsų du'a.

Halal ir haram

Mūsų religija leistiną elgesį ir dalykus vadina halal, o draudžiamą – haram. Šventais Koranas aiškina leistinų poelgių rūšis. Praneša tai, kad viskas, kas yra naudinga, gera ir švaru, yra halal. Pažymi, jog žmonėms pilnai pakanka leistinų dalykų ir, kad niekas negali jiems uždrausti to, ką Allah'as leido. Koranas uždraudė naudoti maistui ir gėrimui tokius kenksmingus dalykus, kaip kraujas, kiauliena, žuvusių gyvūnų mėsa, alkoholinius gėrimus. Koranas draudžia tokius neteisingus pasipelnymo metodus, kurie atima ramybę ir tikėjimą, kaip sukčiavimas, vagystė, palūkanos, azartiniai žaidimai ir kyšiai. Koranas mini juos tarp didžiųjų nuodėmių, kurios atliekamos prieš Allah'ą ir viešumėnę. Pateikdamas pavyzdžių, apie liūdną baigtį tų žmonių, kurie neteisingai sverdami ir apskaičiuodami kėsinosi į kitų žmonių teises, perspėja visus žmones.

Visuomeniniai santykiai ir ryšiai

Pagrindinis Korano tikslas yra tvirto tikėjimo, teisingų žinių ir puikios moralės asmenybės ugdyimas, dorovingos visuomenės, kurią sudarytų tokie žmonės, sukūrimas.

Koranas nustato taisykles ir principus, reguliuojančius santykius tarp žmonių. Todėl Korane yra daug ajat'ų, kurie sutvarko ir reguliuoja tokius visuomeninius, tarpasmeninius santykius bei ryšius, kaip vedybos, skyrybos, pirkimas-pardavimas, paveldėjimas, valdymas ir švietimas. Greta šių ajat'ų, nustatančių visuomenines taisykles, Korane yra ajat'ai, kuriuose kalbama apie bausmes žmonėms, kurie pažeidžia visuomenės ir atskirų asmenų teises.

Žmogaus nužudymas, vagystė, pasikėsinimas į žmonių garbę ir orumą ar apkalbą ir šmeižto skleidimas, pagal Korano teiginius, yra laikomi didelėmis nuodėmėmis. Korano ajat'uose nurodomos ir bausmės už tokius nusikaltimus.

Pranašai ir praeities tautos

Žmonijos istorija, prasidėjusi nuo Adomo (aleihissalam), pilna pamokančių pavyzdžių. Tam, kad kartos, gyveniančios iki pat Pasaulio pabaigos, pasimokytų ir padarytų atitinkamas išvadas, Šventasis Koranas pateikia pavyzdžių iš pranašų ir praeities tautų gyvenimo. Pasakoja teigiamas ir neigiamas tautų istorijas. Tuo pačiu, Koranas linki, kad žmonės, padarytų teisingas išvadas ir nedarytų panašių klaidų.

Muhammad'as (sallallahu aliehi va sallam) ir šventasis Koranas

Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aliehi va sallam) labai mėgo skaityti Koraną. Jis skaitė Koraną aiškiai ir tiksliai. Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) balsas buvo stebėtinai gražus ir ypatingai malonus. Kai jis skaitė Koraną, klausytojus iš karto paveikdavo jo skaitymas. Kartą Naktinės (al-'Iša) maldos metu Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) perskaitė surą at-Tin. Vienas iš bendražygių, paklauses jo, buvo prirenktas ir pasakė, kad iki šiol nėra girdėjęs gražesnio balso.

Kartais Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) skaitydavo Koraną sėdėdamas ant jojimo gyvulio. Mekos užkariavimo dieną jis jojo ant kupranugario ir skaitė pirmuosius suros al-Fath ajat'us. Bendražygiai, klausęsi jo puikaus ir saldaus skaitymo, sakė, kad jo

balsas iki šiol skamba jų ausyse ir neišsityrynė iš atminties.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) apmąstydamas perskaitytus ajat'us ir sakydavo du'a atitinkančias jų prasmę. Kai skaitydamas Koraną jis perskaitydavo ajat'us, kuriuose buvo kalbama apie Allah'o tasbich (šlovinimą), jis tuojau pat sakydavo tasbich. Kai jis skaitė ajat'us, kur buvo kalbama apie du'a, jis tuojau sakydavo du'a. Kartais jis iki ryto mąstydamas apie ajat'o reikšmę. Kartą naktį jis iki ryto skaitė ajat'ą „Jeigu Tu juos nubausi, tai juk jie – Tavo vergai, o jeigu Tu jiems atleisi, tai juk Tu – Galingas, Išmintingas!“ (Sura al-Maida, 5/118). Po to jis, iš meilės savo ummai (pasekėjams), jaudindamasis, jog jo pasekėjai gali būti nubausiti, ėmė melsti Allah'ą. Meldė Jo, kad Jis atleistų jo ummai.

Beskaitant Koraną, Pranašą (sallallahu aleihi va sallam) apimdavo liūdesys, jo kilnios ašaros tekėjo jo švytinčiu veidu. Ir savo bendražygiams jis patarė skaityti Koraną su liūdesiu. Kartą Aišos (radiallahu anha) paprašė:

- Argalėtumėte Jūs papasakoti apie labiausiai pribloškiančią Muhammad'ą (sallallahu aleihi va sallam) būseną?

Aiša (radiallahu anha) atsakė:

- O kokia gi jo būklė nekėlė nuostabos?

Po to ji papasakojo tokį atsitikimą:

Kartą naktį Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) atsigulė į patalus pailsėti. Po to, jis paprašė mano leidimo ir atsikėlė. Atliko vudu ir ėmė melstis. Maldos metu jis pradėjo verkti. Jis taip stipriai verkė, jog ašaros lašėjo jam ant krūtinės. Po to ji padarė ruku' (nusilenkimą iki juosmens) ir vėl pravirko. Jis verkė ir darydamas sadžda (nusilenkimą iki žemės). Pakėlė galvą ir vėl apsverkė. Tai tęsėsi tol, kol ryte atėjo Bilal'is (radiallahu anhu) sakyti azan'o. Pastebėjęs, kad Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) verkė, Bilal'is (radiallahu anhu) paklausė jo:

- O Allah'o pranaše! Kokia tavo ašarų priežastis, juk Allah'as atleido tau tiek buvusias, tiek ir būsimas nuodėmes?

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) tarė:

- Tai kodėl gi man nebūti ypač dėkingu Allah'o vergu?

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pranešė, jog naktį jam buvo atsiųstas apreiškimas, ir, kad šiuos ajatus būtina skaityti labai atidžiai ir apmąstyti juos. Tęsdamas jis perskaitė tokius ajat'us:

„ Iš tiesų, dangaus ir žemės sukūrimo ir dienos bei nakties kaitoj – ženklai tiems, kurie turi proto, tiems, kurie mini Allah'ą,

stovėdami, sėdėdami ir ant šonų (prigule), ir mąsto apie dangaus ir žemės sukūrimą: „Viešpatie mūsų! Nesukūrei Tu šito tuščiai. Šlovė Tau! Tai apgink mus nuo baismės Ugnimi.“ (Sura al-Imran, 3/190-191)

Ramadan'o mėnesį Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) skaitė Koraną dažniau, nei paprastai. Tą mėnesį dažnai ateidavo angelas Džebrail'is (aleihissalam) ir ji kartu skaitydavo iki tol apreikštus ajat'us.

Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) labai mėgo klausytis, kaip Koraną skaito kiti. Jis prašė bendražygių, turėjusių gražų balsą, paskaityti jam Koraną. Kartą jis paprašė Abdullah'o ibn Masud (radiallahu anhu):

- Paskaityk man Koraną!

Abdullah'as ibn Masud (radiallahu anhu) pasakė:

- O Rasuliullah! Koranas buvo apreikštas Jums, kaip aš galiu jį Jums skaityti?

Atsakydamas kilnūs Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pastebėjo:

- Man patinka klausytis, kaip kiti skaito Koraną.

Abdullah'as ibn Masud pradėjo skaityti surą an-Nisa, kai jis pasiekė 41 šios suros ajat'ą „Ir kas dėsis, kada Mes ateisime su liudininkais nuo kiekvienos bendruomenės ir ateisime pas tave kaip liudininką prieš tuos?“, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sustabdė jį sakydamas:

- Tiek pakanka.

Vykdydamas jo paliepimą, ibn Masud (radiallahu anhu) nustojo skaityti. Paskodamas apie šį atsitikimą, Abdullah'as ibn Masud (radiallahu anhu) pasakė: „ Tuo metu aš pažvelgiau į Pranašą (sallallahu aleihi va sallam) ir pamačiau, kad jo kilniosios akys prisipildė ašaromis“.

Kiekvieną savo gyvenimo akimirką taurusis Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) vadovavosi Koranu. Jis gyveno pagal Koraną. Jis visus savo poelgius, įpročius ir mintis formavo atsižvelgdamas į Koraną. Apie tai puikiai byloja Aišos (radiallahu anha) atsakymas, kai jos paklausė apie Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) dorovę:

„Nejau gi tu neskaitai Korano? Jo dorovė buvo Koranas?“

Šiais žodžiais Aiša (radiallahu anha) akcentavo, kad kiekviena Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) būklė ir judesys ati-

tiko Koraną, jis buvo gyvas Koranas. Dėl šios savybės Aukščiausiasis Allah'as padarė jį sektinu pavyzdžiu visai žmonijai.

Koranas formavo ne tik Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam), bet ir šalia jo buvusių musulmonų gyvenimus. Pirmoji musulmonų karta tiek savo asmeniniame, tiek visuomeniniame gyvenime veikė pagal Korano mokymą. Sekdami Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) pėdomis, jie tapo pirmaisiais žmonėmis įgyvendinusiaisiais Korano mokymą savo gyvenimuose.

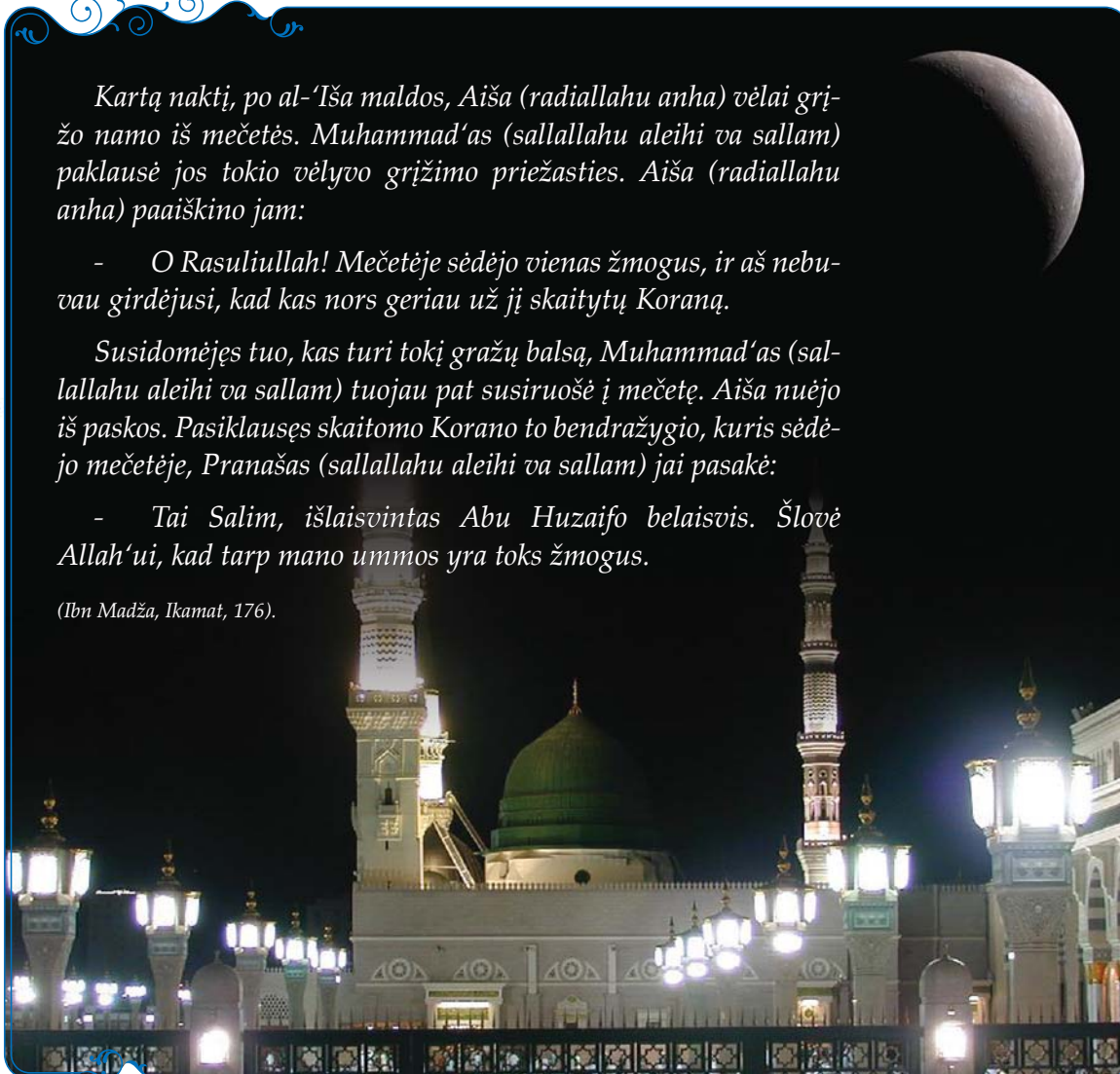
Kartą naktį, po al-'Iša maldos, Aiša (radiallahu anha) vėlai grįžo namo iš mečetės. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paklausė jos tokio vėlyvo grįžimo priežasties. Aiša (radiallahu anha) paaiškino jam:

- *O Rasuliullah! Mečetėje sėdėjo vienas žmogus, ir aš nebuvau girdėjusi, kad kas nors geriau už jį skaitytų Koraną.*

Susidomėjęs tuo, kas turi tokį gražų balsą, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) tuojau pat susiruošė į mečetę. Aiša nuėjo iš paskos. Pasiklausęs skaitomo Korano to bendražygio, kuris sėdėjo mečetėje, Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) jai pasakė:

- *Tai Salim, išlaisvintas Abu Huzaifo belaisvis. Šlovė Allah'ui, kad tarp mano ummos yra toks žmogus.*

(Ibn Madža, Ikamat, 176).

Klausimai

?

Sujunkite sakinių dalis:

1	Aukščiausiasis Allah'as perduodavo Savo apreiškimus pranašams	šventasis Koranas išliko iki mūsų dienų nepakeistas.
2	Pranašai praneša žmonėms	praneša Allah'o įsakus ir draudimus.
3	Vykdydami įsakus, apie kuriuos pranešama šventosiose Knygose,	visų šventųjų Knygų tiesą ir grožį.
4	Mes pripažįstame	žmonės ima klaidžioti klystkeliais.
5	Mes tikime, kad	tiesiogiai arba per angelą.
6	Šventosios Knygos	stengiamės pelnyti Allah'o pasitenkinimą mumis.
7	Kai originalus tekstas yra iškraipomas,	žinias, gautas (iš Allah'o) vachi keliu.
8	Koranas apima	visas Allah'o atsiųstas šventąsias Knygas.

Pasitikrinkime savo žinias

1. Kaip vadinami žmonės, kurie užrašinėjo apreiškimus?

- A) Sahaba.
- B) Muhadžir.
- C) Vachi-raštininkai.
- D) Ansar.

2. Kurio, iš žemiau išvardintų teiginių, negalima vartoti kalbant apie Koraną?

- A) Apreikštas per Džebrail'į (aleihisallam).
- B) Apreikštas arabų kalba.
- C) Apreiškimai prasidėjo Miradž naktį.
- D) Išliko iki mūsų dienų be pakeitimų.

4.

- I. Pasidarė lengviau mokytis mintinai.
- II. Pasirūpino užrašymu.
- III. Įvykiai, dėl kurių buvo atsiųsti apreiškimai, neįvyko iš karto, vienu metu.

Kuris iš šių teiginių galėjo būti aukščiau išvardintų faktų priežastimi:

- A) Korano atsiuntimas dalimis.
- B) Korano atsiuntimas arabų kalba.
- C) Korano atsiuntimas pranašui Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam).
- D) Korano atsiuntimas per Džebrail'į (aleihisallam).

3. Lukman (aleihisallam) mokė savo sūnų, sakydamas:

„O mano sūnau! Nepriskirk Allah'ui bendrininkų, nes daugiadiėviškumas yra didi neteisybė. O mano sūnau! Atlik malda, liepk daryti leistiną, drausk daryti uždraustą ir kantriai kešk viską, kas tave ištinka. Nenugręžk savo veido nuo žmonių iš išdidumo ir nekeliuk po žemę išdidžiai. Iš tiesų, Allah'as nemyli pasipūtėlių ir pagyrūnų“. (Sura Lukman, 31/ 13, 17-18).

Atsižvelgiant į šio ajat'o prasnę, kuris elgesys yra neteisingas?

- A) Būti nekantriam ištikus nelaimei.
- B) Duoti melagiui patarimą: sakyti tiesą.
- C) Atėjus laikui atlikti malda.
- D) Nepriskirti Allah'ui bendrininkų.

5. Kokia yra (pagrindinė) Korano atsiuntimo priežastis?

- A) Kad būtų galima jį skaityti maldos metu.
- B) Kad suvienyti tikinčiuosius.
- C) Kad skaityti jį numirusių žmonių garbei.
- D) Kad vadovautis jo mokymais kasdieniniame gyvenime.

6. Perskaitykite žemiau pateiktus teiginius. Kuris iš jų nėra šventųjų Knygų atsiuntimo priežastimi?

- A) Pranešti įsakus ir draudimus.
- B) Pranešti enciklopedinius duomenis.
- C) Pranešti dorovės klausimus.
- D) Pranešti duomenis apie Ahirat.

Įrašykite praleistus žodžius:

(Indžyl, vadovavimas ir šviesa, Priminimą, saugome, Raštą, Torą, padalinome, dalimis, Isa (Jėzų), Knyga, suras, nurodymus, karūną, atlygį).

1. „Po jų Mes atsiuntėme , Marjam (Marijos) sūnų, su patvirtinimu tiesos, kuri buvo anksčiau atsiųsta Taurat'e (Toroje)“. Mes dovanojome jam Indžyl (Evangeliją), kurioje – , kuris patvirtino tai, kas buvo atsiųsta iki jo Taurat (Toroje)“. (Sura al-Maida, 5/46)
2. „Iš tiesų, Mes atsiuntėme (Koraną) ir Mes jį“. (Sura al-Hidžr, 15/90)
3. „Pasiuntė Jis tau su tiesa, patvirtindamas tą teisingumą, kuris siųstas iki jo. Ir pasiuntė Jis ir Evangeliją“. (Sura al-Imran, 3/3)
4. „Mes Koraną tam, kad skaitytum jį žmonėms neskubėdamas. Mes atsiuntėme jį“. (Sura al-Isra, 17/106)
5. „Aš palieku jums du svarbius dalykus. Vienas jų – tai Allah'o Tai Allah'o virvė. Kas jos laikosi, tas teisingą kelią. Kas palieka ją, tas ima klaidžioti“. (Muslim, Fadaulis sahaba, 37)
6. „Kas skaito Koraną ir elgiasi pagal jo , Teismo dieną ant jo tėvų galvų uždės Šviesa, sklisianti nuo tos karūnos, žymiai gražesnė už saulės spindulius, kurie apšviečia namus šiame pasaulyje. Atitinkamai pamąstykite apie to, kuris elgiasi pagal Korano teiginius“. (Sinan, Abu Daud, 1/355)

Atsakymai

Sujunkite sakinių dalis:

1	Aukščiausiasis Allah'as perduodavo Savo apreiškimus pranašams	5	šventasis Koranas išliko iki mūsų dienų nepakeistas.
2	Pranašai praneša žmonėms	6	praneša Allah'o įsakus ir draudimus.
3	Vykdydami įsakus, apie kuriuos pranešama šventosiose Knygose,	8	visų šventųjų Knygų tiesą ir grožį.
4	Mes pripažįstame	7	žmonės ima klaidžioti klystkeliais.
5	Mes tikime, kad	1	tiesiogiai arba per angelą.
6	Šventosios Knygos	3	stengiamės pelnyti Allah'o pasitenkinimą mumis.
7	Kai originalus tekstas yra iškraipomas,	2	žinias, gautas (iš Allah'o) vachi keliu.
8	Koranas apima	4	visas Allah'o atsiųstas šventąsias Knygas.

Atsakykite į klausimus

- 1: C
- 2: C
- 3: A
- 4: A
- 5: D
- 6: B

Įrašykite praleistus žodžius

- 1: Isa (Jėzu), Indžyl, vadovavimas ir šviesa.
- 2: Priminimą, saugome.
- 3: Raštą, Torą.
- 4: Padalinome, dalimis.
- 5: Knyga, suras.
- 6: Nurodymus, karūną, atlygį

Tikėjimas pranašais

- *Pranašai ir jų ženklai*
- *Bendra pranašų žinia*
- *Ką mums duoda tikėjimas pranašais*
- *Pranašų gyvenime yra mums puikūs pavyzdžiai*
- *Mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) ir ankstesni pranašai*

Pranašai (Allah'o pasiuntiniai)

Husein'o namų darbų tema buvo klausimas apie pranašus. Jis turėjo perskaityti įvairias knygas ir kruopščiai pasirušti. Jo draugai turėjo užduoti jam bet kokius norimus klausimus. Prasidėjus pamokai pirmąjį klausimą jam uždavė mokytojas:

- Husein'ai, pasakyk, prašau, **ką reiškia pranašas?**

Jis atsakė:

- Pranašas – tai žmogus, kuris perduoda žmonėms Allah'o įsakus.

Mokytojui patiko jo apibūdinimas. Pasisukęs į mokinius, jis pasakė:

- Vaikai, žodis jums! Galite užduoti savo draugui kokius norite klausimus. Taip mes sužinosim, kiek jūs susidomėjote mūsų tema.

Pirmąjį klausimą uždavė Suleiman'as:

- Ar gali, bet kuris norintis, tapti pranašu?

Į draugo klausimą Huseinas atsakė taip:

- Pranašystė nėra profesija, kurią galima užsitarnauti nuolatiniu darbu ar dažnu garbinimu. Allah'as išrenka iš žmonių tą, kurį laiko tinkamu. Kadangi, pranašystės misija yra gana sunki užduotis, Aukščiausiasis Allah'as skiria ją tam, kuris geriausiai ją įvykdys.

Čia pakėlė ranką Ahmad'as:

- Ar pranašystė yra perduodama iš tėvo sūnui, kaip būna pas sultonus ar karalius?

- Ne, jokių būdu! Tačiau yra buvę pranašų, kurių pranašystės pareiga buvo perduota jų sūnams. Pavyzdžiui, po Pranašo Ibrahim (Abraomo) (aleihisallam), pranašais tapo jo sūnūs Ismail (Izmailas) ir Ishak (Izaokas) (aleihimusallam). Po pranašo Jakub (Jokūbo) (aleihissalam) pranašu tapo jo sūnus Jusuf (Juozapas) (aleihissalam), po pranašo Daud (Dovydo) (aleihissalam) – jo sūnus Suleiman (Saliamonas) (aleihissalam). Bet taip atsitiko ne todėl, kad pranašystė perėjo paveldėjimu iš tėvo sūnui, o todėl, kad tai panorėjo Aukščiausiasis Allah'as.

Batul papildė:

- Vadinasi, pranašų vaikai tampa tokiais pat gerais žmonėmis, kaip jie.

- Na ne, taip buvo ne visada. Buvo pranašų, kuriais, kaip ir daugelis žmonių, nepatikėjo net jų pačių sūnus. Pavyzdžiui, pranašo Nuch (Nojaus) (aleihissalam) sūnus nepatikėjo savo tėvo

misija ir paskendo šniokščiančiuose vandenyse kaip ir kiti, nepatikėję Allah'u.

Zainab pasakė:

- Pranašai turi būti turtingi ir autoritetingi žmonės, kitaip jų niekas neklausys.

Husein'as jai atsakė:

- Atsakymą į šį klausimą, mes randame pranašo Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) gyvenimo istorijoje. Jis buvo kilęs iš kilmingos šeimos, tačiau jis nebuvo turtingas. Kai kurie žmonės, nepatikėję jo misija, kritikavo jį dėl jo neturtingumo, sakydami: „Jeigu reikia pranašo, tai kas nors iš mūsų, turtingųjų, gali būti pranašu“. Jie negalėjo suprasti, kaip angelas, skelbiantis Allah'o įsakus, gali pasirodyti vargšui. Tačiau kokią vertę gali turėti materialinės gybės lyginant su pranašystės misija?

Abdurrahman'as paklausė:

- Ar yra žinomas pranašų kiekis?

Husein'as jam atsakė:

- Šventajame Korane minimi 25 pranašai.

Mokytojas papildė Huseino atsakymą:

- Žmonijos istorijoje savo misiją vykdė daugybė pranašų. Daugelis pranašų, paminėtų Korane yra vieni kitiems sūnūs ar giminaičiai. Iš to seka, kad šie pranašai gyveno Arabijos pusiasalyje ir tam tikru laikotarpiu. Žinoma, kad ir į kitus kontinentus, kur gyveno žmonės, buvo siunčiami pranašai. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė, jog **iš viso buvo 124000 pranašų.**

Aiša paklausė:

- Ar visiems pranašams buvo siunčiamas Koranas?

Husein'as pradėjo juoktis:

- Tu neteisingai suformulavai klausimą. Koranas – tai Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) atsiųstos Knygos pavadinimas. Teisingiau būtų paklausti: „**Ar visiems pranašams buvo siunčiamos Knygos, panašios į šventąjį Koraną?**“ O atsakymas į šį klausimą: „Ne!“ Pranašų, kuriems buvo atsiųstos Knygos, vardus ir tų Knygų pavadinimus mes mokėmės temoje „Tikėjimas šventomis Knygomis“.

Kai Ali paklausė: „**Krikščionys ir judėjai netiki ir nepripažįsta mūsų Pranašo (sallallahu aleihi va sallam). Ar galima mums netikėti jų pranašais?**“ Husein'as iš karto negalėjo atsakyti į šį klausimą ir jam į pagalbą atėjo mokytojas.

- Sūneli, čia ir yra esminis skirtumas tarp mūsų. Mes tikime jų pranašais, nes Korane, greta kitų pranašų, minimi ir pranašas Musa (Mozė) bei pranašas Isa (Jėzus) (aleihimussalam). Pasakojama apie jų gyvenimus. Labai neteisinga ginčytis šiuo klausimu. Mes pranašų neskirstome ir tikime jais visais.

Fatima paklausė:

- **O kuris pranašas yra pats didingiausias?**

Husein'as:

- Mūsų pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam).

Tuomet Fatima panorėjo sužinoti kodėl ir uždavė tokį klausimą:

- **Kodėl Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) buvo pačiu didingiausiu pranašu?**

- Husein'as suprato, kad nesugebės atsakyti į šį klausimą, todėl kreipėsi pagalbos į mokytoją:

- Mokytojau, prašau, paaiškinkite mums šį klausimą.

- Pranašų didingumas vertinamas pagal jų poelgius, kovą ir pastangas, pagal išgyventus sunkumus ir kančias. Pavyzdžiui, kaip sakoma Korane, pranašas Nuch (Nojus) (aleihissalam) gyveno savo tautoje 950 metų. Tuo laiku žmonės gyveno ilgai. Pranašas Nuch (aleihissalam) pranešė savo tautai Allah'o paliepinimus, dėjo visas pastangas, kad nukreipti juos teisingu keliu, tačiau, nežiūrint visų pastangų, labai mažai žmonių juo patikėjo. Kaip žinome, galų gale tie, nepatikėję Allah'u žmonės, žuvo didžiajame potvynyje.

Prisiminkite Pranašą Ibrahim (Abraomą) (aleihissalam). Žmonės, kuriuos jis kvietė į Allah'o kelią, panorė jį nubausti sudegindami ant laužo. Tačiau Allah'as neleido jiems to padaryti ir didžiulis laužas virto gėlynu. Tokiu būdu Jis išgelbėjo jį nuo pražūties.

Sunkumų ir kančių, kuriuos patyrė pranašas Musa (Mozė) (aleihissalam), pranašas Isa (Jėzus) (aleihissalam) ir mūsų pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam), neįmanoma apsaugoti žodžiais. Tačiau šioje kovoje, kurią jie pradėjo Allah'o kelyje, jie tvirtai krūtine sutikdavo bet kokius sunkumus ir pavojus. Jie tvirtai ir kantriai kentėjo mušimus, patyčias ir net išvayrą iš gimtųjų kraštų.

Yra dar viena priežastis, kodėl Muhammad'as (sallallahu aliehi va sallam) yra pats didingiausias pranašas.

Jis – paskutinis pranašas.

Jo misija tęsiasi štai jau 14 amžių. Ir tęsis iki pat Pasaulio pabaigos. Jis yra pranašas, atsiųstas visai žmonijai. Kai iki jo buvusieji pranašai buvo atsiųsti tam tikrai tautai ar bendruomenei.

Kaip mes žinome iš jo paties žodžių, Muhammad'as (sallallahu aliehi va sallam) yra **pats mylimiausias Allah'o vergas.**

Marjam pasakė:

- **Mokytojau, juk šiandien pasaulyje gyvena milijonai krikščionių. Jei įsivaizduoti ateities kartas, tai ir pranašas Isa (aleihisallam), kaip ir Muhammad'as (sallallahu aliehi va sallam), yra didis pranašas.**

Mokytojais jai paaiškino:

- Kai ateina naujas pranašas, buvusių pranašų misija laikoma užbaigta. Taip buvo visada. Net gi pranašas Isa (aleihissalam) sakė, jog po jo ateis vienas pranašas. Ir sekti pranašo Isa (aleihissalam) mokymu, tai tarsi naudotis namų apšvietimui žvakėmis, po to, kai buvo išrasta elektros lemputė. Be to, tai užgautų ir patį pranašą Isa (aleihissalam).

Zaki pakėlė ranką ir paklausė kito klausimo:

- O ar tikrai reikia pranašų? Įdomu, jei nebūtų buvę pranašų, ar žmonės būtų sugebėję surasti teisingą kelią?

Mokytojas davė ženklą Husein'ui ir šis ėmė aiškinti:

- Žmonės ir be pranašų gali suprasti kai kurias tiesas. Jie galėjo suvokti ir imti Kūrėjo egzistavimą, net jei nevadintų jo Allah'u. Tačiau jie nežinotų kokiais būdais Jį garbinti. Jie besužinotų apie angelų, amžinojo gyvenimo egzistavimą, apie tai, kad žmonės turės atsakyti už savo darbus, atliktus šiame gyvenime. Aišku, jie būtų galėję išskirti dalį blogų poelgių, tačiau savo protu jie nebūtų pajėgę išskirti visų blogų poelgių, kuriuos uždraudė Pranašas (sallallahu aliehi va sallam). Kadangi Allah'as labai mus myli, Jis siuntė pranašus, kurie mus viso to išmokė. Greta to, savo geru elgesiu pranašai tapo mums sektiniais pavyzdžiais.

Aišku, jie būtų galėję išskirti dalį blogų poelgių, tačiau

savo protu jie nebūtų pajėgę išskirti visų blogų poelgių, kuriuos uždraudė Pranašas (sallallahu aliehi va sallam). Kadangi Allah'as labai mus myli, Jis siuntė pranašus, kurie mus viso to išmokė. Greta to, savo geru elgesiu pranašai tapo mums sektiniais pavyzdžiais.

Rukije pasakė:

- Man šovė štai kokio mintis: „ Įdomu, jei Allah'as persiųstų žmonėms Savo įsakus ne per pranašus, o per angelus, argi taip nebūtų labiau įtikinama?“

Husein'as pamastė, kaip gi jam atsakyti į šį keistą klausimą, o po to pasakė:

- Mes negalime šito žinoti. Jei toks būdas būtų teisingesnis, tai Allah'as būtų taip ir padaręs.

Mokytojas pajuto, kad čia reikalingas platesnis paaiškinimas, ir įsitraukė į pokalbį:

- Husein'as pasakė teisingai. Be to, į šį klausimą galima būtų atsakyti taip: jei Allah'as siųstų Savo įsakus per angelus, kai kurie žmonės pareikštų:

- Mes negalime angelo nuolat matyti ir negalime ramiai jo paklausti. Dėl baimės mes negalėsime ramiai su juo kalbėtis. Angelui lengva pasakyti: „Nedaryk nuodėmių“, kai jie patys nedaro nuodėmių. O jei visa tai sakanti būtybė būtų žmogus, ar sugebėtų jis vykdyti visa, apie ką pasakoja?

- Ir tas žmogus bus teišus, labai lengva sakyti daryk taip ar nedaryk anaip, tačiau pačiam viso to laikytis sudėtinga. Todėl Valdovas atsiuntė pranašus, kurie visų akyse vykdo Allah'o įsakus, vengia to, kad uždrausta ir tuo pačiu yra sektini pavyzdžiai.

Akif'as tai pakeldavo ranką, tai nuleisdavo. Jis atrodė lyg vengtų užduoti klausimą. Tai pastebėjęs, mokytojas paklausė:

- Akif'ai, tu tikriausiai nori kažko paklausti?

- Taip, bet...

Jis užtilo. Mokytojas jam tarė:

- Klausk, nesigėdink!

Akif'as paklausė:

- O ar ėmė pranašai atlyginimą už savo misijos vykdymą? Jei ėmė, tai kas jiems mokėjo?

Mokytojas nusišypsojo. Akif'as vis dar jaudinosi. Jis pergyveno: „Gal būt aš uždaviau tuščią klausimą?“ Kiti vakai susidomėję laukė, ką mokytojas atsakys? Tačiau mokytojas sušuko:

- Šaunuolis Akif'ai! Uždavei gerą klausimą. Atsakymas į šį klausimą pateikiamas daugelyje Korano ajat'ų. Visi pranašai, kreipdamiesi į žmones, kuriuos kvietė į tikrąją tikėjimą, kalbėjo: „**Sekite pranašais. Sekite tais, kurie neprašo iš jūsų atlygio ir eina teisingu keliu**“.

Allah'o atlygis tas, jog Jis lieka patenkintas Savo vergu. Patys didingiausi ir pastoviausi darbai – tie, kurie daromi ne dėl atlygio.

Tada nuskambėjo skambutis.

Mokytojas padėkojo Husein'ui už gerą pasiruošimą. Husein'as, savo ruožtu, pasakė:

- Mokytojau, tai aš turiu Jums dėkoti. Visa, ką aš žinau, sužinojau iš Jūsų. Jei nebūtumėte man padėjęs, aš nebūčiau galėjęs paruošti namų užduoties.

Prof. Jašar Kandemir

Mūsų vedliai

Bosforo sąsiauris yra Azijos ir Europos sandūroje, ir jis labai gražus. Šiuo sąsiauriu, kuris jungia Marmuro bei Juodąją jūras, kasdien praplaukia šimtai laivų. Tačiau, šio puikaus sąsiaurio gylis, ne visur vienodas, todėl kai kuriems laivams plaukti tam tikromis vietomis gali būti labai pavojinga. Ypatingai atsargūs turi būti tanklaiviai, krovininiai laivai ir didžiuliai keleiviniai laivai. Todėl, kad išvengti nenumatytų atvejų ir neužplaukti ant sekumos, jūrinių laivų kapitonai, plaukdamami per sąsiaurį, kviečiasi į pagalbą locmanus. Vadovaujant locmanams, kurie gerai žino laivų plaukimo tvarkaraštį, sąsiaurio gylį bei krantų būklę, laivai ramiai perplaukia Bosforo sąsiaurį.

Žemiškasis gyvenimas panašus į laivą. Ir mes, žmonės, šiame laive atėjome iš dvasių pasaulio ir keliaujame į Ahi-rat. Jei būtumėme kapitonais, norinčiais perplaukti Bosforo sąsiaurį, pareikalautumėme locmano. Kad nugyventi puikų gyvenimą, užsitarnauti Rojų ir išvengti Pragarą, mums reikia locmanų vadovavimo. Pranašai – tai Aukščiausiojo Allah'o paskirti vedliai.

Žmogaus sutvėrimo tikslas – Allah'o garbinimas ir pastangos pelnyti Jo palankumą. Žmogus, kuriam šis pasaulis yra išbandymas, yra priverstas kovoti

Visagalis Allah'as sako:

„Mes padarėme jus vadais, kurie Mūsų liepimu, nurodydavo tiesų kelią“.

(Sura al-Anbija, 21/73)

su šėtonu ir su tokiais jausmais, kurie traukia į blogus poelgius, pavyzdžiui, į melą, gobšumą, nesutarimus ir barnius. Šioje sunkioje kovoje Viešpats nepaliko žmonių be vedimo. Jis parodė jiems teisingą kelią ir davė protą, kad jie galėtų surasti tiesą. Be to, Jis, iš jų pačių tarpo, atsiuntė jiems vedlius, gyvais pavyzdžiais parodė, koks puikus turi būti gyvenimo būdas.

Pranašai ir jų savybės

Tikėjimas pranašais yra vienas ir šešių iman (tikėjimo) pagrindų. Tikėti pranašais, reiškia tikėti tuo, kad jie yra Allah'o išrinkti pasiuntiniai ir, kad visos jų perduotos žinios, yra teisingos. Pranašų neigimas lygus religijos neigimui, kadangi būtent pranašai atnešė religiją, mokė šventųjų Knygų ir perdavė mums žinias iš Allah'o.

Pasiuntinius, kurie privalo perduoti žmonėms Allah'o įsakus ir draudimus, vadina pranašais. Adomą (aleihissalam) – pirmąjį žmogų – Aukščiausiasis Allah'as taip pat pavadino pranašu. Pranašas Adomas (aleihissalam) perdavė žmonėms Allah'o įsakus. Laikui bėgant žmonėms, užmiršę Allah'ą ir Ahirat, išklydo iš teisingo kelio. Kad perspėti juos, Viešpats atsiuntė jiems kitus pranašus. Pradedant pirmuoju pranašu Adomu (aleihissalam) ir baigiant paskutiniu juo pranašu Muhammad'u (sallallahu aleihi va sallam), į žemę buvo atsiųsta daugybė pranašų. Viename iš hadis'ų sakoma, kad buvo atsiųsta 124000 pranašai. Korane paminėti tik 25 pranašų vardai ir apie šių pranašų gyvenimus Allah'as praneša pamokančių žinių. Korane yra minimi tokių pranašų vardai:

Pranašas Adam (Adomas) (aleihissalam) – pirmasis žmogus žemėje ir pranašas, **Pranašas Idris (aleihissalam)**, **Pranašas Nuch (Nojus) (aleihissalam)**, **Pranašas Hud (aleihissalam)**, **Pranašas Salih (aleihissalam)**, **Pranašas Ibrahim (aleihissalam)**, **Pranašas Lut (Lotas) (aleihissalam)**, **Pranašas Ismail (Izmaelis) (aleihissalam)**, **Pranašas Ishak (Izaokas) (aleihissalam)**, **Pranašas Jakub (Jokūbas) (aleihissalam)**, **Pranašas Jusuf (Juozapas) (aleihissalam)**, **Pranašas Ajub (Jobas) (aleihissalam)**, **Pranašas Šuaib (aleihissalam)**, **Pranašas Musa (Mozė) (aleihissalam)**, **Pranašas Harun (Aronas) (aleihissalam)**, **Pranašas Junus (Jona) (aleihissalam)**, **Pranašas Daud (Dovydas) (aleihissalam)**, **Pranašas Suleiman (Saliamonas) (aleihissalam)**, **Pranašas Iljas (Elijas) (aleihissalam)**, **Pranašas Aljasa (aleihissalam)**, **Pranašas Zulkifl (aleihissalam)**, **Pranašas Zakarija (aleihissalam)**, **Pranašas Jachja (aleihissalam)**, **Pranašas Isa (Jėzus) (aleihissalam)**, **Pranašas Muhammad (ﷺ)**.

Aukščiausiasis Allah'as išrinko pranašus iš žmonių tarpo. Jie, kaip ir mes, valgo ir geria. Dirba, įgyja profesiją. Tuokiasi ir jiems gimsta vaikai. Serga ir numiršta. Bet iš kitos pusės, pranašai labai skiriasi nuo kitų žmonių gebėjimu gauti apreiškimus. Tai kilnūs žmonės, kuriuos Allah'as išrinko ypatingai misijai atlikti. Jie privalo laikytis Allah'o religijos ir perduoti ją žmonėms.

Pasirinkdamas pranašus, Allah'as apdovanojo juos visa eilė ypatybių. Jų dėka pranašai pačiu geriausiu būdu atlikdavo savo pareigas, tvirtai sutikdavo sunkumus, ištikusius juos jų kelyje. Šias ypatybes turi visi pranašai. Šios bendros ypatybės, kurias vadina pranašų savybėmis, galima išvardinti tokia tvarka:

„Mes siuntėme pasiuntinius, skelbiančius gerą žinią ir perspėjančius, kad po pasiuntinių žmonėms neliktų dingsties prieš Allah'ą“.

Visagalis Allah'as sako:

„Mes siuntėme pasiuntinius, skelbiančius gerą žinią ir perspėjančius, kad po pasiuntinių žmonėms neliktų dingsties prieš Allah'ą“.

(Sura an-Nisa, 4/165)

Visagalis Allah'as sako:

„Mes pasiuntėme tavo su tiesa – kaip geros žinios skleidėją ir perspėjantį pamoklininką. Nėra jokios tautos, kurios nebūtų aplankęs perspėjantis mokytojas“.

(Sura Fatir, 35/24)

Sitdik	Pranašų žodžių ir poelgių teisumas	Pranašai niekuomet gyvenime nekalbėjo netiesos. Teisumas – tai tokia vertinga savybė, kurią pripažįsta visi žmonės. Jei kartą draugas mus apgavo, tai kitą kartą mes juo nepatikėsime. Mes pasitikime teisingais žmonėmis ir gerbiame juos. Neįmanoma įsivaizduoti, kad pranašai, perduodantys žmonėms Allah'o įsakus, nepasižymėtų tokia savybe, kaip teisumas. Juk apgaudinėjantis žmogus, kurio žodžiai neatitinka darbų, negali užsitarnauti žmonių pasitikėjimo ir būti jiems gražiu pavyzdžiu.
Amanat	Pranašai turi būti patikimi žmonės	Pranašai turi būti amin, tai yra patikimi žmonės. Dėl šios savybės žmonės pasitiki jais tiek žemiškais, tiek ir religiniais klausimais. Ir, kadangi žmonės jais pasitiki, jie įsiklauso į jų žodžius ir stengiasi elgtis taip pat, kaip elgiasi pranašai.
Fatanat	Pranašai turi būti genialūs ir sumanūs	Dėl sumanumo pranašai greitai suprasdavo jiems atsiųstus apreiškimus. Įtikinamai atsakinėdavo į žmonių klausimus.
Ismat	Pranašai nedarė nuodėmių	Visai gyvenimo laikotarpiais pranašai nedarė nuodėmių. Neįmanoma įsivaizduoti, kad pranašai priskirtų Allah'ui bendrininkų, vogtų, gertų alkoholinius gėrimus, sveltintų, kadangi jie patys smerkia tokius žmones, nepasirenka jų sau į vadovus.
Tablig	Iš Allah'o gautus įsakus ir draudimus pranašai be pakeitimų perduoda žmonėms.	Kiekvienas pranašas be jokių pakeitimų perduodavo žmonėms gautus įsakus. Net kai pranašai kentė sunkumus, jie neatsisakė savo pareigų. Žinoma, kad daugeliui pranašų buvo grasinama mirtimi būtent dėl to. Dėl to buvo nužudyti pranašai Zakarija ir Jachja (aleihimussalam).

Bendra pranašų žinia

Visos žinios, kurias pranešė visi pranašai, pradedant pirmuoju žmogumi ir pirmuoju pranašu Adomu (aleihissalam) ir baigiant paskutiniu pranašu – Muhammad'u (sallallahu aleihi wa sallam), turi nekintančių, bendrų bruožų. Visi pranašai skelbė tikėjimą Allah'u, angelais, Knygomis, pranašais, Teismo die-na ir Kadar (lemtimi). Kalbėti tiesą, padėti kitiems, skleisti gerį – visi šie dorovės kri-

terijai, visais laikais buvo pripažįstami visose bendruomenėse, kurios gyvavo nuo pat žmonių atsiradimo pradžios. Tokie poelgiai, kaip melavimas, sukčiavimas, azartiniai žaidimai, vagystės, žudymas, kenkimas žmonėms ir visuomenei, kiekvienoje bendruomenėje buvo laikomi neigiamais ir nepageidaujamais.

Pagrindinius pranašų perduotus principus būtų galima sugrupuoti taip:

Religijos išsaugojimas

Religija yra pati svarbiausia sudedamoji dalis, kuri saugo visuomenės gyvavimą. Pagrindinė tikrosios religijos sąlyga – teisingas tikėjimas Allah'u. Todėl visi pranašai kvietė savo ummą patikėti Allah'u ir garbinti Jį. Tauhid, tai yra Allah'o Vienumas, visada buvo visų pranašų mokymo bendras bruožas.

Gyvybės išsaugojimas

Žmogaus gyvybė šventa. Pasikėsinimas į nekalto žmogaus gyvybę – didžiulis nusikaltimas. Kaip sakoma Korane, nekalto žmogaus nužudymas prilygsta visos žmonijos nužudymui.

Sveiko proto išsaugojimas

Uždrausti visos maisto ir gėrimų rūšys, kurios kenkia normaliai protinei veiklai ir mąstymui. Todėl svaiginantys gėrimai ir narkotinės medžiagos yra haram.

Palikuonių išsaugojimas

Išauklėti tikinčią, aukštos moralės kartą įmanoma tik šeimoje. Todėl mūsų religijoje uždrausti visi amoralūs poelgiai, tokie, kaip nesantuokiniai ryšiai ir ištvirkavimas, dėl kurių ir išyra šeimos.

Nuosavybės išsaugojimas

Pranašų mokymuose darbas ir pralietas prakaitas yra šventi. Todėl visas sąžiningai įgytas ir uždirbtas turtas, teisė turėti turtingas nuosavybės, yra saugomi. Uždrausti tokie neigiami veiksmai, kaip vagystė, plėšikavimas, kyšių davimas ir ėmimas.

Ką mums suteikia tikėjimas pranašais

PRANAŠAI

- ❁ Pasakoja apie Allah'ą.
- ❁ Moko Allah'o garbinimo taisyklių.
- ❁ Praneša apie Ahirat, kuris yra mūsų amžinoji buveinė.
- ❁ Paklojo kultūros ir civilizacijos pamatus.
- ❁ Savo poelgiais ir puikia morale tapo mums sektiniais pavyzdžiais.

Tirdami Visatą, mes pastebime, kad ji turi nuostabią sistemą ir harmoniją. Mes mąstome apie tai, kad tokia tobula sistema negalėjo atsirasti savaime. Tuomet mes prieiname išvados, jog visa Visata ir kūriniai joje buvo sukurti Kūrėjo. Tačiau savo protais mes negalime išmąstyti, koks tai Kūrėjas ir kokiais požymiais bei savybėmis Jis pasižymi. Mūsų Valdovas, kuris pažįsta mus geriau, nei mes pažįstame patys save, ir šiuo klausimu nepaliko mūsų be pagalbos ir malonės. Kai kuriuos išrinktuosius tarnus Jis pasirinko pranašais. Būtent šie pasiuntiniai, Allah'o išrinkti iš žmonių tarpo, ir yra mūsų dvasiniai vedliai. **Jie ir papasakoja mums apie Allah'ą.**

Visagalis Allah'as sako:

„Visi jie yra mano priešai, išskyrus pasaulių Valdovą, Kuris mane sutvėrė ir veda tiesiu keliu, Kuris mane maitina ir girdo, Kuris mane išgydo, kai aš susergu, Kuris mane numarins, o po to prikels“.

(Sura aš-Šuara, 26/77-81)

Kadangi esame žmonės, mes trokštame sužinoti, kodėl atėjome į šį pasaulį, trokštame pažinti save ir Kūrėją, Kuris sutvėrė mus ir kitus kūrinius. Mes jaučiame poreikį mels-tis Jam, melsti ir garbinti. O kadangi mes patys negalime žinoti kaip gar-binti Allah'ą, Jis parinko pranašus. Pranašai – tai gyvi pavyzdžiai, kurie parodo Allah'o garbinimo būdus. **Jie moko Allah'o garbinimo taisyklių.**

Mūsų mylimas Pranašas (JTJAP) sakė:

„Kaip aš atlieku maldą, taip ir jūs ją atlikite“.

(Buhari, Achad, 1)

Šaltinis, iš kurio semiamės žinių apie kitą pasaulį, yra mūsų šventosios Knygos ir pranašai. Duomenis apie gyvenimą Achirat Viešpats perduoda per pranašus. Jie papasakoja mums apie tai, kas mūsų laukia po mirties. Praneša džiugią žinią, pasakodami apie atlygį, kuris laukia tų, kurie patikėjo ir darė gerus darbus. Primena ir perspėja apie kančias, kurios laukia tų, kurie netiki Allah'u ir amžinuoju gyvenimu. Pranašai mums nurodo teisingą kelią šiame gyvenime ir praneša apie Ahirat, kuris yra mūsų amžinoji buveinė.

Mūsų mylimas pranašas (JTJAP) sakė:

„Allah'as be jokių tarpininkų kalbės su kiekvienu iš mūsų atskirai. Žmogus pažvelgs į dešinę ir išvys gerus darbus, kuriuos jis iš anksto atsiuntė. Pažvelgs į kairę, ir išvys blogus poelgius, kuriuos jis kažkada padarė. Pažvelgs tiesiai ir išvys tik Pragarą. Stenkitės atriboti save nuo Pragaro, nors ir puse datulės“.

(Buhari, Zakat, 9)

Pranašai – tai lyderiai, o jų vadovavimas sustiprintas dieviškais apreiškimais. Jie vertėsi amatais, žemdirbyste, prekyba ir įvairiomis kitomis profesijomis. Tokiu būdu jie įnešė savo įnašą – **paklojo kultūros bei civilizacijos pamatus**, kad žmonės galėtų gyventi ramiai ir saugiai. Pranašai stengėsi padaryti savo bendruomenes laimingas tiek šiame, tiek kitame gyvenimuose. Pranašas Nuch (Nojus) (aleihissalam) statė laivą, pranašas Daud (Dovydas) (aleihissalam) lydė geležį ir mokė žmones kalvystės amato – visa tai pavyzdžiai, kuriuos mums pasakoja šventasis Koranas.

Allah Teâlâ buyuruyor ki:

„Mes apdovanojome Daud (Dovydą) Mūsų malone ir tarėme: „O kalnai ir paukščiai! Šlovinkite drauge su juo! Mes padarėme geležį jam minkštą. Daryk žemyn besileidžiančius (šarvažiedžius marškinius) ir išmatuok žiedelius. Darykite gera, Aš juk regiu, ką jūs darote!“

(Sebe sūresi, 10-11. âyetler)

Visagalis Allah'as sako:

„Pastatyk laivą prieš mūsų akis ir pagal Mūsų įkvėpimą ir neprašyk Manęs už tuos, kurie buvo neteisingi: iš tikrųjų, jie bus nuskandinti!“

(Sura Hud, 11/37)

Mūsų dorovės ir elgesio formavimosi eigoje didelę įtaką turi mūsų šeima ir aplinkiniai žmonės. Nuo vaikystės mes sekame savo tėvų, mokytojų, vyresniųjų draugų ir mylimų žmonių pavyzdžiu. Mums daro įtaką jų poelgiai, ir mes stengiamės jais sekti. Gerų žmonių pavyzdžiais Allah'as atsiuntė mums pranašus. Jie moko mus gerbti kitų teises, moko būti teisingais, tolerantiškais, atleidžiančiais, maloningais ir gerais. Jie kviečia mus būti darbščiais. **Savo poelgiais ir puikia morale jie tapo mums sektiniais pavyzdžiais.**

Visagalis Allah'as sako:

„Jie buvo jums puikiais pavyzdžiais – tiems, kurie tikisi sutikti Allah'ą ir Paskutiniąją dieną“.

(Sura al-Mumtahina, 60/6)

Pranašų gyvenimuose mums yra puikių pavyzdžių

Allah'as parodė pranašų gyvenimus, jų puikias moralės savybes, mums sektiniais pavyzdžiais. Korane esančios istorijos taip pat yra Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) misijos tikrumo įrodymas. Jis buvo neraštingas pranašas. Neįmanoma sau įsivaizduoti, kad neraštingas žmogus sugebėtų teisingai papasakoti apie praeities pranašų gyvenimus. Šias žinias jis turėjo sužinoti iš kokio nors šaltinio arba, kas nors turėjo jį išmokyti. Tas šaltinis yra Aukščiausiasis Allah'as ir Jo atsiųsti apreiškimai. Ši tiesa Korane aprašoma taip:

„Mes jau siuntėme pasiuntinius iki tavęs. Tarp jų yra tie, apie kuriuos Mes tau papasakojome, ir tie, apie kuriuos Mes tau nepapasakojome“. (Sura al-Mumin, 40/78)

Dabar mes trumpai kai kurių pranašų, paminėtų Korane, gyvenimus. Apžvelgsime jų puikius poelgius, kurie yra mums sektini pavyzdžiai.

Pranašas Adam (Adomas) (aleihissalam)

Pirmasis žmogus ir pirmasis pranašas. Allah'as išmokė jį kalbėti ir išmokė viso ko pavadinimų. Allah'as įsakė angelams

ir džinui Iblis, kad šie nusilenktų jam pagarbos ženklan. Visi angelai pagarbiai jam nusilenkė. Tik Iblis atsisakė vykdyti šį paliepimą. Jis prisiekė, jog stengsis paklaidinti žmones iš tiesos kelio. Aukščiausiasis Allah'as leido šetonui gyventi iki Pasaulio pabaigos. Allah'as perspėjo žmones būti labai atidžiais Šetono pinklėms. Pasidavę jo įkalbinėjimams, pranašas Adam (Adomas) (aleihissalam) ir jo žmona Hava (Ieva), kurie gyveno Rojuje, suvalgė uždraustą vaisių ir buvo nuleisti iš Rojaus į žemę. Pranašas Adam (Adomas) (aleihissalam) ir jo žmona suprato, jog pasidavę šetono įkalbinėjimams, jie padarė didelę klaidą. Supratę, jog sulaužė Allah'o įsaką, jie tuojau pat atgailavo. Metų metais jie liejo ašaras. Suklupę kniūbsčia jie meldė Allah'o atleidimo. Viešpats priėmė pranašo Adam (Adomo) (aleihissalam) ir jo žmonos atgailą ir atleido jiems.

Pranašo Adam (Adomo) (aleihissalam) gyvenimas yra labai svarbu žmogui, kuris yra pats garbingiausias kūrinys, kad suprasti jo vertę Allah'o akyse. Atleidimas pranašui Adam (aleihissalam) po to, kai jis suvalgė uždraustą vaisių, yra Allah'o malonės savo vergams išraiška. Tokiu būdu žmogus išmokė atgailos visus žmones, kurie ateis iki Pasaulio pabaigos.

Visagalis Allah'as sako:

„Pasakojime apie juos yra pamokymas turintiems protą“.

(Sura Jusuf, 12/111)

Pranašo Adam (Adomo) (aleihissalam) atgaila yra puikus pavyzdys to, kaip reikia prašyti Allah'o atleidimo.

Pranašas Nuch (Nojus) (aleihissalam)

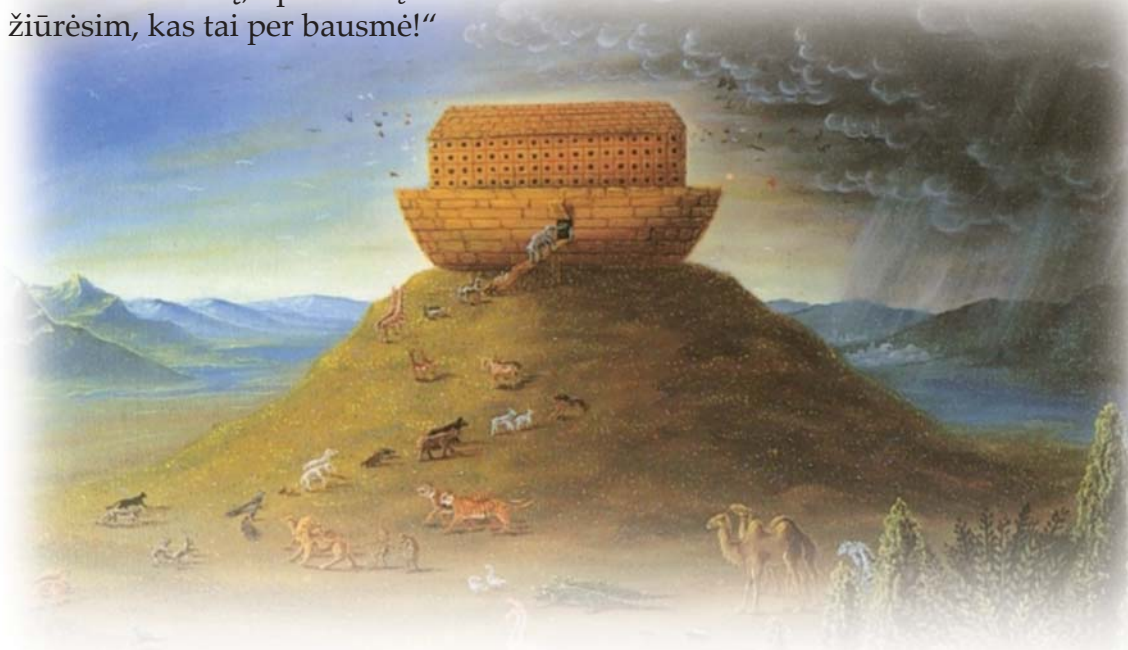
Vienu iš pranašų, kuriuos Allah'as įpareigojo rodyti žmonėms teisingą kelią, yra pranašas Nuch (Nojus) (aleihissalam). Jo gentis išklydo iš kelio, kurį nurodė ankstesnieji pranašai, ir paniro į visas įmanomas nuodėmes. Stiprieji žemino silpnuosius. Žmonės garbino jų pačių rankomis pagamintus stabus. Pranašas Nuch (aleihissalam) ėmė kviesti žmones patikėti Vienu Allah'u.

Jis įdėjo daug pastangų, kad parodytų žmonėms teisingą kelią ir paskatintų garbinti Vieną Allah'ą. Žmonės iš jo juokėsi, jį skriaudė. Bet jis nenustojo vykdyti savo pareigų. 950 metų jis stengėsi papasakoti žmonėms apie Allah'o religiją. Dieną ir naktį jis pasakojo žmonėms tiesą. Kad parodyti žmonėms teisingą kelią, jis išbaidė visus įmanomus būdus, o patikėjusiųjų juo skaičius neviršijo šimto žmonių.

Netikintieji dažnai susiremdavo su pranašu Nuch (Nojumi) (aleihissalam). Suteikė jam daug kančių ir nepatogumų. Kai Nuch (Nojus) (aleihissalam) gąsdino juos Allah'o bausme, jie tyčiojosi iš jo, sakydami: „Ei, Nojau! Greičiau iškviesk bausmę, apie kurią kalbi! Pasižiūrėsim, kas tai per bausmė!“

Pranašą Nuch (Nojū) (aleihissalam) labai liūdino jo gentainių elgesys. Galiausiai Viešpats įsakė jam pastatyti laivą ir paimti į jį visus patikėjusiuosius ir porą visų gyvių. Po to kelis mėnesius iš eilės lijo lietūs. Žemės paviršių uždengė vanduo. Pranašas Nuch (Nojus) (aleihissalam) ir tikintieji išsigelbėjo sėdę į laivą. O tie netikintieji, kurie nepatikėjo juo ir sakė: „Ei, Nojau! Greičiau iškviesk bausmę, apie kurią kalbi!“, paskendo vandenyje. Po to, kaip lietūs liovėsi, Nojaus laivas prisišvartavo prie Džiudi kalno. Pranašas Nojus (aleihissalam) ir su juo buvę teisingieji, sveiki ir gyvi išsikėlė į krantą. Šie žmonės, išsigelbėję nuo tvano ir kiti gyvi sutvėrimai, pasklido po žemę ir ėmė daugintis. Todėl Pranašas Nojus (aleihissalam) dar vadinamas antruoju žmonijos tėvu.

Pastangos ir kantrybė, kurią pranašas Nuch (aleihissalam) parodė tiesos kelyje, yra mums puikus pavyzdys.

Pranašas Ibrahim (Abraomas) (aleihissalam)

Pranašas Ibrahim'as (aleihissalam) yra didis pranašas, kurį Allah'as vadino Halil (draugu). Dar jaunystėje Ibrahim'as (aleihissalam) ėmė pasakoti savo artimiesiems ir jį supusiems žmonėms apie Vieno Allah'o egzistavimą. Tačiau Babilono tauta, pradėdant jo tėvu Azer'u, juo nepatikėjo. Tėvas ėmė jį skriausti ir išvarė iš namų. Nežiūrint to, Ibrahim'as gerai elgėsi su tėvu.

Pranašas Ibrahim'as (aleihissalam) daug kovojo su Nemrud'u, tuometiniu valdovu. Pasikliaudamas savo turtais ir valdžia, Nemrud'as paskelbė save dievu. Tiems, kurie atsisakė jį pripažinti, skyrė įvairius kankinimus ir išbandymus. Ibrahim'as (aleihissalam) kvietė Nemrud'ą į tikrąją religiją. Jis stengėsi įtikinti jį atsisakyti pretenzijų į dieviškumą. Jis prašė jį patikėti Allah'u, kuris iš nieko sukūrė visa kas yra, kuris atima gyvybę ir ją dovano-

ja. Nemrud'as paskelbė, kad ir jis gali tai padaryti. Kad tai įrodyti, jis įsakė atvesti jam du žmones. Vieną jis nužudė, o kitą – paleido. Tada pasakė: „Žiūrėk! Ir aš galiu dovanoti gyvybę arba ją atimti!“

Tuo kartu Ibrahim'as (aleihissalam) jam pasakė:

- Allah'as padaro taip, kad Saulė pateka Rytuose, o tu padaryk taip. Kad ji patektų Vakaruose.

Į tai Nemrud'as nieko neatsakė. Kartą žmonės patraukė už miesto šventiniams pasilinksminimams. Pasinaudojęs proga, Ibrahim'as (aleihissalam) nuėjo į maldos vietą ir išdaužė visus stabus. Iš stabų jis paliko tik patį didžiausią. Šiam stabui ant kaklo jis pakabino savo kirvį.

Kai žmonės sugrįžo iš šventinio pasilinksminimo, jie pamatė suniokotą maldos vietą ir stipriai supyko. Jie tuoju pat prisiminė pranašą Ibrahim'ą (aleihissalam) ir jo žodžius. Pakvietė Ibrahim'ą (aleihissalam) ir jo paklausė:

- Ei, Ibrahim'ai! Tu pasityčiojai iš mūsų dievų?

Atsakydamas į tai, Ibrahim'as (aleihissalam) tarė:

- Gal tai padarė pats didžiausias iš jų. Jei jie gali kalbėti, tai paklauskite jų.

Žmonės pripažino, kad stabai negyvi ir negali kalbėti. Tuomet Ibrahim'as (aleihissalam), pakartodamas tauhid'o mokymą, pasakė jiems:

- Tokiu atveju, kodėl jūs, atsisakę Allah'o, garbinate stabus, iš kurių nėra nei naudos, nei žalos? Vargas jums už tai, kad palikote Allah'ą ir garbinate stabus! Neįmanoma, kad po viso šito jūs netapsite protingesni?

Į šį logišką paaiškinimą stabmeldžiai nežinojo ką atsakyti, bet vis dėlto neatsakė savo klaidingų įsitikinimų. Jie nusprendė įmesti pranašą Ibrahim'ą (aleihissalam) į ugnį.

Sukūrė didžiulį laužą. Paguldę jį ant katapulto, stabmeldžiai įsviedė jį į ugnį. Tačiau Aukščiausiasis Allah'as, visa ko Valdovas, įsakė ugniai: „Ugnie! Tapk Ibrahim'ui vėsoma ir išsigelbėjimu!“

(Sura al-Anbija, 21/69).

Ugnis pakluso šiam įsakui ir nepradėjo deginti Ibrahim'o (aleihissalam). Žmonės buvo pritrenkti, pamatę, kad ugnis nesudegino Ibrahim'o.

Po šio įvykio Ibrahim'as (aleihissalam) paliko Babiloną. Jis patraukė į Egiptą ir Jeruzalę. Drauge su savo žmona Sara jie apsigyveno Jeruzalėje. Antrąją žmoną Hadžar ir sūnų Ismail'ą (aleihissalam) jis apgyvendino Mekoje.

Vėliau su savo sūnumi Ismail'u (aleihissalam) Mekos mieste jie pastatė Kaab'ą. Pranašo Ibrahim'o perduota religija rėmėsi tauhid (Allah'o Vienumo) mokymu.

Pranašas Ibrahim'as (aleihissalam) suteikė mums puikų Visatos didybės ir Allah'o Aukščiausiojo buvimo apmąstymo pavyzdį.

Pranašas Jusuf (Juozapas) (aleihissalam)

Pranašas Jusuf (Juozapas) (aleihissalam) buvo vienas iš pranašo Jakub (Jokūbo) (aleihissalam) sūnų. Jis buvo labai protingas ir patrauklus. Kai jis buvo mažas, jo broliai, degdami iš pavydo, įmetė jį į dykumoje buvusį šulinį. Po to, jie pamelavo tėvui, jog jį suėdė vilkas. Pranašą Jusuf (Juozapą) (aleihissalam) surado karavanu keliaavę pirkliai. Jie norėjo pasisemti vandens ir surado šulinyje Jusuf (Juozapą). Pirkliai pasiėmė jį su savimi ir pardavė į vergiją vienam Egipto ministrui. Rūmuose jį apšmeižė ir, nors jis buvo nekaltas, pasodino į kalėjimą. Savo jaunystės metus Jusuf (Juozapas) praleido kalėjime.

Visagalis Allah'as suteikė pranašui Jusuf (aleihissalam) gebėjimą aiškinti sapnus. Jis aiškino savo nelaimės draugų sapnus ir kvietė juos patikėti Vienu Allah'u, Amžinuoju gyvenimu. Vieną naktį Egipto valdovas susapnavo keistą sapną. Niekas nesugebėjo jo paaiškinti. Vienas iš jo tarnų, kuris anksčiau sėdėjo kalėjime kartu su Jusuf (aleihissalam), pasakė, kad Jusuf (Juozapas) (aleihissalam) gali tai padaryti. Kai jį atvedė pas karalių, jis teisingai išaiškino jo sapną. Jis pasakė, jog ateityje šalies laukia didžiulė sausra, bet jei pasiruošus, galima išvengti liūdnu jį pasekmių. Valdovui patiko sapno paaiškinimas. Jis sužinojo, kad pranašą Jusuf (aleihissalam) pasodino į kalėjimą nekaltai. Išlaisvinęs jį, jis paskyrė Jusuf (Juozapą) (aleihissalam) valstybinio izdo prižiūrėtoju.

Pranašas Jusuf (aleihissalam) pažino savo brolius, kurie sausros metasi atvyko į Egiptą kviečių. Pakvietęs tėvus ir brolius, jis apgyvendino juos Egipte. Jis atleido savo broliams, kurie kažkada suteikė jam daug kančių. Savo geru elgesiu jis parodė jiems atleidimo didybę.

Pasakojimas apie Jusuf (Juozapo) (aleihissalam) gyvenimą yra pati gražiausia legenda. Korane, suroje Jusuf, pasakojame apie tokius gyvenimiškas peripetijas, kaip išsiskyrimas ir susitikimas, kurios būna kiekvieno žmogaus gyvenime. Pasakojama apie tai, prie kokių blogų pasekmių gali privesti pavydas. Taip pat atkreipiamas dėmesys ir į šmeižto pasekmes.

Atleidęs tiems, kurie blogai su juo pasielgė, ir į blogį atsakęs gėriu, pranašas Jusuf (aleihissalam) yra mums puikus pavyzdys.

Pranašas Mūsa (Mozė) (aleihissalam)

Vienu iš pranašų, kuriuos Allah'as pasiuntė izraelitams, yra pranašas Mūsa (Mozė) (aleihissalam). Izraelitai, kilę iš pranašo Jakub (aleihissalam) giminės, pranašo Jusuf (aleihissalam) laikais apsigyveno Egipte. Su laiku jie prarado savo gerą padėtį visuomenėje ir su jais imta elgtis kaip su belaisviais.

Egipto valdovą vadino Faraonu. Kai gimė pranašas Mūsa (aleihissalam), Faraonas išleido žiaurų įsakymą. Jis panorė nužudyti visus izraelitų berniukus. Aukščiausiasis Allah'as įteigė pranašo Mūsa (aleihissalam) motinai patalpinti kūdikį į skryniją ir įmesti ją į vandenį. Upe plaukusią skryniją, surado Faraono žmona ir atnešė ją į rūmus. Tokiu būdu, Faraonas užaugino savo rūmuose žmogų, kuri vėliau jam pasakos apie Allah'ą ir sukils prieš jo klaidingus įsitikinimus.

Mūsa (Mozės) (aleihissalam) vaikystė prabėgo rūmuose. Jaunystės metais jis išvyko iš Egipto ir gyveno greta pranašo Šuaib (aleihissalam), kurio namai buvo Madjan mieste. Kai pranašas Mūsa (aleihissalam) su savo šeima keliavo iš Madjan atgal į Egiptą, ant Tur kalno jam atėjo Allah'o apreiškimas. Jam buvo paskirta pranašystės misija ir suteiktas gebėjimas daryti stebuklus. Be to, jam buvo įsakyta atlikti maldą ir pakviesti Faraoną į tiesos kelią. Jam į pagalbininkus Viešpats paskyrė jo brolių Harun (Aroną) (aleihissalam).

Pranašas Mūsa (aleihissalam), kartu su broliu Harun (aleihissalam), atkeliavo pas Faraoną ir papasakojo apie Allah'o paliepiamą. Faraonas buvo saviemyla ir išdidus žmogus.

Manydamas esąs galingas, jis pasipriešino Allah'o valiai. Kad priversti jį patikėti, pranašas Mūsa (aleihissalam) parodė įvairių stebuklų. Tačiau Faraonas pareiškė, kad tai ne kas kita kaip burtai, ir pasiūlė jam susirungti su magais.

Pranašas Mūsa (aleihissalam) priėmė šį pasiūlymą. Faraono magai metė į žemę lazdas ir virves. Optinės apgaulės būdu, jos pasirodė kaip gyvatės. Tuomet Mūsa (aleihissalam) Allah'o paliepimu metė ant žemės savo lazdą ir ši pavirto milžiniška gyvate, kuri surijo visas magų virves. Magai tuojau pat suklypo kniūbsiti ir patikėjo Allah'u. Faraonas ėmė jiems grasinti, tačiau magai neatsisakė savo įsitikinimų. Jie buvo žiauriai nubausti.

Kai paaiškėjo, kad Faraonas sumanė sunaikinti pranašą Mūsa (aleihissalam) ir visus jo pasekėjus, vadovaujant Mūsa (Mozei) izraelitai paliko Egiptą. Prieš

pranašą Mūsa (aleihissalam) ir izraelitus, kuriuos vijoti Faraonas ir jo armija, stoji jūra. Padaręs stebuklą, Allah'as praskyrė jūrą, kad žmonės galėtų perėti jos dugnu. Kai tikintieji perėjo jūros dugnu, Allah'as sujungė vandenį. Juos persekiojęs Faraonas ir jo armija paskendo jūroje.

Pranašas Mūsa (aleihissalam) laimėjo kovoje su Faraonu. Izraelitai buvo išgelbėti nuo Faraono piktadarysčių. Likusį savo gyvenimą pranašas Mūsa (aleihissalam) praleido aiškindamas izraelitams Taurat (Torą) ir jos mokymus.

Pranašo Mūsa (aleihissalam) gyvenimas yra puikus pavyzdys, parodantis kaip reikia kovoti su tironais ir nedėkingais žmonėmis.

Pranašas Isa (Jėzus) (aleihissalam)

Marjam, pranašo Isa motina, buvo kilusi iš Imran'o šeimos, kurią Viešpats pateikia kaip pavyzdį. Hanna, Imran'o žmona, prisiekė pašvęsti savo kūdikį, kuris greitai turėjo gimti, eiti Allah'o keliu. Kai kūdikis gimė, ją pavadino Marjam. Išpildydama savo priesaiką, Hanna atidavė mergaitę tarnauti į al-Aksa mečetę. Mergaitė užaugo šventykloje, prižiūrima Zakarijo (aleihissalam), kuris buvo jos tetos vyras. Jis užaugo aukštos moralės mergina, aplinkoje, kuri buvo toli nuo bet ko žemo ir niekšiško.

Marjam leido dienas garbindama Allah'ą specialiai jai padarytame kambarėlyje al-Aksa mečetėje bei palaikė šventykloje švarą. Kartą pas ją atėjo angelas Džebrail (Gabrielius) (aleihissalam) ir pranešė, jog Viešpats apdovanos ją vyriškos lyties kūdikiu. Marjam pareiškė, jog yra skaisti, ir paklausė, kaip gali būti pradėtas kūdikis, jei ji nėra ištekėjusi. Džebrail (aleihissalam) atsakė, jog pakanka Allah'ui ko nors panorėti, ir tai įvyksta. Tokiu būdu, pranašas Isa (aleihissalam) – kaip Dieviškojo stebuklo apraiška – atsirado šiame pasaulyje **be tėvo**.

Izraelitai nepatikėjo, kad Marjam susilaukė vaiko be tėvo, ir, žodžiais „tu padarei gėdingą dalyką“, ėmė ją kaltinti. Tuomet Marjam parodė į ką tik gimusį kūdikį ir paprašė pasikalbėti su juo. Kai izraelitai pareiškė, jog lopšyje gulintis kūdikis negali kalbėti, dėka Allah'o stebuklo naujagimis prašneko. Jis pasakė štai ką:

„Jis pasakė: „Iš tiesų, aš – Allah'o vergas. Jis dovanuoja man Raštą ir padarė mane pranašu. Jis padarė mane palaimintu, kur aš bebūčiau, ir įsakė man atlikti maldą ir dalinti zekat, kol būsiu gyvas. Jis padarė mane gerbiančiu savo motiną ir nepadarė manęs tironu, nelaiminguoju. Ir palaima man tądien, kai aš gimiau, ir tądien, kai aš mirsiu, ir tądien, kai būsiu prikeltas gyvenimui!“

Toks yra Isa, Marjam sūnus. Tiesos Žodis, dėl kurio jie nesutaria. Allah'ui nederu turėti sūnų, šlovė Jam! Kai Jis priima sprendimą, užtenka Jam ištarti: „Būk!“ – ir tai būna. Ir iš tiesų Allah'as – **mano Viešpats ir jūsų Viešpats: tad garbinkite Jį, tai – tiesus kelias!**“ (Sura Marjam, 19/30-36).

Kaip Allah'as iš žemės dulkių, be tėvų sutvėrė Adam'ą (aleihissalam), taip ir Isa (aleihissalam) Jis atvedė į šį pasaulį be tėvo. Kai pranašas Isa (aleihissalam) užaugo ir jam sukako 33 metai, Allah'as jam pavedė pranašystės misiją ir suteikė gebėjimą daryti įvairius stebuklus. Nežiūrint to, tik nedaugelis patikėjo juo. Tie žmonės vadinosi havari (apaštalai).

Izraelitai nusprendė sutrukdyti pranašo Isa (Jėzaus) (aleihissalam) ir jo apaštalų misijai. Jie nusprendė jį nužudyti. Tačiau Allah'as išgelbėjo pranašą Isa (aleihissalam). Palaikę kitą žmogų pranašu Isa, jie sugavo jį ir nukryžiuavo. Po to jie pareiškė: „Mes nužudėme Isa, Marjam sūnų!“. Tačiau jie nužudė visai kitą žmogų, o ne Isa. Viešpats pakėlė pranašą Isa (aleihissalam) į dangų.

Pranašas Isa (aleihissalam) buvo puikus dorovės, gerumo ir broliškios meilės ir sielos apvalymo nuo visko, kas žema, pavyzdys.

Pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam)

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) – paskutinysis pranašas. 40-ajame suros al-Ahzab ajat'e sakoma: „Muhammad'as nėra kieno nors iš jūsų vyrų tėvas, o yra Allah'o Pasiuntinys ir pranašų antspaudas (arba paskutinysis pranašas)“, Allah'as tvirtai pabrėžė, kad jis yra paskutinis pranašas.

Kol Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) dar nebuvo pavesta pranašystės misija, to meto žmonės buvo išklydę iš teisingo kelio. Dorovė buvo pagedusi, tironija ir piktadariystės plačiai paplitusios. Šio pasaulio stiprieji labai engė silpnuosius. Sustiprėjo pomėgis vartoti svaiginančius gėrimus. Vagystės ir plėšikavimas tarp žmonių buvo kasdienis, įprastas užsiėmimas. Žmonės ieškojo vadovo, kuris parodytų jiems, kas yra gerai, o kas yra blogai, ir padėtų išsigelbėti iš tamsos, į kurią jie buvo nugrimzdę. Būtent šiuo laikotarpiu buvo atsiųstas žmonijai kilnūs Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam).

Jis gimė 571 metais Mekoje. Jo motinos vardas buvo Amina, o tėvo – Abdullah. Tėvas numirė dar iki jam gimstant. Po kurio laiko nuo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) gimimo, jį atidavė žindyvei vardu Halima. Greta savo pie-
no motinos bėgo laimingos jo dienos. Kai jam sukako šeši metai, numirė jo mama Amina. Po motinos mirties mūsų mylimas pranašas (sallallahu aleihi va sallam) liko gyventi su savo seneliu Abdulmuttalib. Po to, kai praėjus dvejiems metams numirė ir jis, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) apsigyveno pas savo dėdę Abu Talib. Vaikystę jis praleido savo dėdės namuose. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) padėdavo dėdei, laikas nuo laiko net gi ganė gyvulius.

Visagalis Allah'as sako:

„Mes nusiuntėme tave visai žmonijai geros žinios skelbėju ir perspėjančiu mokytoju“.

(Sura Saba, 34/28)

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) labai skyrėsi nuo kitų vaikų. Jis visada buvo sąžiningas.

Negarbino stabų. Visuomet skubėjo pagelbėti žmonėms. Pelnė žmonių pasitikėjimą. Todėl Mekos gyventojai vadino jį Muhammad amin (patikimuoju Muhammad'u).

Jaunystėje Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) kartu su savo dėde Abu Talib vertėsi prekyba. Būdamas dvidešimt penkerių, jis vedė kilniąją Hadidžą (radiallahu anha).

Kai jam sukako 40 metų, jis dažnai pasišalindavo į Hirą olą, kuri buvo netoli Mekos. Vieną naktį, Ramadan'o mėnesį, pasirodė Džebrail'is (aleihissalam) ir pranešė, kad jam pavedama pranašystės misija. Apie tai Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) papasakojo savo žmonai Hadidžai (radiallahu anha). Ji iš karto patikėjo, kad jis yra pranašas. Po to musulmonais tapo Ali, Zaid ir Abu Bakr (radiallahu anhum).

Vėliau Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) ėmė kviesti Mekos gyventojus į Islamą. Nors kai kurie tapo musulmonais, didelė dalis juo nepatikėjo. Jie netgi ėmė engti tuos, kurie tapo musulmonais. Šiuo laikotarpiu Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) ir musulmonais pasiaukojančiai kentė sunkumus ir patyčias. Mekoje kvietimas į Islamą truko trylika metų.

Kad ramiai gyventi pagal Islamo įstatymus ir plėsti jį, 622 metais Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) ir patikėję juo musulmonai persikėlė į Mediną. Čia Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) išgyveno dešimt metų. Medinoje pastatė mečetę. Medinos musulmonai (ansar'ai) ir Mekos musulmonai buvo paskelbti broliais. Būtent šiuo periodu buvo apreiškšti Korano ajat'ai, kurie reguliuoja visuomeninį gyvenimą. Tapo privalomi (fard) tokie garbinimo būdai kaip zakat'o mokėjimas, pasninko laikymasis, hadž'o atlikimas.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) siuntė laiškus įvairių šalių valdovams ir kvietė juos priimti Islamą. 630 metais buvo užimta Meka ir iš vidinių Kaab'os patalpų buvo išvalyti stabai. Islamas plito po visą Arabijos pusiasalį. Įvyko atsisveikinimo Hadž'as. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pasakė atsisveikinimo kalbą, kurioje nuskambėjo visai žmonijai svarbios žinios. Tais pačiais metais, Medinoje, būdamas 63 metų amžiaus, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paliko šį laikiną pasaulį.

Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) yra išrinktas Allah'o vergas. Viešpats gyrė jo aukštą moralę. Sakydamas: „Allah'o Pasiuntinys buvo puikus pavyzdys“ (sura al-Ahzab, 33/21), Jis linkėjo, kad visose gyvenimo srityse būtų vadovaujamosi jo pavyzdžiais.

Kilnusias Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) – tai pavyzdinė asmenybė, kuri talpina savyje visas puikias visų pranašų savybes ir poelgius.

<p>O Allah! Esi visko, kas yra danguose ir žemėse, Kūrėjas!</p> <p>Tu išrinkai iš žmonių tarpo pra- našus</p> <p>Ir atsiuntei juos pavyz- diu žmo- nėms.</p> <p>Mes pake- liame del- nus į Tave ir Tavęs meldžiame.</p> <p>O Allah! Apdovanok mus Savo malone ir leisk būti tokias, Kaip...</p>	<p>Adam (Adomas)</p>	Nuoširdžiai atgailavęs už nuodėmes
	<p>Idrys (aleihissalam)</p>	Tavo akyse pakilęs į aukštą lygį
	<p>Nuch (Nojus) (aleihissalam)</p>	Padėjęs visas pastangas, kad papasa- koti apie Tavo religiją
	<p>Hud (aleihissalam)</p>	Visada gynęs bejėgius ir tironų nu- skriaustus žmones
	<p>Salih (aleihissalam)</p>	Lankęs ligonius, teikęs pagalbą vargšams
	<p>Lut (Lotas) (aleihissalam)</p>	Bandęs sustabdyti amoralumą
	<p>İbrahim (Abraomas) (aleihissalam)</p>	Visa širdimi atsidavęs Tavo valiai
	<p>Ismail (aleihissalam)</p>	Buvo pasiruošęs dėl Tavęs paaukoti gyvybę
	<p>Ishak (Izaokas) (aleihissalam)</p>	Parodęs žmonėms tikrąjį kelią
	<p>Yakub (Jokūbas) (aleihissalam)</p>	Nepraradęs vilties Tavimi
	<p>Yusuf (Juozapas) (aleihissalam)</p>	Skaistusis
	<p>Šuaib (aleihissalam)</p>	Teisingasis
	<p>Mūsa (Mozė) (aleihissalam)</p>	Nebijojęs pasakyti tiesą tironams
	<p>Harun (Aronas) (aleihissalam)</p>	Pagalbininkas einančių teisingu keliu
	<p>Daud (Dovydas) (aleihissalam)</p>	Mėgęs garbinti Tave
	<p>Suleiman (Saliamonas) (aleihissalam)</p>	Tavo kelyje (dėl Tavęs) panaudoję savo turtus ir valdžią
	<p>Ajub (aleihissalam)</p>	Kantrusis
	<p>Zulkifl (aleihissalam)</p>	Tas, kurį Tu vadini geru žmogumi
<p>Junus (aleihissalam)</p>	Prisimindavęs Tave tiek geromis mi- nutėmis, tiek sunkumų akimirka	
<p>Iļjas (Elijas) (aleihissalam)</p>	Tas, kuri mini geru žodžiu	
<p>Aljasa (aleihissalam)</p>	Buvęs iš teisingųjų tarpo	
<p>Zakarija (aleihissalam)</p>	Nuoširdžiai atlikdavęs maldą Tau	
<p>Jachja (aleihissalam)</p>	Kritęs šahidu Tavo kelyje	
<p>Isa (Jėzus) (aleihissalam)</p>	Nefsini kötülüklerden arndıran	
<p>Muhammad (sallallahu aleihi va sallam)</p>	Persismelkęs Korano tiesomis.	

Pranašas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) ir ankstesni pranašai

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) buvo pranašas, atsiųstas visai žmonijai. Ankstesni pranašai buvo siųsti konkrečioms tautoms, gyvensiems jų gyvenimo laikotarpiu, o mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) buvo atsiųstas visiems žmonėms, gyvensiantiems iki Pasaulio pabaigos. Todėl Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam), tam, kad kviešti į Islamą, siuntė laiškus ir pasiuntinius į įvairias šalis ir sritis. Jis kvietė dviejų didžiulių imperijų, Bizantijos ir Irano, valdovus priimti Islamą. Jis troško, kad jie, kartu su savo pavaldiniais taptų musulmonais.

Ir mūsų laikais musulmonai privalo atnešti į visus pasaulio kampelius šį šventą kvietimą ir paskelbti jį žmonėms.

Allah'o išrinkti pranašai bandė padaryti žmones laimingais. Sakydami „mūsų atlygis tik iš Allah'o“, jie niekada neprašė atlyginimo už jų vykdomą misiją. Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) garbingai įvykdė savo misiją ir nugyveno gyvenimą, apie kurį pasakojama mūsų šventoje Knygoje. Dėl to jis dėjo visas pastangas ir darė pasiaukojimo stebuklus. Korano ajetų šviesoje buvo sukurta pavyzdinė ir taiki bendruomenė.

Pranašų pareiga yra kviesti žmones patikėti Allah'u ir parodyti jiems teisingą kelią. Korane mes skaitome apie pranašų gyvenimus ir jų pastangas, įdėtas dėl žmonių. Mes sužinome per amžius nepakitusias tiesas ir gerus santykius su žmonėmis. Visi pranašai gavo apreiškimus iš to paties šaltinio, jų kvietimas buvo bendras.

Kilnysis Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pabrėžė, kad visi pranašai kilę iš vieno šaltinio, kad jų religija ta pati ir, kad tokie artimi vienas kitam, tarsi būtų vienos motinos sūnūs. Todėl visi pranašai, pradedant Adomu (aleihissalam) ir baigiant Muhammad'u (sallallahu aleihi va sallam), atėjo palaikyti ir sustiprinti vienas kitą. Nė vienas pranašas neapkalto kito melu. Tą faktą, kad pranašai – religijos skelbėjais - atėjo vienas kitą palaikyti, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paaiškino tokiu pavyzdžiu:

„Mano padėtis ir kitų pranašų padėtis panaši į situaciją, kai kažkas stato labai gražų namą. Statybos eina į pabaigą, bet viename namo kampe lieka tuščia, plytos dydžio, vieta. Po to žmonės apžiūrėjo tą namą ir, su nuostaba pastebėję šį trūkumą, kalbasi: „O, kad ši plytos dydžio tuštuma nebūtu likusi tuščia!“ Štai aš ir esu ta trūkstama plyta. Aš atėjau ir tapau paskutiniu juo iš pranašų“.

(Buhari, Manakib,18).

Kilnysis Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) su meile ir pagarba prisimindavo ankstesnius pranašus. Minėdamas jų vardus, jis pridėdavo „Allah'o pranašas, „mano brolis“. Pavyzdžiui, buvo momentai, kai pasakodamas apie pranašą Mūsą (aleihissalam), jis sakė:

Visagalis Allah'as sako:

„Sakyk: „Pakluskite Allah'ui ir pakluskite Pasiuntiniui!“ O jei nusiųsute, tai juk jis atsako už tai, kas jam įpareigota, o jūs atsakote už tai, kas jums įpareigota. O jeigu jūs pakluskite jam, tai eisite tiesiu keliu. Pasiuntiniui – tik tai aiškus apreiškimo perteikimas.

(Sura an-Nur, 24/54)

„mano brolis Mūsą“. Kai Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam), grįždamas iš Taif, susipažino su belaisviu-krikščioniu Addas, jis paklausė apie jo kilmę. Vos tik Addas užsiminė, jog jis kilęs iš Ninovos (Mosul), Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) perklaušė jo: „Tai tu iš mano brolio Junus miesto?“ Po to jis kalbėjosi su Addas ir pakvietė jį priimti tauhid mokymą. Atsiliepęs į Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) kvietimą, Addas tapo musulmonu.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pateikdavo pavyzdžių iš ankstesniųjų pranašų darbų. Skatino savo ummą imti jų aukštos moralės pavyzdį ir gyventi taip, kaip gyveno jie. Pateikdamas pavyzdžiu pranašo Daud (aleihissalam) siekį gyventi iš savo paties uždirbtų lėšų, jis pabrėžė: „Pelnas, gautas iš savo paties darbo, yra pats geriausias pelnas“. Tiems, kurie norėjo laikytis papildomo pasninko, ne Ramadan'o mėnesį, jis patardavo laikytis Daud

(Dovydo) pasninko. Kadangi Pranašas Daud (aleihissalam) vieną dieną laikėsi pasninko, o kitą – ne.

Kilnysis Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pasakodavo savo bendražygiams istorijas, kurios nutiko ankstesniesiems pranašams. Jis norėjo, kad šie išminktų atitinkamas pamokas iš jų gyvenimų ir žmonių elgesio su pranašais. Jis pasakodavo apie sunkumus ir kančias, kuriuos patyrė pranašai, vykdydami savo misiją, pateikdavo jų kantrybės ir siekio pavyzdžių. Ramindavo musulmonus, kurie, dėl savo religinių įsitikinimų patyrė išbandymus ir kankinimus. Pats tapęs patyčių ir pajuokos objektu, jis prisimindavo pranašų kančias ir nurimdavo. Kai po Hunain mūšio buvo skirstomi trofėjai, atsirado žmonių, kurie ėmė jį kritikuoti, sakydami, jog elgiasi neteisingai. Kai šios kalbos pasiekė Muhammad'ą (sallallahu aleihi va sallam), jos jį labai užgavo ir jis sušuko:

„ Jei aš nebūsiu teisingas, tai kas tuomet bus teisingas? Tebūna Allah'o malonė Mūsai. Jis susidūrė su dar didesnėmis kančiomis, bet jis išken-tė“. Po šių žodžių jis nurimo.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) aiškino, kad pranašų pareiga yra gelbėti žmones. **Jis kalbėjo apie paklusimo pranašams ir dieviškųjų įsakų, kuriuos perdavė pranašai, vykdy-mo svarbą.**

Lygindamas pranašus su žmogumi, kuris savo genčiai pranešė svarbią naujieną, jis sakė:

„Mano padėtis, ir padėtis Islamo, kuri Allah'as atsiuntė su manimi, panaši į padėtį žmogaus, kuris atėjo pas savo tautą ir pasakė:

- O mano tauta! Aš savo akimis mačiau armiją, kuri keliauja pas jus. Aš šauklys, kuris aiškiai perspėja jus apie šį pavojų. Todėl pasistenkite išsigelbėti!

Po to dalis žmonių pakluso jam ir vakare jie patraukė į kelią. Ramiu žingsniu jie paliko tą vietą. Taip jie išgelbėjo savo gyvybes. Kita dalis žmonių apkaltino jį melu ir pasiliko vietoje. Priešų armija užpuolė juos ir sunaikino. Taip pat yra ir su tais, kurie pakluso man ir laikosi man apreiškų įstatymų, bei su tais, kurie nepatikėjo tuo, ką aš perdaviau nuo Allah'o“. (Buhari, Itisam,2).

Kad paaiškinti žmonėms, jog visi pranašai dirbo dėl ummos. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pateikė tokį pavyzdį:

„Mano ir jūsų padėtis panaši į situaciją, kai žmogus, uždegęs ugnį, stengiasi sulaikyti drugelius ir vabalėlius, kad jie nepultų į ją. Aš laikai jus už juosmens, kad išgelbėti jus nuo ugnies, o jus stengiatės ištrūkti iš mano rankų ir pakliūti į ugnį.“. (Muslim, Fazail, 19).

Klausimai

?

Sudarykite sakinius:

1	Pranašų neigimas	ir garbinti tik tai Jį.
2	Pranašai privalo gyventi pagal Allah'o įsakus	su meile ir pagarba.
3	Net jeigu pranašus kankina,	yra Allah'o malonė savo vergams.
4	Pranašai kviečia savo ummą patikėti Vienu Allah'u	puikus, gero elgesio su tais, kurie mus nuskriaudė, pavyzdys.
5	Tobulo žmogaus pavyzdžiu Viešpats	ir perduoti juos žmonėms.
6	Atleidimas pranašui Adam (aleihis-salam) po atgailos	siuntė pranašus.
7	Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) prisimindavo pranašus	jie neatsisako vykdyti savo misijos.
8	Tai, kad pranašas Jusuf (aleihissalam) atleido tiems, kurie blogai su juo pasielgė, yra mums	tolygus religijos neigimui.

Atsakykite į klausimus

- 1. Kaip vadinamas žmogus, kuris praneša apie Allah'o įsakus ir draudimus, kviečia į tiesą ir gauna apreiškimus?**
 - A) Mokytojas
 - B) Mokslininkas
 - C) Pranašas
 - D) Teisuolis
- 2. Ką reiškia žodis sitdik, kuris būdingas pranašams?**
 - A) Niekada nepasitraukti nuo tiesos, būti ištikimu
 - B) Neturėti nuodėmių
 - C) Būti protingu ir sumaniu
 - D) Būti patikimu
- 3. Pats didžiausias Muhammad'ui (salallahu aleihi va sallam) suteiktas stebuklas.**
 - A) Isra
 - B) Šventasis Koranas
 - C) Mėnulio perskyrimas į dvi dalis
 - D) Miradž
- 4. Kuri savybė reiškia pranašų genialumą ir sumanumą?**
 - A) Amanat
 - B) Fatanat
 - C) Ismat
 - D) Sitdik
- 5. Kaip yra vadinami antgamtiniai reiškiniai, kuriuos pranašai rodo su Allah'o pagalba?**
 - A) Muadžiza
 - B) Sihr
 - C) Karamat
 - D) Kahanat

Irašykite praleistus žodžius

(gerą žinią, turintiems protą, puikiais pavyzdžiais, ją atlikite, vadais, tiesų kelią)

1. „Mes padarėme juos, kurie Mūsų liepimu, nurodydavo“.
(Sura al-Anbija, 21/73)
2. . „ Mes siuntėme pasiuntinius, skelbiančius ir įspėjančius“. (Sura an-Nisa, 4/165)
3. . „Jie buvo jums– tiems, kurie tikisi sutikti Allah'ą ir Paskutiniąją dieną“. (Sura al-Mumtahina, 60/6)
4. „Pasakojime apie juos yra pamokymas“. (Sura Jusuf, 12/111)
5. „ Kaip aš atlieku malda, taip ir jūs“. (Buhari, Achad, 1).

Atsakymai

Sudarykite sakinius:

1	Pranašų neigimas	4	ir garbinti tik tai Jį.
2	Pranašai privalo gyventi pagal Allah'o įsakus	7	su meile ir pagarba.
3	Net jeigu pranašus kankina,	6	yra Allah'o malonė savo vergams.
4	Pranašai kviečia savo ummą patikėti Vienu Allah'u	8	puikus, gero elgesio su tais, kurie mus nukriaudė, pavyzdys.
5	Tobulo žmogaus pavyzdžiais Viešpats	2	ir perduoti juos žmonėms.
6	Atleidimas pranašui Adam (aleihissalam) po atgailos	5	siuntė pranašus.
7	Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) prisimindavo pranašus	3	jie neatsisako vykdyti savo misijos.
8	Tai, kad pranašas Jusuf (aleihissalam) atleido tiems, kurie blogai su juo pasielgė, yra mums	1	tolygus religijos neigimui.

Atsakykite į klausimus:

- 1: C
- 2: A
- 3: B
- 4: B
- 5: A

Įrašykite praleistus žodžius:

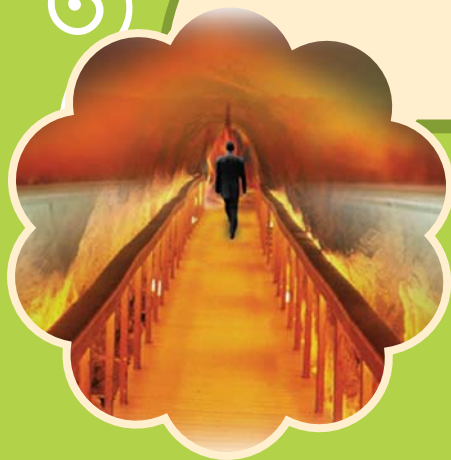
- 1: vadais-tiesų kelią
- 2: džiugią žinią
- 3: puikiu pavyzdžiu
- 4: turintiems protą
- 5: ją atlikite

Tikėjimas į Ahirat

- *Žemiškojo gyvenimo esmė*
 - *Mirtis ir kapas*
- *Pasaulio pabaigos pradžia ir naujasis prikėlimas*
 - *Amžinasis gyvenimas*
- *Ką mums suteikia tikėjimas į Ahirat?*
- *Šio ir amžinojo pasaulių harmonija*
Pranašo (sallallahu aleihi wa sallam) gyvenime

Amžinasis gyvenimas

Buvo viena pavasario diena. Medžiai, leidę žiemos vėjams nuplėšti savo lapus, stovėjo pusplikiai. Klausydamasis po kojomis čezančių lapų, Mehmed'as ėjo į Beščemlar. Jis su liūdesiu prisiminė, kaip su savo draugu Sami, kurį prieš savaitę palaidojo, linksmi besijuokdami ėjo šiuo keliu. Aštrus skausmas persmelkė jo širdį. Akys nuo sielvarto apniuko. Atsidūręs prie Beščemlar, jis jautėsi labai vienišas. Mehmet'o žvilgsnis pakilo į mėlyną dangų, o iš jo lūpų pabiro tokia malda:

„O Aukščiausiasis Allah! Mano draugas Sami tiki į Ahirat (amžinąjį gyvenimą).

Jis žinojo, kad po mirties prasideda gyvenimas kape, ir pirma, kas ten laukia, tai dviejų angelų, Munkar'o ir Nakir'o, apklausa. Jis žinojo, kad šie angelai paklaus: „**Kas tavo Valdovas? Kokią religiją išpažįsti? Kas tavo Pranašas?**“. Mes drauge su juo kartojome atsakymus, kuriuos duosime angelams: „**Mano Valdovas – Allah'as, mano religija – Islamas, mano Pranašas – Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam)**“.

Sami tikėjo, kad angelui Israfil papūtus į Sur (specialus trimitas), prasidės Pasaulio pabaiga ir viskas nugrims į nebūtį. Jis taip pat žinojo, kad Tavo valia į Sur papūs antrą

kartą, ir tokiu būdu, panašiai kaip gėlės ankstyvą pavasarį, žmonės pakils iš kapų. Jis tikėjo, kad visi žmonės susirinks vietoje, pavadinimu Mahšar, kad atsiskaityti Tau.

Jis žinojo, kad gyvenime du angelai, vadinami **Kirman Katibin**, užrašo visas mūsų nuodėmes ir gerus poelgius į mūsų darbų knygas. Ir, kad kiekvienam Mahšur'e bus įteiktos tos knygos. Mes daug kartų drauge su Sami kartojomė tokią maldą: „O Allah! Padaryk mus iš tarpo žmonių, kuriems darbų knygos bus paduotos iš dešinės pusės! Neduok mums darbų knygų iš karės pusės!“

Sami pripažino, kad ant Mizan svarstyklių, kurių esmė žinoma tik Tau, bus sveriami mūsų geri ir blogi darbai. Jis tikėjo, kad eis per **Siraat** tiltą, ir, kad geri žmonės greitai jį pereis ir pateks į Rojų. O blogi žmonės nesugebės pereiti Siraat tilto ir nukris į Pragarą.

Kadangi mano draugas Sami žinojo, jog su mirtimi prasideda amžinasis gyvenimas, jis nebijojo mirties. Jis ilgėjosi rojaus sodų ir troško būti vertas tų gėrybių, kurios bus duotos juose. Pasigailėk jo! Suteik jam malonę! Padaryk jo kapą vienu iš Rojaus sodų!“

Mehmed ištarė „Amin“ ir pervedė delnais per veidą. Jis pajuto, kad skausmas, kuris gėlė jam širdį ir spaudė krūtinę, išnyko. Grįždamas tuo pat keliu atgal, jis galvojo:

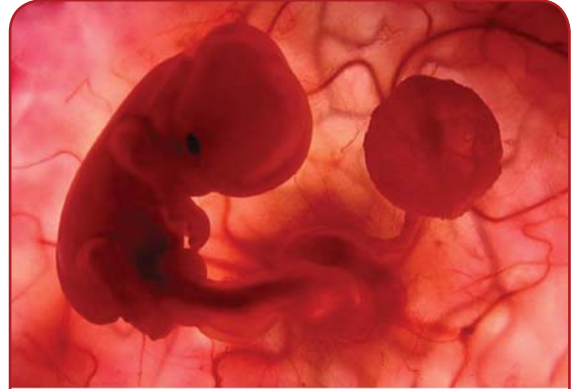
„Kaip nuostabu vėl susitikti Rojuje su savo mylimais draugais, kurie paliko mus“.

M. Jašar Kandemir

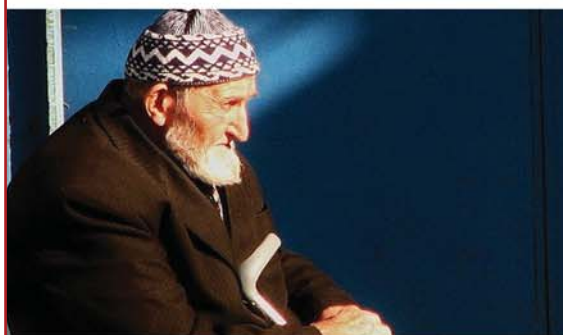
HAYAT SERÜVENİMİZ

Nebūtis
(egzistavimas be kūno)

Motinos iščiose

Žemiškasis gyvenimas

Gyvenimas Ahira

Žemiškasis gyvenimas – pats puikiausias Allah'o mums suteiktas gėris

Žemiškasis gyvenimas – tai kelionė

Šią akimirką visi mes tęsiame savo žemiškąjį gyvenimą, kuris prasidėjo mums gimus. Šis kelias kai kuriems iš mūsų tęsis ilgai, kitiems - greitai pasibaigs. Tačiau yra viena nepaneigiama tiesa – šis gyvenimas neamžinas ir praeinantis. Todėl, kad nė vienas iš mūsų neatėjome į šį pasaulį, kad liktumėme čia amžinai.

Žemiškasis gyvenimas panašus į sustojimą, kurį daro keliautojas. Tam, kad paaikškinti šią tiesą, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) prisilietė prie vieno iš jau-

nų žmonių, kurių jis labai mylėjo, vardu Abdullah bin Omar (radiallahu anhu) ir pasakė jam: „Būk gyvenime tarsi keliautojas!“ Abdullah bin Omar (radiallahu anhu), kuris visa širdimi priėmė Pranašą (sallallahu aleihi va sallam), davė mums pamokymą, kurį reikia nuolatos atsiminti:

„Kuomet tu sveikas, ruoškis ligai. Per savo gyvenimą ruoškis mirčiai“. (Buhari, Rikak, 3).

Išnykstantis žemiškojo gyvenimo grožis

Šiame pasaulyje Valdovas apdovanojo mus nesuskaičiuojamomis gėrybėmis ir grožiu. Žemės paviršių aprūpino viskuo,

Visagalis Allah'as sako“

„Žemiškasis gyvenimas panašus į vandenį, kurį Mes nuleidžiame iš dangaus: susimaišo su juo žemės augalai, kuriais maitinasi žmonės ir gyvuliai. O kada žemė pasidengė ornamentais ir išsipuošė, ir pamanė jos gyventojai, kad jie ją valdo, aplanko ją Mūsų įsakymas naktį ar dieną, ir Mes ją paverčiame ražiena, tarsi net nebūtų buvusi turtinga vakar. Taip aiškiname Mes ženklus žmonėms, kurie mąsto!“

kas mums būtina, ir atidavė ją mums. Jis panorėjo, kad mes naudotumėmės leistinomis ir švariomis gėrybėmis, bei dėkotumėme Tam, kuris mums šias gėrybes suteikė.

Žemiškosios gėrybės – tai amanat, kuris duotas mums laikinam naudojimui. Šiame pasaulyje Allah'as išbando mus, kur mes naudosime tokias gėrybes kaip turtas, sveikata, žinios ir kita. Jei prisiminsime Tą, Kuris suteikė mums šias gėrybes ir naudosime jas tokiu tikslu, kuriuo jos ir buvo suteiktos, mes tuo pačiu dėkosime Jam.

Užmiršti Tą, Kuris suteikė mums šias gėrybes, naudoti jas nepageidaujama tikslais, daryti žalą žmonėms ir kitiems gyviams – tai ne kas kita, kaip siaubingas nedėkingumas.

Žemiškasis gyvenimas – tai egzaminas

Šis pasaulis – tai egzaminavimo vieta, žemiškasis gyvenimas – tai egzaminas. Egzamine svarbios ne tik žinios, bet ir mokėjimas teisingai paskirstyti laiką. O gyvenime teisingai paskirstyti laiką – dar svarbiau. Kai ateina priešmirtinė akimirka, kuri praneša mums apie žemiškojo išbandymo pabaigą, kelio atgal jau nėra. Tas, kuris neprotingai naudojo suskaičiuotus įkvėpimus ir iškvėpimus, dienas ir metus, kuris nežinojo tikrojo gyvenimo tikslo, tas stipriai gailės dėl to. Šią tiesą praneša mums Kūrėjas:

Visagalis Allah'as sako:

„Allah'as sukūrė mirtį ir gyvenimą, kad išbandyti ir pamatyti, kurių poelgiai bus geresni“.

(Sura al-Mulk, 67/2)

„O kai mirtis ateina pas kurį nors iš jų, jis sako: „Valdove! Gražink mane atgal. Galbūt aš darysiu gera ten, kur buvau viską apleidęs.“ Taip nebus! Tai tik žodžiai, kuriuos jis ištaria. Už jų – pertvara iki tos dienos, kol jie bus prikelti“.

(Sura al-Muminun, 23/99-100)

Deja, apgailėstajam žmonių, kurie neteisingai naudojo jiems šiame gyvenime skirtą laiką, neduos jokios naudos. Primindamas jiems apie galimybes, suteiktas žemiškajame gyvenime, apie jiems skirtą laiką, Viešpats pasakys tokius žodžius:

„Nejau gi nedavėme jums pakankamai ilgo gyvenimo, kad kiekvienas susiprotėtų, kuris galėjo susiprotėti? Ir Perspėjantis skelbėjas buvo atėjęs pas jus“.

(Sura Fatir, 35/37).

Žemiškasis gyvenimas – tai laukas, kuriame sėjamos sėklos dėl Ahirat

Šis pasaulis – tai vieta, kur galima užsitarnauti Rojų. Iš tiesų, būtent šiame pasaulyje mes galime užsitarnauti Rojų arba prarasti jį. Nė vienas čia atliktas darbas nebus paliktas nesuskaičiuotas. Visą atlygį už gerus darbus mes gausime Ahirat'e. Jei šiame pasaulyje mes pasėsime gerį, tai Ahirat'e mes atgausime su kaupu. Už gerus poelgius Aukščiausiasis Valdovas mums atlygins dešimteriojai. Ir, žinoma, ten bus bausmė už nuodėmes.

Visagalis Allah'as sako:

„Kas ateis su geru poelgiu, tas gaus dešimterioją atlygį. O kas ateis su blogu poelgiu, tas gaus atitinkamą bausmę, ir su juo nebus pasielgta neteisingai“.

(Sura al-An'am, 6/160)

Žali drabužiai

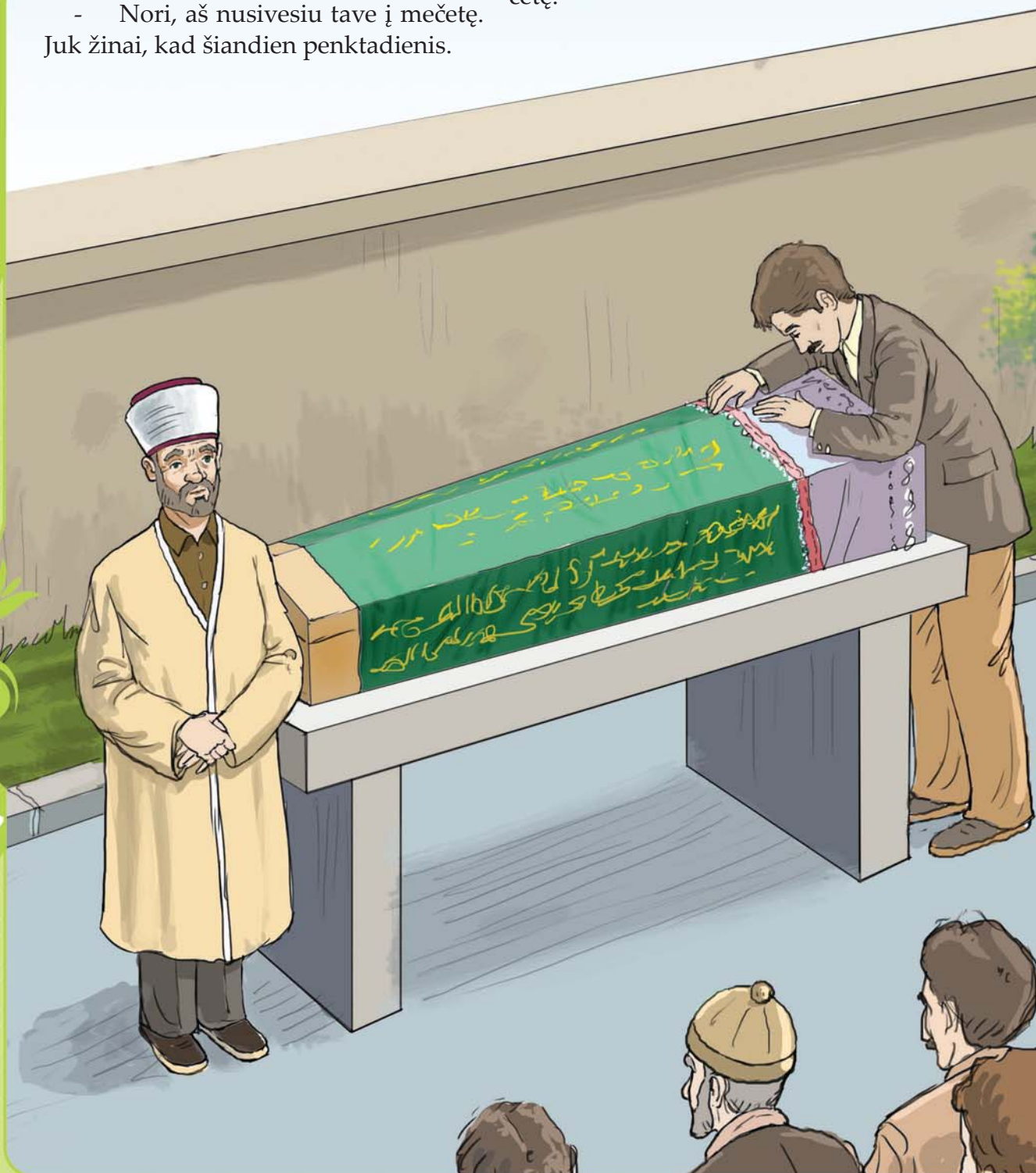
Mes susitikome gatvėje, mečetėje skambėjo azan'as.

Aš pasakiau jam:

- Nori, aš nusivesiu tave į mečetę.
Juk žinai, kad šiandien penktadienis.

Jis ir anksčiau atmesdavo mano pasiūlymus. Todėl atsakė man:

- Juk žinai, kad aš nevaikštau į mečetę.

- Žinau, bet man įdomu, dėl kokios priežasties.

- Nežinau, nesigauna man ir viskas! Gal mane įtakoja mano aplinka. Be to, man nesinori, kad susilamdytų kelnės ir ant jų išsimuštų keliai.

Aš nevalinga nusijuokiau:

- Gal tu juokauji? Argi dėl to galima apleisti mečetę?

Jis atsakė:

- Aš rimtai. Be to tu žinai, kad labai branginu savo drabužius. Ypač žaliuos spalvos.

Taip ir buvo! Rinkdamasis gražius drabužius, jis visada rinkdavosi žaliuos atspalvius, be to, visuomet vaikščiojo išlygintomis kelnėmis.

- Gerai, bet tu nors kartą gyvenime buvai mečetėje?

Jis atsakė:

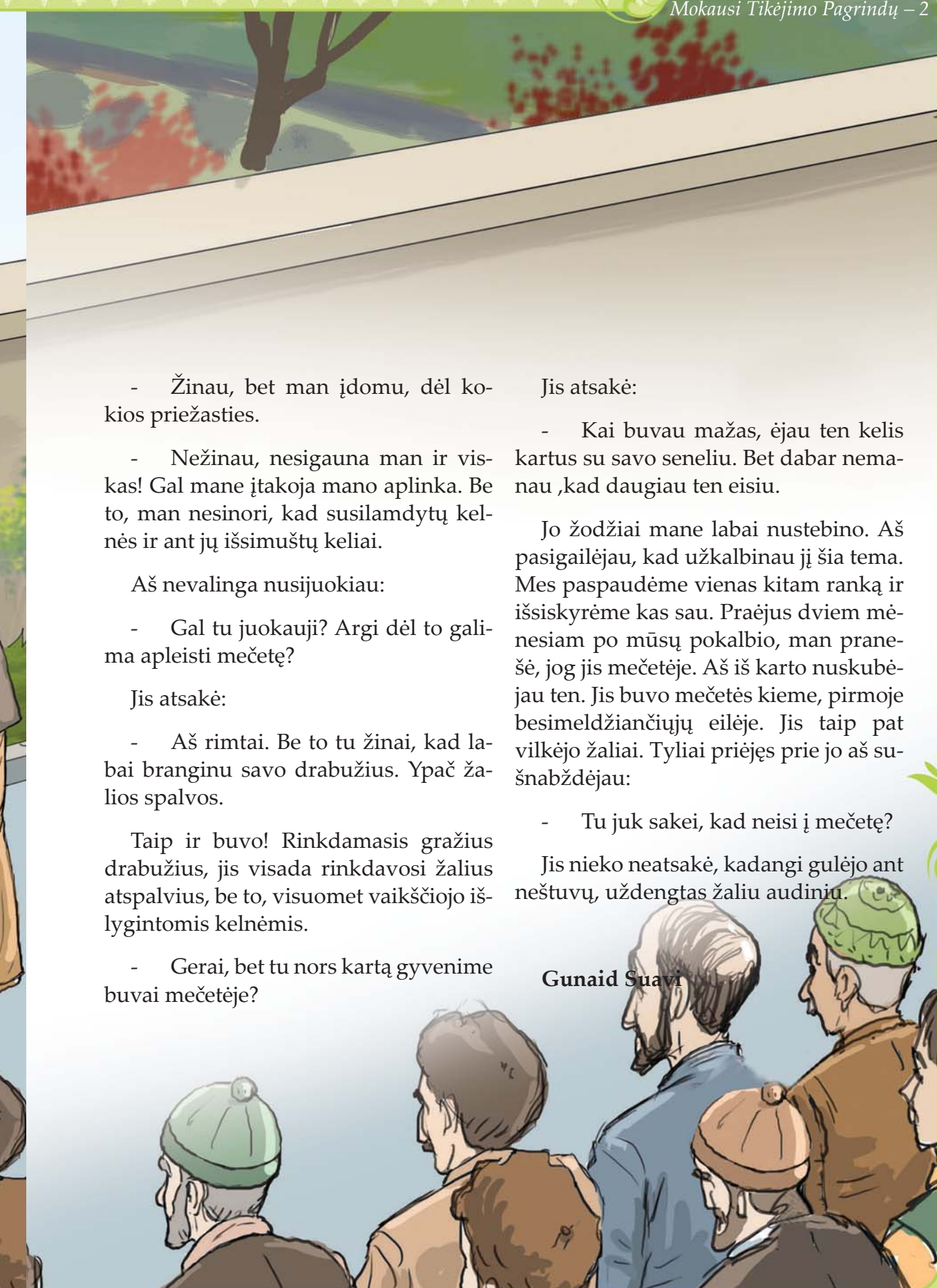
- Kai buvau mažas, ėjau ten kelis kartus su savo seneliu. Bet dabar nematau, kad daugiau ten eisiu.

Jo žodžiai mane labai nustebino. Aš pasigailėjau, kad užkalbinau jį šia tema. Mes paspaudėme vienas kitam ranką ir išsiskyrėme kas sau. Praėjus dviem mėnesiam po mūsų pokalbio, man pranešė, jog jis mečetėje. Aš iš karto nuskubėjau ten. Jis buvo mečetės kieme, pirmoje besimeldžiančiųjų eilėje. Jis taip pat vilkėjo žaliai. Tyliai priėjęs prie jo aš sušnabždėjau:

- Tu juk sakei, kad neisi į mečetę?

Jis nieko neatsakė, kadangi gulėjo ant neštuvų, uždengtas žaliu audiniu.

Gunaid Suavi

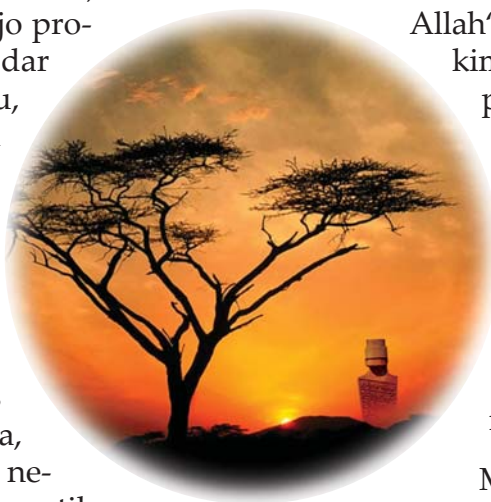
Mirtis – išsiskyrimo su žemiškaisiais malonumas, laikas

Šiame pasaulyje kiekvienam žmogui skiriamas tam tikras gyvenimo laikas. Kartu su mirtimi šis mums skirtas laikas baigiasi, ir mes pereiname į kitą pasaulį. Mirtis – tai žemiškojo gyvenimo pabaiga ir amžinojo gyvenimo pradžia.

Iš esmės, kaip ir žemiškasis gyvenimas, taip ir mirtis yra dovana mums. Pavyzdžiui, įsivaizduokime, kad mūsų senelio senelis, jo protėviai nenumirė ir vis dar gyvena. Tokiu atveju, kas gi galėtų skirti jiems dėmesio? Visi turėtų gyventi sunkiomis sąlygomis. Jei išvystumėme jų apgailėtiną vaizdą, dar aiškiau suvoktumėme, kad mirtis jiems yra didi dovana, nes gyvenimas jiems nesuteiktų nieko daugiau, tik kančias. Todėl, mes turime bijoti ne mirties. Mus turi gąsdinti tik viena mintis: prastai atliktos mūsų žemiškosios pareigos. Nes tai, kad mes nebijosime mirties ar netikėsime Ahirat (amžinuoju gyvenimu), nepadės mums išvengti nei vieno, nei kito. Netikėdami Ahirat, mes

netenkame galimybės pakliūti į Rojų ir neišvengiame mirties.

Tai, ką mums reiškia gimimas, tą patį reiškia ir mirtis. Palikę motinos iščias, žmonės atsiranda šiame pasaulyje. Palikę žemiškąjį gyvenimą, jie gimsta Ahirat'e. Užmerkdami akis šiame pasaulyje, mes jas atmerkiame kitame pasaulyje. Mūsų atsiradimas šiame pasaulyje įvyko Allah'o valia. Ir mūsų pasitraukimas iš jo taip pat vyks Jo paliepimu.

Mirtis panaši į miegą, todėl sakoma, kad miegas – mažasis mirties brolis. Žmogus, nugarimzdes į mirties miegą, užmerkia akis šiame pasaulyje ir atmerkia naujame gyvenime.

Mirtis – tai ne išnykimas, o naujo gyvavimo pradžia. Tai perėjimas iš vieno gyvenimo į kitą. Kai mes mirštame, mes paliekame šį pasaulį, į kurį atėjome apibrėžtam laikui, atlikti išbandymą, ir pereiname į Ahirat, kuris yra mūsų amžinoji buveinė. Kapas – tai vartai, kurie atsiveria į naują gyvenimą.

Visagalis Allah'as sako:

„Kiekviena siela paragaus mirties, o po to Mums būsite sugrąžinti“.

(Sura al-Ankabut, 29/57)

Visagalis Allah'as sako:

„Kad ir kur jūs bebūtumėt, užklups jus mirtis, net jei būtumėt aukštuose bokštuose.“

(Sura an-Nisa, 4/78)

Mirtis rudenį

Iš pradžių nukrito vieno medžio lapas. Po to jį pasekė kiti. Vienas po kito pabiro visi lapai. Tas, kurio laikas atėjo, pateko po žeme ar susimaišė su vandenimis.

Daug kas išėjo iš čia kartu su lapais. Nuvyto gėlės, nutilo paukščiai, prapuolė drugeliai. Medžiai virto skeletais, o miškai – kapinėmis. Prieš keletą mėnesių čia virė įvairialypis gyvenimas, o dabar liko tik kapinių sargai. O juk tie, kurie iš čia išėjo, atėjo į čia juokdamiesi. Visi čia buvo laimingi. Tokiu atveju, kodėl jie visi išėjo? Todėl, kad jie priversti išeiti. Jie neturi pasirinkimo. Jie ir ateidami čia, atėjo ne savo valia. Buvo Tas kuris juos čia pakvietė, ir yra Tas, kuris išsiuntė juos iš čia. Kai jie atėjo vykdydami Jo valią, tūkstančiais grožybių papuošė žemę. O dabar nukrito papuošimai ir įsisupo į baltus savanus.

Imit Šimšek

Kapas – tai žemiškojo gyvenimo vartai, atsiveriantys į Ahirat

Kapas – tai pirmoji naujo gyvenimo, prasidėjusio mirtimi, stotelė. Gyvenimas, kurį gyvename po mirties iki prikėlimo, vadinamas gyvenimu kape. Visi žmonės gyvens šį gyvenimą. Be to, neturi reikšmės, palaidojo juos į žemę ar ne. Šį gyvenimą dar vadina barzak, kas reiškia tarpinis gyvenimas, kliudantis sugrįžti į žemiškąjį gyvenimą.

Kape su žmonėmis bus elgiama priklausomai nuo jų žemiškojo gyvenimo. Pas numirusįjį žmogų ateis du angelai, Munkar ir Nakir, ir klausinės tokių klausimų: „Kas tavo Valdovas?“ Kas tavo Pranašas? Kokią religiją išpažįsti?“

Tie, kas patikėjo šiame pasaulyje ir darė gerus darbus, pateiks teisingus atsakymus į šiuos klausimus, ir jiems bus atverti Rojaus langai. Kapo sienos bus atitrauktos tiek, kiek geri buvo jų darbai žemiškajame gyvenime.

Netikintieji, stabmeldžiai ir veidmainiai nesugebės atsakyti į šiuos klausimus. Jiems bus atverti langai į Pragarą, kapo sienos juos spaus. Netikinčiųjų ir veidmainių sielos kupoose patirs siaubingas kančias. O tikinčiųjų sielos gyvens maloniai ir laimingai.

Mūsų mylimas Pranašas (JTJAP) sakė:

„Kapas – tai pirmoji stotelė pakeliui į Ahirat. Kas lengvai pereis šią stotelę. Kitos stotelės bus jiems lengvos. Bet jei nepereis, kitų stotelių perėjimas bus labai sunkus“.

(Tirmizi, Zuhd,5)

Ar mes pasiruošę Ahirat (amžinajam gyvenimui)?

Kad būtumėme pasiruošę Ahirat'ui, mes privalome būti labai atidūs šiame gyvenime, pačiu geriausiu būdu naudoti mums skirtą laiką. Todėl, kad vienintelis kapitalas šiame gyvenime ir yra pats gyvenimas. Kadangi, viską galima nupirkti, bet neįmanoma nupirkti laiko. Iš šio riboto laiko gyvenimo mes pereisime į Ahirat tik su savo gerais darbais ar nuodėmėmis. Mūsų pagrindinis tikslas – numirti su Iman (tikėjimu). To reikalauja mūsų Viešpats, sakydamas mums:

„ O jūs, kurie patikėjote! Bijokite Allah'o privaloma baime ir nemirkite kitaip, kaip būdami musulmonais!“

(Sura Ali Imran, 3/102).

Todėl visi mes savo gyvenimus turime nugyventi taip, kad paskutinio atodūsio metu būtumėme tikinčiaisiais.

Mūsų mylimas Pranašas (TJTIAP) sakė:

„Jūs numirsite taip, kaip jūs gyvenote. Kokios būklės jūs numirsite, tokios būklės ir stosite prieš Allah'ą“.

(Faidul Kadr, 5/663)

Mūsų mylimas Pranašas (TJTIAP) sakė:

„Protingas žmogus tas, kuris pats prieš save atsiskaitinėjo ir ruošėsi gyvenimui po mirties“.

(Tirmizi, Kijamat, 25)

Mūsų mylimas Pranašas (TJTIAP) sakė:

„Kapas – tai vienas iš Rojaus sodų arba viena iš Pragaros duobių“.

(Tirmizi, Kijamat, 26)

Košmaras

Vaikystėje aš vengiau ankštų patalpų ir klykdamas bėgau iš tokių vietų. Su amžiumi aš supratau, kad tai liguista būseną, bet niekaip negalėjau jos atsikratyti. O juk į tokią patalpą aš vis tiek pateksiu, noriu aš to ar ne. Mane susuko į savaną ir paguldė į ilgą karstą. Gerai girdžiu balsus tų, kurie vaikšto aplink mane, ir, nors mano akys užmerktos, aš matau juos.

Žmonės, stovėję aplink mane, kalbėjo:

- Vargšas, numirė toks jaunas. Juk jis galėjo dar tiek nuveikti.

- Iš tiesų, liko daug nebaigtų darbų. Pavyzdžiui, nesukūriau sau kokio nors verslo, nebaigiau išsimokėti už automobilį ir televizorių. Net planas sukurti stambią firmą ir surinkti ten visus savo draugus dabar liko tik svajone. Be

visa ko, žiema buvo šalta ir aš nepasiruošiau pakankamai malkų ir anglių. Nesuspėjau užtaisyti stogo. Kol aš mintyse skaičiavau visus neužbaigtus darbus, pasigirdo garsas, nuo kurio suskambėjo ausyse ir aš krūptelėjau. Tarsi iš mikrofono sklindantis garsas, jis aidu nuvilnijo iki pačių tolimiausių mano smegenų kampelių. Man sakė:

- Viskas praėjo! Praėjo!

O aš sau vis kalbėjau:

- Ech, jei būtų dar laiko! Niekaip nesuprantu, kaip atsitiko ta avarija? Aš juk gerai mokėjau vairuoti.

Aš vis bandžiau prisiminti kas įvyko, kai pastebėjau, jog draugai apsupo mane. Jie stengėsi uždaryti karsto dangtį. Nors aš norėjau muistytis ir visu balsu rėkti, kad sutrukdyti jiems, aš negalėjau nei krustelėti, nei sušukti. Po to aš likausi tamsoje ir žiūrėjau į tarpelį iš kurio sklido šviesa. Baimėje aš sušnabždėjau: „O Allah! Išgelbėk mane! Kas dabar su manimi bus?“ Iš siaubo aš negalėjau galvoti. Ir štai neštuvus pakėlė ant pečių, ir, sūpuodami, ėmė nešti. Buvo aišku, kad lyja lietus, ir krentančių lašų garsas susimaišė su neštuvų

girgždesiu. Matyt, mes keliavome link mečetės, atlikti laidojimo maldos.

Tada aš prisiminiau mečetę. Nors ji buvo visai greta, ir penkis kartus dienoje mus ten kvietė, aš nesugebėjau skirti laiko ir nueiti į ją. Bet, kaip aš nuolat sakiau, kai man bus penkiasdešimt metų, aš imsiu melstis ir atsisakysiu žalingų įpročių, kuriais visi skundėsi.

Taip, taip! Jei ne ši avarija, ateityje aš būčiau tapęs geru žmogumi. Balsas, kurį aš girdėjau anksčiau, ir niekaip nesupratau iš kur jis sklinda, vėl pasakė:

- Viskas praėjo! Viskas jau praėjo!

Tada pabaigė laidojimo maldą ir neštuvus su mano kūnu vėl užsikėlė ant pečių. Kai laidotuvių procesija ėjo mano kvartalu, šalia kavinės, aš girdėjau savo bičiulių juoką. Su jais aš kasdien lošdavau azartinius žaidimus. Aš pamaniau: „Matyt, jie negirdėjo apie mano mirtį“. Kai balsai pamažu nutilo, aš pajutau kaip neštuvai pakrypo. Aš supratau, kad mes kylame į kalną kur yra kapinės. Be to aš jutau, kaip lietaus lašai, prasiskverbę pro neštuvų tarpus, vietomis sudrėkino mano savaną. Nežiūrint to, aš įsiklausiau, į savo draugų balsus, sklindančius iš išorės. Vieni kalbėjo apie prastą prekybą, kiti gyrė paskutinį nacionalinės komandos mačą. Vienas mano pažįstamas, nešęs neštuvus, palinko prie greta ėjusio bičiulio ir sušnabždėjo jam į ausį:

- Velionis buvo prasto būdo. Tai paaiškėjo jam mirus. Mes nuo galvos iki kojų permirkome nuo lietaus.

- Matyt, jie taip kalbėjo per klaidą. Ar gi čia ne mano draugai, dėl kurių aukojau savo miegą? Po kurio laiko mano kelias baigėsi ir neštuvus pastatė

ant žemės. Atidarė dangtį ir rankos, sugriebusios mano bedvasį kūną, nuleido jį į duobę, kurioje buvo prisirinkę vandens. Gulėdamas žemėje, aš apsidairiau aplink: „O Allah! Išgelbėk mane. Argi tai ne kapas? Kodėl iki šio momento aš net gi negalvojau, kad pakliūsiu į jį?“ Žmonės negirdėjo mano begarsių dejonų, o aš girdėjau, kaip mano draugai uždengia mano kūną. Aš vėl pasijutau esąs tamsoje ir, jausdamas savo menkumą, ėmiau melstis. Aš kalbėjau:

- O Valdove! Ar nebėra galimybės man tapti Tavo mėgstamu vergu? Kad mano kapas virstų man Rojaus sodu.

Tas pats balsas, šį kartą griežčiau nei įprastai, tarė:

- Viskas praėjo! Viskas jau praėjo!

Vidinę kapo nišą uždengė lentomis, ir pilamų žemių garsas priminė man griaustinį ir kėlė šiurpą. Iš visų jėgų aš pašokau ir atsimerkiau. Aš gulėjau lovoje, savo namuose. Tai buvo tik siaubingas košmaras. Mano bičiulis gydytojas bandė pažadinti mane ir kalbėjo:

- Viskas praėjo! Viskas jau praėjo! Tu sveikas!

Aš lėtai atsikėliau iš lovos. Aš buvo šlapais nuo prakaito ir tarsi palengvėjęs dvidešimčia kilogramų. Lauke lijo kaip iš kibiro. Nuo žaibų ir griausmų drebėjo namas. Didelei aplinkinių nuostabai aš pabandžiau susigaudyti kas vyksta ir sušukau:

- O Allah! Tūkstančius kartų Tau dėkoju! Kas būtų buvę, nei nebūtum suteikęs man galimybės tapti geru vergu?

Gunaid Suavi

Ahirat – mūsų tikrasis ir amžinasis gyvenimas

Ahirat (amžinasis gyvenimas) reiškia visa ko pabaigą. Taip vadinamas gyvenimas po mirties. Tikėjimas Ahirat – tai vienas iš tikėjimo pagrindų, kuris dažnai minimas Korane greta tikėjimo į Allah'ą. Kas neigia prikėlimą po mirties, apklausa, Rojų ir Pragarą, tas, todėl kad nepatikėjo Ahirat'ui, laikomas pasitraukusiu iš religijos ir tampa netikinčiuoju.

Ahirat ir visa, kas ten nutiks, - tai gaib (nematomo, nesuvokiamo) pasaulio klausimai. Į šiuos klausimus neįmanoma rasti atsakymo jutimų pagalba ar nustatyti eksperimentais. Žinių apie Ahirat šaltiniai yra Koranas ir Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) hadisai. Mums tereikia patikėti ir pripažinti tas tiesas, kurias mums pranešė Valdovas. Taip pat nedera užmiršti to, kad kažkada mums teks atsakyti už savo poelgius.

Baigiasi gyvenimas Visatoje ir ateina galas pasaulio tvarkai ir sąrangai

Kaip ir kiekvienas gyvas sutvėrimas turi savo gyvenimą, taip ir žemė, ant kurios mes gyvename, turi savąjį. Viskas kas gyva, atėjus mirties valandai, numiršta. Kai ateis laikas, prasidės pabaiga ir pasauliui (Kijamat).

Pasaulio Pabaigos pradžia – tai gyvybės Visatoje pabaiga ir pasaulinės tvarkos pabaiga. Israfil'ui (aleihissa-

Pasaulio Pabaigos pradžia

lam)- vienam iš keturių pagrindinių angelų- papūtus į instrumentą, kuris vadinamas Sūr ir, kurio esmė mums nežinoma, prasidės Pasaulio pabaiga. Tai bus pirmas papūtimas į Sūr. Vos tik prasidės Pasaulio pabaiga, visa, kas gyva žemėje, numirs, sugrius žemės ir dangaus tvarka bei eiga. Saulė užges, subyrės žvaigždės, jūros užvirs ir susimaišys vienos su kitom, kalnai susidauš vienas į kitą. Tą dieną viskas apsivers ir sugrius Visatos pusiausyra.

Visagalis Allah'as sako:

„Kada dangus perskils, ir kada žvaigždės nubyrys, ir kada jūros susilies, ir kada kapai išsivers, sužinos tada siela, ką pasiruošė ateičiai ir ką atidėliojo.“

(Sura al-Infitar, 82/1-5)

Apie pasaulio pabaigos laiką žino tik tai Allah'as ir niekas daugiau nežino apie tai. Tai aiškiai ir tiksliai pranešama Korane ir hadis'uose. Pats Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pasakojo apie kai kuriuos Pasaulio pabaigos priartėjimo

mo ženklus. Iš tiesų, Pasaulio pabaigos laikas mums nėra pats svarbiausias dalykas. Mūsų pareiga ruoštis gyvenimui Ahirat'e, į kurio duris pabelsime po savo mirties. Turime būti pasirengę Ahirat'ui, tarsi ruoštumėmės numirti jau rytoj.

Mes ir vėl atgimstame, tarsi į žemę pasėta sėklė

Du'a amantu yra frazė „val bagšu bagdal maut“ (atgaivinimas po mirties), kurioje slypi tikėjimo į Ahirat esmė. Po kurio laiko nuo Pasaulio pabaigos pradžios, kai tik to panorės Allah'as, angelas Izrafil (aleihissalam) antrą kartą papūs į Sūr. Tą akimirką visa, kas kada nors gyveno ir numirė žemėje, pradendant nuo pasaulio sutvėrimo iki Pasaulio pabaigos, vėl atgis.

Tokie klausimai, kaip: „Kas bus po mirties?“, „ar įmanomas antrinis atgimimas?“ visada domino žmones. O juk medžiai, kurie rudenį numetė lapus ir prarado savo žalią spalvą, pavasarį vėl atgyja. Negyvos sėklos, pasėtos į dirvą, ima dygti ir augti. Bedvasės sėklos su laiku virsta dideliais medžiais. Mūsų kūne kasdien numiršta tūkstančiai ląstelių ir vietoje jų atsiranda kitos. Jei mes atidžiai išnagrinėsime save bei Visatą, ir gerai apgalvosime, surasime daugybę prikėlimo po mirties pavyzdžių.

Visagalis Allah'as, kuris paima gyvybes, pačiu gražiausiu būdu nupasakoja šias Visatos tiesas Korano ajat'uose. Jis vaizdžiai parodo mums prikėlimą, kurio liudininkais esame kiekvieną savo gyvenimo akimirką.

Naujasis atgimimas

„O žmonės! Jeigu jūs abejojate prikėlimu, tai juk Mes sukūrėme jus iš žemės dulkių, paskui iš lašo, paskui iš kraujo krešulio, paskui iš lyg sukramtyto mėsos gabalėlio, turinčio formą ar beformio. Taip Mes aiškiname jums (tiesą). Mes patalpiname iščiose tai, ką pageidaujame, iki apibrėžto laiko. Paskui išvedam jus kūdikiais, kad galėtumėte pasiekti brandaus amžiaus. Tarp jūsų yra tas, kuris anksti miršta, ir tarp jūsų yra tas, kuris sugražinamas į apgailėtiną senatvę, kad visiškai užmirštų tai, ką žinojo. Ir matai tu bevašę žemę, bet užtenka Mums nuleisti į ją vandenį, ji išjuda ir išbrinksta, ir išaugina įvairiausių augalų poras. Taip dedasi todėl, kad Allah'as yra Tiesa, ir kad Jis gaivina mirusius, ir kad Jis turi galios kiekvienam daiktui, ir todėl, kad Valanda, dėl kurios nėra abejonių, ateina ir, todėl, kad Allah'as prikels tuos, kurie kapuose.“ (Sura al-Hadž, 22/ 5-7).

Visagalis Allah'as sako:

„Ir pateikia jis Mums palyginimus, bet užmiršo, kaip pats atsirado. Jis kalba: „Kas atgaivins kaulus, kurie sutrūnijo?“ Sakyk: „Atgaivins Tasai, kuris sukūrė juos pirmąsyk, ir Jis išmano apie visą kūriniją.“

(Sura Jasyn, 36/78-79)

Atgimimas pavasarį

Ant žemės nebuvo jokių gyvybės ženklų. Patys paskutiniai padarai, radę prieglobstį joje, dar prieš kelis mėnesius susimaišė su žeme. Neliuko jokių nukritusių lapų pėdsakų. Matėsi tik sausi, bedvasiai medžiai, panašūs į skeletus. Jie nerodė nė menkausio gyvybės ženklo.

Po to pasklido džiugi atgimimo žinia. Šio džiaugsmo aidas pasikartojo danguje. Saulė nusišypsojo, išgirdusi ją. Ir žemė lėtai lėtai ėmė išnirti iš po savano.

Gyvybė pasirodė iš nebūties, ir jos požymiai ėmė rasti vienas po kito. Pažvelk į Allah'o suteiktą malonę, kaip Jis atgaivina mirusius!

Medžiai lėtai atgijo. Ant sausų šakų atsirado lapai, prasiskleidė žiedai ir pasklido vaisiai. Kiekvienas jų šimtais tūkstančių kalbų ėmė šlovinti Tą, Kuris dovanojo jiems gyvenimą. Pažvelk į Allah'o dovanotą malonę, kaip Jis atgaivina ir išpuošia!

Kiekvienas žiedas buvo meilės kvietimas drugeliams. Kiekvienas jų kasdien pavaišindavo šimtus svečių. Kiekvienam buvo pasiūlyti šerbetai iš Allah'o malonės sandėlio. Ir drugeliai nusinešė su savimi ateitį gėlių, kurios juos priglaudė ir vaišino. Kad atėjus naujam atgimimui žemė vėl nusišypsojotų naujais žiedais.

Kol jūs stebite juos, šie drugeliai ir žiedai gal būt išnyko. Tegul. Vietoj jų atsiras nauji drugeliai. Anksčiau buvę ir atėję naujai, visi gyviai, nepailsdami pasakos apie Tą, Kuris davė jiems gyvybę. Jie sakys: „Mes laikini“, ir parodys savo širdimis Allah'ą, Kuris yra Amžinas. Su kiekvienu žemės atgaivinimu pasauliuose suskambės Korano žodžiai:

„Pažvelk į Allah'o malonės pėdsakus: kaip Jis atgaivina žemę po jos mirties! Iš tiesų – tai mirusiųjų Atgaivintojas ir Jis kiekvienam daiktui turi galią!“ (Sura ar-Rum, 30/50).

Mes stosime prieš Allah'ą, kad duoti ataskaitą

Kai mes vėl atgysime, mes pakilsime iš savo kapų ir susirinksime prieš Allah'ą. Kad atsiskaityti už savo žemiškojo gyvenimo poelgius. Šis susirinkimas vadinamas – Hašr, o vieta, kur reikės atsiskaityti už savo darbus – Mahšar.

Mahšar dieną mes susirinksime prieš Allah'ą bekraštėje lygumoje, kepinančiame karštyje, ir imsime laukti. Apie šią dieną Valdovas praneša taip:

„Šią dieną Mes priversime kalnus judėti, ir tu pamatysi, kad žemė tampa plokščia. Mes surinksime juos visus, ir nieko nepraleisime. Jie sustos prieš tavo Viešpatį eilėmis.“ Jūs atėjote pas Mus tokiais, kokiais Mes sutvėrėme jus pir-

Mahšar

mąjį kartą. Bet jūs manėte, jog Mes nepaskyrėme susitikimo su jumis“. (Sura al-Kahf, 18/47-48).

Mahšar'e kiekvienas gyvas sutvėrimas pergyvens dėl savęs. Mahšar diena, tai labai sunki diena žmonėms. Kankinanti, siaubinga ir baisi. Tą dieną nebus net gi galimybės domėtis mūsų artimais žmonėmis, nebus galimybės padėti jiems.

„ Tą dieną žmogus paliks savo brolių, savo motiną ir savo tėvą, savo žmoną ir savo sūnus, nes kiekvienas žmogus turės su kaupu savo paties rūpesčių. Tą dieną vieni veidai švies, juoksis ir džiaugsis. O kitų veidus tą dieną padengs dulkės, nuo kurių jie patamsės. Tai bus netikintieji nusidėjėliai“. (Sura Abasa, 80/34-42).

Kilnūs Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė:

„Teismo Dieną, kai nebus jokio kito šešėlio, Allah'as uždengs Arš šešėliu, tokias grupes žmonių:

- ☀ Teisingą valdytoją.
- ☀ Jaunuolį, kuris užaugo garbindamas Allah'ą, gyvendamas skaistų gyvenimą.
- ☀ Musulmoną, kuris visa širdimi mylėjo mečetes ir buvo prie jų prisirišęs.
- ☀ Du žmones, kurie vardan Allah'o susitiko, ir vardan Allah'o išsiskyrė.
- ☀ Jaunuolį, kuris atsisakė pasiūlymo, kai graži ir turtinga moteris pakvietė jį intymiems santykiams, sakydamas: „Aš bijau Allah'o“.
- ☀ Žmogų, kuris taip slaptai dalino išmaldą, kad jo dešinė ranka nežinojo, ką daro kairioji.
- ☀ Žmogų, kuris vienuoje verkė, prisiminęs Allah'ą. (Buhari, Azan, 36)

Žmogus, kuris neigė Allah'ą ir Ahirat

Gyveno du bičiuliai. Vienas jų turėjo sveikus vaikus ir didelius turtus. Jis turėjo du didelius vynuogynus. Šie vynuogynai buvo apsupti datulių palmių, kurių vaisiai kekėmis sviro žemyn. Tarp vynuogynų tekėjo nusenkanči upė, kurios vandenimis laistė plačius laukus.

Atėjo vasara, prinoko vynuogės, datulių kekės ėmė blizgėti nelyginant per-

lai. Turtuolis nusprendė pasikviesti savo bičiulį ir aprodyti jam savo vynuogynus ir laukus. Jie vaikštinės sodais ir laukais, ir jam bus proga parodyti savo turtus.

Sodo savininkas vaikštinėjo su savo svečiu sodais ir laukais. Jis atskirai pasakojo apie kiekvienos rūšies vaisius ir jų ypatybes. Jam buvo labai malonu demonstruoti savo turtus. Jį taip užvaldė turtai, kad jis nei minutėlei neprisiminė Allah'o. Didžiuodamas savo nuosavybę, jis pasakė savo draugui:

- Aš valdau didesnius turtus nei tu. Taip pat turiu daug vaikų, todėl esu labiau vertas pagarbos.

Po to jie nuėjo į kitą sodą. Prinokę vaisiai savo blizgesiu akino žvilgsnį. Pamačius tai, turtuolis dar labiau pasididžiavo. Iš jo lūpų nuskambėjo tokie žodžiai:

- Nemanau, kad šis sodas gali išnykti ar prapulti. Dabar aš netikiu netgi Teismo diena. Net jei ateis Pasaulio pabaiga, Allah'as duos man dar puikesnį sodą nei šis. Nes esu labai gerbiamas ir turtingas žmogus. Dėl mano turtingumo Allah'as būtinai privalo man duoti.

Jo draugas, tikėjęs Allah'u ir Pasaulio pabaiga, pasipiktino tokiais jo žodžiais ir perspėjo jį:

- Tu neigi Allah'ą, Kuris sutvėrė tave iš molio ir motinos iščiose suteikė tau žmogišką pavidalą? Žinok, kad aš visa širdimi tikiu Allah'u ir nieko nepriskiriu Jam į bendrininkus. Matydamas sodus ir jų grožį, vietoj to, kad

prisimintum Allah'ą, kuris apdovanojo tave šiomis gėrybėmis, tu pradedi Jį neigti. Ar negalima būtų užeinant į sodą pasakyti : „Mašaallah! Kaip nuostabiai Allah'as sukūrė! Toks grožis gali atsirasti tik Allah'o galybės dėka. Taip, šiuo metu, aš esu mažiau turtingas ir turiu mažiau vaikų negu tu. Tačiau aš viliuosiu, kad Allah'as suteiks man sodus, dar už tavuosius gražesnius. Klausyk manęs! Jei tu ir toliau taip elgsies, nedėkosi Allah'ui už tau suteiktas gėrybes, Jis gali viską iš tavęs atimti. Jo atsiųsta audra gali sulyginti šiuos sodus su žeme. Arba gali išsekti vanduo, tekantis tavo sodais, ir tu daugiau nesurasi vandens. Šie puikūs sodai ir laukai gali išnykti.

Praėjo nedaug laiko ir atsitiko tai, apie ką kalbėjo tikintysis žmogus. Sodais tekantis vanduo netikėtai išseko. Sodai išdžiuvo, laukuose žemė sutrūkinėjo nuo sausros. Vėjas nubarstė visus vaisius, beliko tik pliki medžių kamienai, sodinukai pražuvo. Turtingasis žmogus vėl atėjo pasivaikščioti sodais su savo draugu. Išvydęs ištuštėjusius sodus, jis sustingo vietoje. Iš sielvarto jis ėmė mušti sau į krūtinę. Visos lėšos, kurias jis išleido, visi darbai buvo beprasmingi. Gailėdamasis savo žodžių, jis šitaip kalbėjo:

- Ach, geriau nebūčiau priskyres Allah'ui bendrininkų. Ach, geriau nebūčiau pareiškęs nedėkingumo Allah'ui.

(Sura al-Kahf, 18/32-44).

Mes imame knygą, kur surašyti mūsų žemiškojo gyvenimo darbai

Po to, kai mus, žmones, surinks į Mahšar, mums bus įteiktos knygos su mūsų žemiškųjų darbų užrašais. Šiose knygose angelų Kiraman ir Katibin surašyti mūsų geri ir blogi poelgiai, iki menkiausių detalių. Ten užrašyti visi mūsų geri ir nuodėmingi veiksmai. Aukščiausiasis Allah'as taip nupasakoja baimę ir siaubą kaltųjų, kurių jie patirs, kai jiems bus įteiktos knygos:

„Bus padėta knyga, ir tu pamatysi nusidėjėlius išsigandusius to, kas joje. Jie kalba: „Vargas mums dėl to, kas šioje knygoje, ji neaplenkia nei mažos, nei didelės nuodėmės – visos suskaičiuotos!“ Ir jie pamatys kuo aiškiausiai, ką padarė. Tavo Viešpats nieko neskriaudžia!“ (Sura al-Kahf, 18/49).

Darbų knygos įteikimas

Jei Mahšar'e darbų knygą paduos iš dešinės pusės, tai bus geras ženklas. O jeigu paduos iš kairės, ar iš nugaros, tai bus laukiančios bausmės ženklas. Kas pateks į Rojų, tam įteiks knygą iš dešinės, o kas pateks į Pragarą, tam įteiks iš kairės arba iš nugaros.

Tą dieną niekas negalės paneigti įrašų, padarytų tose knygose. Kiekvienas pamatys ten savo žemiškojo gyvenimo darbus, ir, būdami patys sau liudininiais, prisipažins juos padarę:

„Kiekvienam žmogui Mes pritvirtiname prie kaklo jo darbus (padarėme juo neatskiriamais). O Prisikėlimo dieną Mes pateiksime jam knygą, kurią jis matys atverstą. Skaityk savi knygą! Esi pajėgęs pats suskaičiuoti savo darbus prieš patį save“. (Sura al-Isra, 17/13-14).

Mes atsiskaitome už savo poelgius

Mahšar vietoje, sekinančiame karštyje mes su nekantrumu lauksime atsiskaitymo pradžios. Galiausiai atsiskaitymas prasi-dės, ir mums į rankas bus paduotos knygos su užrašytais darbais, ir mes stosime prieš Valdovą. Kaip Saulė vienu metu apšviečia daugelį gyvių, taip ir Allah'as vienus metu klausinės kiekvieną iš mūsų. Mes turėsime atsakyti už visus veiksmus, kuriuos pada-rėme žemiškajame gyvenime, pradedant nuo pilnametystės momento.

Kilnūs Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pranešė, kad niekas negalės pasitraukti iš ten, kol neatsakys į penkis klausimus:

1. **Kaip nugyvenai savo gyvenimą?**
2. **Kaip ir kur praleidai savo jaunystę?**
3. **Kaip užsidirbai pragyvenimui?**
4. **Kaip ir kam panaudojai savo uždirbtą turta?**
5. **Ar įgyvendinai savo žinias gyvenime?** (Tirmizi, Kijamat,1).

*„Dar iki to laiko kai būsite paklausti, klausinėkite patys savęs. Ruoškites didžiajam stovėjimui. Atsiskaitymas Ahirat'e bus lengvas tam, kuris žemiškame gyvenimo atsiskaitinėjo pats sau.“
(Omar (radiallahu anhu)).*

Svėrimas ir apklausa

Atsiskaitymo ir apklausos Ahirat'e metu nebus neteisybės. Visiems bus teisingai atlyginta. Piktadariai ir nukentėju-sieji stos vienas prieš kitą veidas į veidą... Apklausa to, kuris žemiškajame gyvenime blogai elgėsi su žmonėmis, bus su-dėtinga ir sunki. Nuskriaustiesiems bus teisingai atlyginta, o piktadariams bus skirta bausmė už jų piktadarystes.

Mūsų mylimas Pranašas (TJTIAP) sakė:

„Pirma, už ką reikės atsiskaityti, tai malda“.

(Abu Daud, Salat, 145)

Ant Allah'o teisingumo svarstyklių sveriami mūsų geri darbai ir nuodėmės

Mizan – tai teisingumo, esmės Svarstyklės, kurių sandara žinoma tik Pačiam Allah'ui. Tai kriterijai, kuriais be klausimų ir apklausų sveriami mūsų geri darbai ir nuodėmės. Jei sveriant mūsų darbus svarstyklių lėkštelė, kurioje yra mūsų geri darbai, pasirodys esanti sunki ir nusvers, mes būsimė tarp išgelbėtųjų. O jeigu nusvers blogi darbai, tuomet mūsų laukia nusivylimas. Apie tai Valdovas praneša:

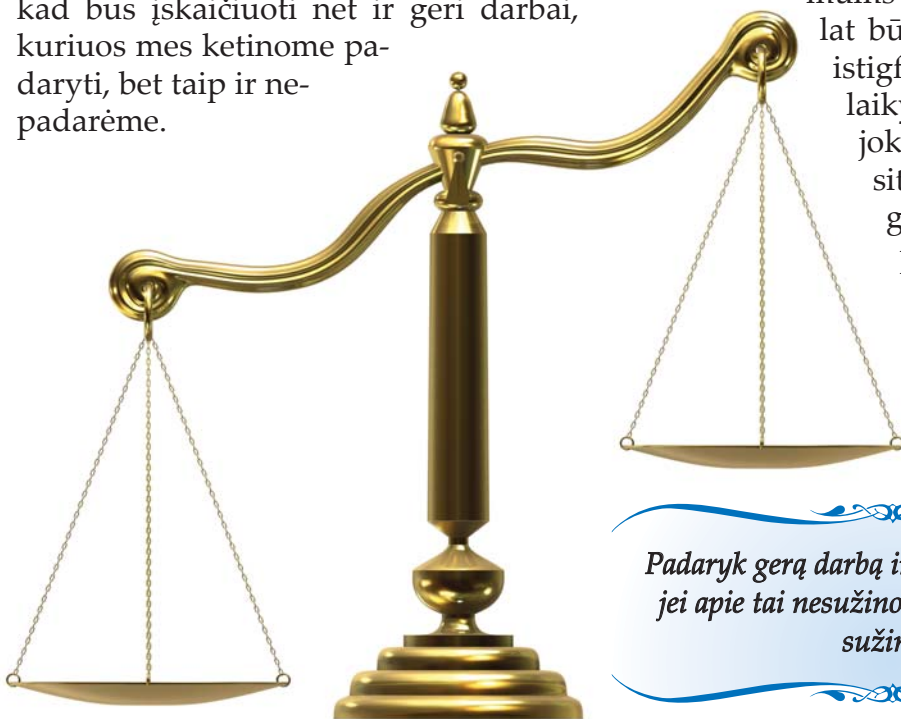
„Prisikėlimo Dieną Mes pastatysime tikslias Svarstyklas. Nebus nuskriausta nė viena siela; nors tai būtų ir garstyčios grūdėlio svorio, Mes atnešime ir tai. Pakanka to, kad Mes skaičiuojame!“ (Sura al-Anbija, 21/47).

Nė vienos svarstyklės nėra tokios jautrios, kaip teisingumo Svarstyklės. Visi mūsų žemiškajame gyvenime atlikti darbai bus padėti ant Svarstyklių lėkštelių ir pasverti. Mes pamatysime, kad bus įskaičiuoti net ir geri darbai, kuriuos mes ketinome padaryti, bet taip ir nepadarėme.

Mizan (svarstyklės)

Ant svarstyklių bus pasverti ir tokie mūsų pasakyti žodžiai, kaip Alhamdulillah ir Subchanallah. Sveriant bus įskaičiuotas ir mūsų ryžtas Allah'o kelyje, mūsų patirti sunkumai ir kančios, kurias patyrėme stengdamiesi plėsti mūsų puikiąją religiją. Bus pasvertos net dulkių dalelės, kurias pakėlė mūsų kojos, kai mes ėjome atliktį gero darbo. Ant gerų darbų lėkštelės bus įskaičiuoti ir mūsų besišypsantys veidai, su kurias mes pasitikome žmones; net ir šokoladas, kuriuo mes pavaišiname draugą; stiklinė vandens, kurią mes ištiesėme savo bičiuliui; gabalėlis duonos, kurią mes su meile padėjome priešais alkaną kačiuką.

Kas žino, gal net gi mažytis geras darbas, bus tas, kuris persvers svarstyklės mūsų naudai. Todėl mes turime savo žemiškajame gyvenime daryti kuo daugiau gerų darbų, kurie bus sunkūs ant teigiamos Svarstyklių lėkštelės. Tegul mums ant liežuvio nuolat būna kalimai tauhid, istigfar, du'a ir zikr. Ne laikykime per menku jokio gero darbo ir pasitaikius pirmą proga darykime tai, kas patinka Allah'ui.

Padaryk gerą darbą ir mesk jį į jūrą. Net jei apie tai nesužinos žuvis – Allah'as sužinos.

Mes pereiname tiltą, kuris nutiestas virš Pragaro

Siraat – tai tiltas, nutiestas virš Pragaro, per kurį eis visi žmonės. Pranešama, kad šis tiltas plonesnis už plauką ir aštresnis už kardą ašmenis. Mūsų perėjimas per jį priklausys nuo mūsų tikėjimo ir poelgių žemiškame pasaulyje. Kai kurie tikintieji pralėks pro jį šviesos greičiu, kiti – tarsi jotų arkliais, dar kiti – bėgomis, likusieji – pėstute. Bus ir tokių tikinčiųjų, kurie šliaužte juo šliaužte. Netikintieji ir tie, žmonės, kurių blogų

Siraat

darbų lėkštelė pasirodys sunkesnė nei gerųjų, nesugebės pereiti šito tilto ir, slidinėdami, nugarmės į Pragarą.

Už savo šio pasaulio darbus mes gauname puikiausią apdovanojimą

Rojus – tai apdovanojimas, kurį Viešpats paruošė juo patikėjusiems vergams. Tai grožio ir laimės kraštas. Rojuje nėra mirties, ten – amžinas gyvenimas. Tas, kuris pateko į Rojų, suras jame viską, ko tik trokšta jo širdis. Jis išbandys viską, ko tik panorės. Jam duos tiek, kiek jis norės.

Rojuje yra daugybė vaisių ir daržovių, panašių į žemiškuosius, bet besiskiriančių nuo jų. Ten yra įvairiausio maisto ir gėrimų, rūmai ties kuriais teka upės. Negana to, Rojuje bus tokių gėrybių ir grožybių, kurių negalime net įsivaizduoti.

Daugelyje Korano ajat'ų Allah'as pasakoja apie Rojų. Štai keletas iš jų:

Rojus

„O Mano vergai! Šitą dieną jums nėra ko bijoti, ir nebūkite nusiminę tie, kurie patikėjote Mūsų apreiškimais ir buvote musulmonai. Įženkit į Rojų patenkinti, jūs ir jūsų sutuoktiniai!“ (Sura az-Zuhruf, 43/68-73).

Rojuje nėra nei liūdesio, nei neapykantos. Visi vienas kitą mylės ir gerbs. Žmonės vaikščios vieni pas kitus į svečius ir, sėdėdami gražiuose krėsluose, kalbės apie malonius dalykus. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė:

„Kadangi Rojuje žmonių širdys bus tarsi vieno žmogaus širdis (vieningos) ir jaus vienodus jausmus, tarp žmonių nebus nei nesutarimų, nei barnių“. (Muslim,

Džennat,17).

Pasakodamas apie Rojaus malones, Muhammad'as (sallallahu aleihi wa sallam) trumpai šitaip apibūdino rojaus gyvenimą:

„Kai Rojaus gyventojai įeis į jį, jiems bus pasakyta: „Jūs amžinai gyvensite Rojuje ir niekada nenumirsite. Jūs visada būsite sveiki ir niekada nesirgsite. Jūs visą laiką būsite tarp gėrybių ir nuolatos jausitės laimingi. Jūsų neapims liūdesys ir jūs nesusidursite su sunkumais“. (Muslim, Džennat, 22).

Vieta, kur pateks piktadariai ir netikintieji

Pragaras – tai kančių ir bausmės vieta. Ten bus kankinami netikintieji, stambeldžiai, veidmainiai, piktadariai ir nusidėjėliai.

Tie, kurie nepatikėjo Allah'u ir Pasaulio pabaiga, bus ten amžinai, dėl savo

Pragaras

neigimo, jie neteks Allah'o malonės ir pasitenkinimo. Tikintys nusidėjėliai atliks bausmę Pragare, bet, ne taip kaip netikintieji, jie neliks ten amžiams. Po bausmės įvykdymo jie įeis į Rojų.

Kai nusidėjėliai pateks į Pragarą, ten jie bus apipilti didžiulėmis žiezirbomis. Iš tolo girdėsis iš Pragaros sklindantis

garsai. Ištroškusiems Pragaro gyventojams, vietoj vandens bus pasiūlytas kraujas, pūliai ir verdantis vanduo, kurie degins jų vidurius.

Pragare nėra vėsumos. Vieta, kurią žmonės palaikys šešėliu ir bėgs tenai, pasirodys beesanti liepsnojančiu laužu. Pragare tėra tik stiprus šaltis arba deginantis, dusinantis karštis. Pragaro gyventojų oda bus atnaujinama, ir jie vėl ir vėl bus kankinami ugnimi.

Nusidėjėliai iš Pragaro matys puikią Rojaus gyventojų būklę ir panorės, kad šie jiems pagelbėtų, tačiau jų prašymas bus atmestas. Korane pranešama:

„Ugnies gyventojai sušuks Rojaus Gyventojams: „Apipilkite mus vandeniū ar tuo, kuo apdovanojo jus Allah’as.“ Jie pasakys: „Allah’as uždraudė tai netikintiesiems, kurie savo religiją pavertė pramogomis ir pokštais, ir suvedžiojo juos šitas žemiškasis gyvenimas.“ (Sura al-A’raf, 7/50-51).

Pragaro gyventojai stipriai atgailaus dėl savo poelgių. Pats didžiausias jų noras – numirti arba grįžti į žemiškąjį gyvenimą. Jie panorės sugrįžti į šį pasaulį ir patikėti Allah’u, prisilaikyti visų religinių prievolių, būti aukštos moralės žmonėmis ir, tokiu būdu, užsitarnauti Rojų. Tačiau tai neįmanoma. Dabar jie jau nebebus ir nebesugrįš į žemiškąjį gyvenimą.

Mes privalome nusistatyti sau svarbiausią tikslą: būdami vergais, kurie žino apie Rojų ir Pragarą, pelnyti Allah’o meilę ir Jo malonę. Šio tikslo galima pasiekti tik būnant tikinčiu ir darant gerus darbus. Tokiu atveju, mes turime nugyventi savo gyvenimą kaip musulmonai. Gyventi tokį gyvenimo būdą, kuris atitinka Allah’o įsakus ir draudimus. Atlikti garbinimo veiksmus. Puoselėti puikią moralę. Paisyti Allah’o, žmonių bei kitų kūrinių teisių. Negaištant laiko atgailauti už padarytas nuodėmes ir prašyti Allah’o atleidimo. Taip mes apsaugosime save nuo Pragaro kančių. Neatimkime iš savęs begalinės Allah’o malonės ir gailėstingumo Ahirat’e.

Begalinė Allah'o malonė ir gailėstingumas

Kai mes ištariame „bismilahir rahmanir rahim“, mes Allah'o vardą pasakome greta tokių Jo atributų kaip Rahman ir Rahim.

Taip, Allah'as yra Rahman (Maloningasis). Todėl Jis apdovanoja Savo malone visas žemės esybes. Jis apdovanoja Savo malone visus, neskirstydamas į tikinčiuosius ir netikinčiuosius. Jo malonė apima viską. Nors vergai daro nuodėmes, Allah'as apdovanoja juos nesuskaičiuojamomis gėrybėmis, kas parodo Jo maloningumą.

Allah'as yra Rahim (Gailėstingasis). Teismo Dieną Jis apdovanos begaliniu gailėstingumu Savo vergus. Taip, kai žemiškajame gyvenime Jis apdovanoja gailėstingumu tikinčius vergus, taip pat Jis apdovanos juos gailėstingumu ir Ahirat'e.

Be to, Allah'o gailėstingumo Ahirat'e bus žymiai daugiau nei žemiškajame gyvenime. Kiekvienas, kurio širdyje bus nors truputis tikėjimo, patirs Allah'o gailėstingumą. Įeis į Rojų. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) taip pasakoja apie Allah'o gailėstingumą:

„Pas Allah'ą yra šimtas gailėstingumų. Vieną iš jų Jis atidavė žmonėms, džinams, gyvūnams ir vabzdžiams. Todėl žmonės myli vienas kitą ir gailisi vienas kito. Būtent dėl to plėšrūnai yra gailėstingi savo jaunikiams. Likusias 99 gailėstingumo dalis Viešpats paliko tam, kad parodyti gailėstingumą Savo vergams“. (Buhari, Adab, 19. Muslim, Tauba, 17).

Visagalis Allah'as sako:

„Sakyk: „O Mano vergai, kurie buvote nesaikingi savo nenaudai: „Nenusivilkite Allah'o malone! Iš tiesų Allah'as atleidžia visas nuodėmes, juk Jis – Atleidžiantis. Maloningas!“

(Sura az-Zumar, 39/53)

Jei žemėje tėra 1/100 Allah'o gailingumo dalis, tai įsivaizduokite sau kitas dalis. Jei viso žemiškojo gerumo ir gailingumo šaltinis tėra maža Allah'o gailingumo dalis, kas žino, koks visaapimantis bus Jo gailingumas Ahirat'e.

Tuo pat metu ši džiugi žinia neturi sukelti mumyse neteisingo supratimo. Niekada negalima pamiršti to, kad mirtis su iman (tikėjimu) galima tik, kai ir gyventa buvo su tikėjimu. Priešingu atveju šėtonas ir mūsų aistros gali įteigti mums tokią negerą mintį: „Tavo širdyje yra tikėjimas ir, todėl, Allah'as tau atleis. Truputį pasikankinsi Pragare, o po to išsigelbėsi.“ Tuo pačiu šėtonas gali sutrukdyti mums atlikti garbinimo veiksmus ir gerus darbus. Jis gali pastūmėti mus prie nuodėmių. Ir net – te apsau-

go mus nuo to Allah'as – būti išėjimo iš tikėjimo priežastimi. Beje, mes apie tai galime net nežinoti.

Iš kitos pusės, negalima pamiršti, jog esame žmonės ir galime padaryti nuodėmių. Neturėtumėme dėl nuodėmių nusivilti Allah'o gailingumu. Bet kokiomis aplinkybėmis mes turime atsigręžti į Allah'ą ir prašyti Jo atleidimo.

Tokiu būdu, būdami tikinčiais žmonėmis, mes turime gyventi tarp baimės ir vilties. Reikia nuolatos gyventi baiminantis netekti Allah'o meilės ir užsitraukti Jo pyktį. Tuo pačiu, reikia prisiminti, jog Jis - begalinės malonės ir gailingumo Valdovas, kad Jis atleisiantis. Mes jokia būdu dėl savo klaidų negalime prarasti vilties Jo gailingumu.

Ibrahim'o kančios

Ibrahim'as, eidamas iš klasės, pastebėjo, kaip iš Selim'o kišenės iškrito pinigai. Bet jam apie tai nepasakė. Jis palaukė, kol visi vaikai išeis iš klasės. Kai tik visi išėjo, jis tuoj pat pagriebė pinigus ir,

kad niekas nepastebėtų, greitai įsikišo juos į kišenę. Tačiau, nuo tos akimirkos, Ibrahim'as neteko vidinės ramybės. Po kurio laiko nuskambėjo skambutis. Visi sugrįžo į klasę. Atėjo mokytojas ir prasi-dėjo pamoką. Tačiau Ibrahim'as vis mąstė apie Selim'o pinigus. Nors mokytojas pradėjo pamoką, jis niekaip negalėjo susikaupti. Jis vis galvojo: „O jei sužinos, kad aš paėmiau pinigus?“ Kuo toliau jis mąstė, tuo labiau neteko ramybės.

Čia Ibrahim'o dėmesį patraukė mokytojo pasakojimas apie Ahirat. Jis pasakojo, jog Ahirat'e visi žmonės bus paklausti apie kiekvieną savo žemiškojo gyvenimo poelgį. Mokytojas aiškino, jog kiekvienas gaus atlygį už savo darbus. Išgirdęs tai, Ibrahim'as visiškai prarado ramybę. Jis jau nebegalėjo ramiai išsėdėti.

Jis galvojo: „Ech, greičiau jau pasibaigtų pamoka, ir aš gražinčiau Selim'ui

pinigus. Ir taip atsikratysiu sąžinės graužimo“. Pagaliau, po kankinančių minučių, nuskambėjo skambutis. Ibrahim'as susijaudino. Kančios, kurios kankino jį pamokos metu, išvargino berniuką.

Eidamas iš klasės, Ibrahim'as tyliu, drebančiu balsu pasakė:

- Selim'ai! Šie pinigai iškritę tau iš kišenės, aš pakėliau juos, bet negalėjau iš karto tau atiduoti. Atleisk man.

Selim'as padėkojo Ibrahim'ui už gražintus pinigus. O Ibrahim'as padėkojo Allah'ui, kad Jis išgelbėjo jį iš šios nemalonios padėties. Jis iš visos širdies su palengvėjimu atsiduso. Jis suprato, kaip įtakoja žmogų tikėjimas tuo, kad Ahirat'e reikės atsakyti už visus žemiškojo gyvenimo poelgius. Jis davė sau žodį, kad daugiau niekada nedarys tokių klaidų.

M. Jašar Kandemir

Ką mums suteikia tikėjimas Ahirat'u?

Tikėjimas Ahirat'u

- ☼ *Sustiprina atsakomybės jausmą.*
- ☼ *Padeda visuomenėje išivyrauti teisingumui ir kitų teisių pripažinimui.*
- ☼ *Gelbėja nuo egoizmo.*
- ☼ *Sulaiko mus nuo uždraustų dalykų ir skatina norą dorai užsidirbti.*

Tikėti Ahirat'u reiškia tikėti atsiskaitymu, kurį teks atlikti už šio gyvenimo darbus. Šiuo atveju mes tikime, jog mums teks išlaikyti didelį išbandymą. Mes suvokiame savo pareigas ir atsakomybę prieš Allah'ą, Kuris sukūrė mus iš nieko, prieš visuomenę, kurioje gyvename, ir prieš kitus gyvus padarus. Mes tikime, jog už gerus darbus mus apdovanos, o tuos, kurie elgiasi blogais, nubaus. Toks iman **sustiprina atsakomybės jausmą**. Verčia kontroliuoti mintis, jausmus ir poelgius.

Kai mes elgiamės atsakingai, mes stengiamės pasiruošti didžiam išbandymui Mahšar dieną. Pačiu geriausiu būdu vykdome savo pareigas. Sekame savo žodžius ir veiksmus. Siekiame pelnyti Rojų ir išvengti Pragaros. Vykdome visus garbinimo veiksmus. Gerai elgiamės su savo artimaisiais ir draugais. Nepažeidžiame niekieno teisių. Tampame gerais žmonėmis.

Visagalis Allah'as sako:

„Allah'ui priklauso tai, kas padangėse ir žemėje! Jei jūs atversite tai, kas jūsų sielose, ar nuslėpsite tai, Allah'as išieškos iš jūsų pagal sąskaitą.“

(Sura al-Bakara, 2/284)

Labai svarbu, kas visuomenėje žmonės pasitikėtų vieni kitais. Pasitikėjimas tarp žmonių pasiekiamas kito teisių paisymo ir teisingumo santykiuose pagalba. To lengviau pasiekti visuomenėje, kurią sudaro nuoširdūs tikintieji, tvirtai tikintys Ahirat'u. Tikėjimas, kad Amžinajame gyvenime teks atsiskaityti už savo poelgius, stipriai įtakoja mūsų požiūrį į žmones ir kitus gyvus sutvėrimus. Pakreipia mūsų tarpusavio santykius reikiama kryptimi. **Padedu visuomenėje įsivyrauti teisingumui ir kitų teisių pripažinimui.**

Jei mes tvirtai ir giliai tikime Ahirat (amžinuoju gyvenimu), mes niekada nepažeisime žmogaus teisių. Seksime savo žodžius ir poelgius. Vengsime tuščių pliauškalų ir užgauliojimų. Nepažeisime kitų teisių. Gerai elgsimės su našlaičiais ir vargšais. Taip, kaip mes kovojame už savo teises, su tokiu pačiu ryžtu kovosime ir už svetimas, su visais elgsimės pagarbiai. Nedarysime žalos kitų žmonių turtui, nesikėsinsime į kitų gyvybę, garbę, teises ir laisvę. Niekada netiesime rankos į amanat. Mes tapsime tokiais patikimais žmonėmis, kurie nei ranka, nei liežuvium nedaro žalos kitiems žmonėms.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paklausė sahab'ų:

- Ar žinote, kas yra muflis (bankrotas)? Bendražygiai atsakė:

- Keik mums yra žinoma, tai bankrutavęs yra toks žmogus, kuris neturi nei pinigų, nei turto, tai žmogus, kuris viską prarado.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paaiškino:

Kažkas ateis Teismo Dieną su savab (atlygiu) už maldas, pasninką ir zakat'ą. Bet šalia to, jis barė vieną, kitą apkaltino sangulivimu. Pasi-glemžė vieno vertybes, praliejo antro kraują, sumušė trečią. Todėl visas atlygis už gerus darbus bus iš jo paimtas ir išdalintas tiems, kurių teises jis pažeidė. Jei to žmogaus savab baigsis anksčiau, nei jis padengs kitiems padarytą žalą, jam bus užkrautos jo nuskriaustų žmonių nuodėmės. Po to jį įmes į Pragarą. Tai ir yra mano ummos muflis.

(Muslim, Birr, 59)

Vienas iš faktorių, sąlygojančių taiką ir ramybę visuomenėje, yra tarpusavio pagalba ir solidarumas. Tokie geri darbai, kaip pagalba kitiems, alkstančių pavaišinimas ir svetimų problemų sprendimas, nutiesia tarp mūsų meilės tiltus.

Kai mes tikime Ahirat'u, mes nemąstome vien tik apie save, žiūrėsime ir kitų žmonių interesus. Tikėjimas Ahirat'u gelbėja nuo egoizmo. Mes mylėsime žmones, kuriuos Allah'as sutvėrė pačiu puikiausiu būdu, padėsime jiems. Mes darysime tokius gerus darbus, kurie atneš mums naudą ne tik šiame gyvenime, bet ir po mirties. Mes skubėsime padėti vargšams ir nepasiturintiems, patenkinsime jų poreikius.

Tikėjimo Ahirat'u dėka, musulmonai sukūrė vakf (labdarinių organizacijų) kultūrą, paliko nemirtingus kūrinius. Jie vardan Allah'o perdavė teisę naudotis jais kitiems žmonėms. Musulmonai pastatė valgyklas, ligonines, vandens šaltinius, kuriais gali naudotis vargšai, skurstantys, našlės, našlaičiai ir visi, kuriems to reikia. Jie pastatė vakf, kad gydyti ir aprūpinti vandeniu sergančius ir kankinamus troškulio gyvūnus. Dar šiame gyvenime jie galvojo apie sekantį ir darė tokius darbus, kurie padės jiems pelnyti savab ir po mirties. Tik tikėjimas Ahirat'u gali sukelti žmogui tokias mintis ir jausmus.

*Mūsų Mylimas Pranašas
(sallallahu aleihi va sallam) sakė:*

„Kai žmogus numiršta, baigiasi atlygis už visus darbus, išskyrus tris: Tai – sadaka-džarija, naudingos žinios ir maldos, kurias už jį atlieka jo vaikai“.

(Sadaka-džarija – tai geri darbai, kurių žmonėms atnešama nauda tęsiasi. Pavyzdžiui, mečetės, mokyklos pastatymas, kelių tiesimas, medžių sodinimas, turto perdavimas visuomenės naudai).

(Muslim, Vasijat, 14)

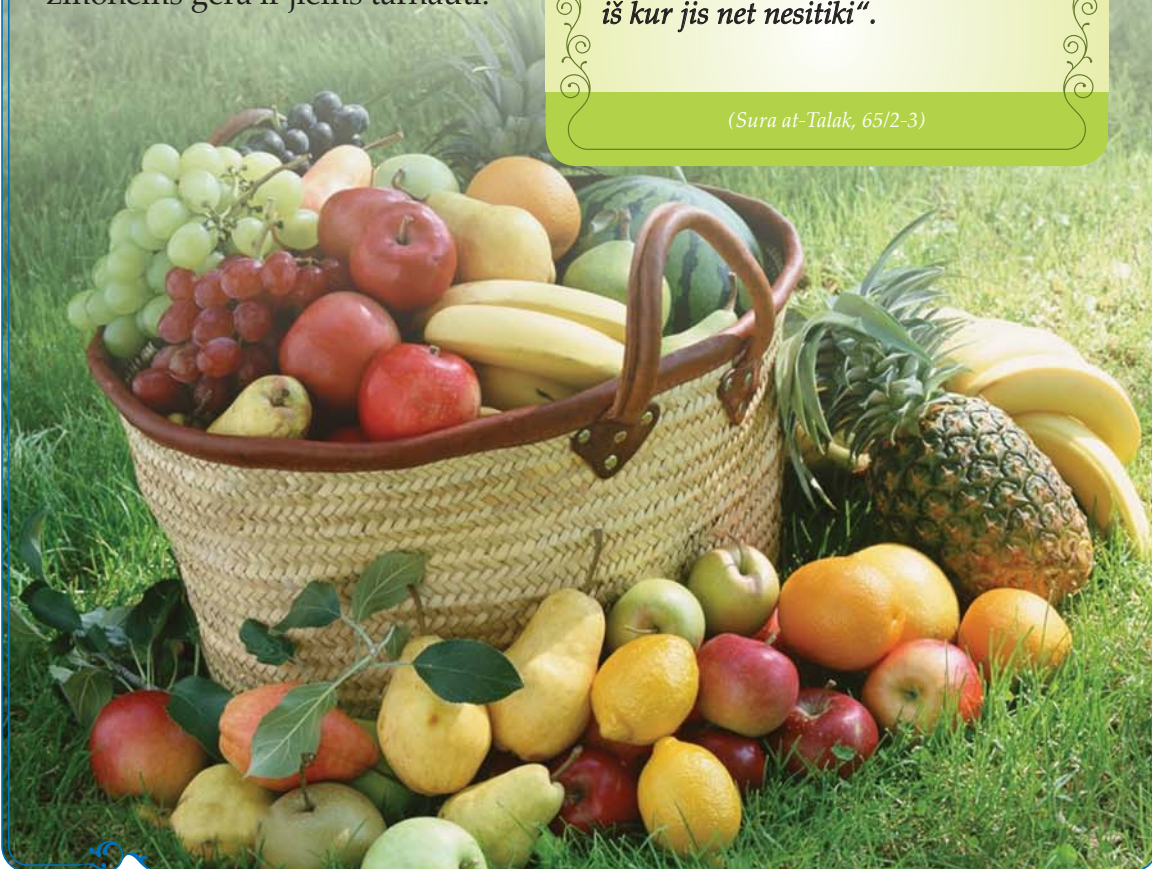
Žmonės, kurie užmiršta apie mirtį ir pomirtinį atsiskaitymą, nevengia draudžiamų poelgių. Tokie žmonės mano, jog gyvenimas – tai valgymas ir gėrimas, pasilinksminimai ir malonumai. Jie nepasotinami ir nuolatos nepatenkinti savo padėtimi. Jie pasiryžę bet kokiam nusikaltimui dėl pinigų, šlovės ar posto. Nekreipdami dėmesio į haram ir halal, jie mąsto tik apie praturtėjimą. Jie gali vagiliauti, dėl menkos sumos pralieti kraują ar, net gi, įvykdyti žmogžudystę.

Tikėjimas Ahirat'u moko mus tenkintis tuo, ką turime. Prabangą dovanoja teisėto uždarbio keliu. Suteikia mums jėgų iškęsti visus sunkumus ir kančias, kurias patiriame, siekdami teisingai užsidirbti. Sutvirtina mūsų širdis tikėjimu, kad už tai būtinai būsime apdovanoti kitame pasaulyje. **Sulaiko mus nuo uždraustų dalykų ir skatina norą dorai užsidirbti.** Apsaugo mus nuo tokių neigiamų savybių kaip gobšumas, nepasitotinimas. Dėka tikėjimo Ahirat'u širdyje atsiranda noras daryti žmonėms gera ir jiems tarnauti.

Visagalis Allah'as sako:

„O kas baiminasi Allah'o, tam Jis suras išeitį iš padėties ir apdovanos jį, iš kur jis net nesitiki“.

(Sura at-Talak, 65/2-3)

Šio ir amžinojo gyvenimo harmonija mūsų Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) gyvenime

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) yra mums pats geriausias pavyzdys pasaulio supratimo ir pasirengimo Ahirat'ui klausimais. Jo požiūris į žemiškąjį ir amžinąjį pasaulius buvo toks:

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) naudojosi puikomis ir tyromis gėrybėmis, bet, tuo pačiu, jis neatsidavė šiam pasauliui visa širdimi. Jis veikė pagal devizą: „O Allah! Tikrasis gyvenimas – tai gyvenimas Ahirat'e“ ir vertino savo žemiškąjį gyvenimą pagal Ahirat. Jis neužmiršdavo, kad teks atsiskaityti prieš

Allah'ą, ir nedarė nieko, dėl ko negalėtų atsiskaityti. Žinojo savo pareigas prieš Allah'ą ir neapleisdavo garbinimo. Jis buvo mums pavyzdžiu savo poelgiais.

Kilnūs Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) niekuomet neskriaudė žmonių, nepažeidinėjo kitų teisių ir buvo nepatenkintas, jei jas pažeidinėjo kažkas kitas. Jis skyrė didelį dėmesį žmogaus teisių prisilaikymui, nenorėjo Teismo Dieną stoti prieš Allah'ą, pažeidęs kitų teises. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) patarė pirmai progai pa-

sitaikius kompensuoti šiame pasaulyje padarytą skriaudą ir paprašyti atleidimo. Jis sakė: „Kas pažeidė savo tikėjimo brolio garbę ar orumą, arba pasikėsino į jo asmeninę nuosavybę, tegul iki Pasaulio pabaigos, kai nebebus nei sidabro, nei aukso, paprašo jo atleidimo. Priešingu atveju, priklausomai nuo jo nuodėmių, bus atimti savab už gerus jo darbus, ir atiduoti tam, kurį jis nuskriaudė. Jei jo sąskaitoje nebus jokių darbų, tai bus paimtos nuskriaustojo nuodėmės ir užkrautos jam“.(Buhari, Mazalim, 10; Rikak, 48).

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) nugyveno savo gyvenimą pagal Korano ajat'us. Allah'as įsako: „**Garbink Viešpatį savo, kol apglėbs tave tikrumas (mirtis)**“ (sura al-Hidžr, 15/99) buvo pagrindinis jo gyvenimo devizas. Iki paskutinio atodūsiio jis garbino Allah'ą ir vykdė savo, kaip Dievo vergo, pareigas. Jo gyvenimas buvo užprogramuotas pagal ajat'ą: „**Sakyk: „Iš tiesų, malda mano ir pamaldumas mano, gyvenimas mano ir mirtis – pašvęsti Allah'ui, pasaulių Viešpačiui**“ (sura al-An'am, 6/162). Net sirgdamas prieš mirtį, jis tęsė garbinimą, vykdydamas pranašavimo misiją ir auklėdamas savo bičiulius.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) puikiausiai žinojo, kad gyvenimas ir mirtis yra Allah'o valioje. Jis niekuomet neprarasdavo vilties ir nejautė baimės. Jis tikėjo, jog kol to nepanorės Allah'as, niekas negalės jam pakenkti ar suteikti naudos. Dėl to, jis nejautė baimės ir pačiomis sunkiausiomis kovos minutėmis, kovodamas pirmose eilėse.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) **visada laikėsi harmonijos tarp šio pasaulio ir amžinojo**. Neužmiršdamas Ahirat'o, pilnai atsiduodavo žemiškiesiems rūpesčiams. Tuo pačiu jis nepateisino šio pasaulio išsižadėjimo. Ir savo bendražygiams visuomet patarė išlaikyti pusiausvyrą tarp žemiškojo ir

amžinojo pasaulių. Kartą trys bendražygiai tarpusavyje susitarė, kad nepaliaujamai atsiduos garbinimui. Pagal jų susitarimą, vienas iš jų kasdien laikysis pasninko, kitas kiekvieną naktį iki pat ryto melsis. O trečiasis pasakė, jog niekada neves. Sužinojęs apie tokį draugų susitarimą, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) perspėjo juos:

„Ar tai jūs, kurie sakė taip ir taip? Perspėju jus: prisiekiu Allah'u, jog aš labiausiai iš visų bijausi Allah'o ir labiausiai Jį gerbiu. Tačiau kartais aš pasninkauju, o kartais – ne. Naktimis aš meldžiuosi, bet ir miegu. Ir aš vedu moteris. Kas atmeta mano sunnah, tas ne iš mūsų tarpo“.(Buhari, Nikah,1).

Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) **nelaikė nereikšmingu jokio poelgio**, kurį galima gyvenime atlikti. Jis kalbėjo, kad geri darbai apsaugo nuo Pragaro. Atkreipdamas dėmesį, kad net gi menkiausias geras darbas neliks neatlygintas Ahirat'e, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė: „Saugokite save nuo Pragaro, net jei tai bus pusės datulės paaukojimas“.(Buhari, Zakat, 9).

Jis pranešė džiugią žinią, jog bet koks darbas – mažas ar didelis – iš visos širdies atliktas vardan Allah'o, gali pasitarnauti patekimo į Rojų priežastimi. Ir pateikdavo šiuo klausimu įvairių patrauklių pavyzdžių. Štai vienas iš tokių pavyzdžių: „Kažkas pastebėjo ant kelio šaką. Jis pasakė: „Prisiekiu Allah'u, aš patrauksiu tą šaką, kad ji netrukdytų musulmonams“.(Buhari, Azan, 32; Mazalim, 28).

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) niekuomet nelikdavo nušaly, kai kalba pakrypdavo apie darbą, kovą ir gerų darbų darymą. Jis patarėdavo nuolat gyventi viliantis Allah'o malone ir siekiant daryti gerus darbus. Puikiu šio patarimo pavyzdžiu yra toks hadis'as:

„Jei Teismo dienos pradžios akimirka jūsų rankose bus daigelis, ir jūs turėsite jėgų, pasistenkite jį pasodinti“. (Ahmad bin Hanbali, Musnad, 3/191).

Kilnysis Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) visada prašė Allah'o sveikatos. Jis prisilaikė švaros ir tvarkos. Bet ligos ar sunkumų laikotarpiu niekuomet neaimavo ir nesiskundė. Jis skelbė gerą žinią apie tai, kad ligos, sunkumai, kančios ir įvairios bėdos, gali tapti nuodėmių atleidimo priežastimi. Žinoma, šalia to reikia parodyti kantrybę ir atpildo laukti tik iš Paties Allah'o. Jis mokė, kad ligonių lankymas, dalyvavimas kokio nors musulmono laidotuvėse, Dženaza maldos atlikimas yra gana svarbi musulmonų

pareiga vieni kitiems. Šias pareigas jis atlikdavo su dideliu veržlumu, lankė ligonius ir meldė už juos. Patardamas jiems būti kantriems, jis ramino juos džiugiomis žiniomis apie laukiantį atpildą ir gerai žodžiai pakeldavo ligonio nuotaiką.

Kilnysis Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) sakė: „Dažnai prisiminkite mirtį, kuri tarsi peilis nurėš malonumus!“ (Tirmizi, Zuhd, 4), ir patarė nepamiršti apie mirtį ir Ahirat. Pats jis niekuomet nepamiršdavo apie mirtį ir visuomet buvo jai pasiruošęs. **Sunkiems, prie patalo prikaustytiems, ligoniams, jis primindavo apie Allah'o vienumą, maloningumą ir gailingumą, švelniu balsu skaitė jiems vienadijevystės liudijimą.** Tokiu būdu

jis padėdavo jiems palikti šį pasaulį su tikėjimu. Savo bendražygiams jis sakė: „Priminkite „lia illaha illallah“ tiems, kurie guli mirties patale“. (Muslim, Dženaza, 1).

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) parodydavo ypatingą kantrybę, mirus kam nors iš jo artimų ar mylimų žmonių. Jis žinojo, kad taip atsitiko Allah'o valia ir laukė iš Jo atpildo už kantrybę. Jis buvo daugelio mirčių liudininkas, pradedant mylimos žmonos Hadidž'os (radiallahu anha) mirtimi. Jis patyrė daug liūdnu akimirku. Trys jo sūnūs ir trys dukros paliko šį pasaulį jam esant gyvam. Jo artimi giminaičiai ir bičiuliai, Hamza ir Džefar Tair (radiallahu anhum), kuriuos jis stipriai mylėjo, krito šahidais.

Kai jie buvo nužudyti, jis labai sielvartavo ir liejo ašaras, tačiau, nežiūrint sielvarto ir praradimo kančios, jis išliko kantrus. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) tapo pavyzdžiu musulmonams, kaip reikia elgtis mirus artimiems ir pažįstamiems žmonėms. Jis buvo nuolankus Allah'o valiai. Jis netaisėta prieš Allah'ą ir nepamiršdavo, jog tai Jis duoda ir Jis pasiima. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) nepriekaištavo ir nešaukė, prieštaraudamas Allah'o valiai.

Kai Muhammad' (sallallahu aleihi va sallam) priėjo prie sūnaus Ibrahim'o, kurio siela jau tuoj tuoj turėjo palikti kūną, ašaros pabiro iš jo akių. Pastebėjęs tai, Abdurahman bin Avf (radiallahu anhu) nustebo ir paklausė:

Kai Muhammad' (sallallahu aleihi va sallam) priėjo prie sūnaus Ibrahim'o, kurio siela jau tuoj tuoj turėjo palikti kūną, ašaros pabiro iš jo akių. Pastebėjęs tai, Abdurahman bin Avf (radiallahu anhu) nustebo ir paklausė:

- O Rasuliullah! Nejaugi ir Jūs verkiate?

Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) jam atsakė:

- Šios ašaros, kurias tu matai, gailingumo ir gerumo apraiška. Akys ašaroja, širdis liūdi. Mes tariame tik tuos žodžius, kuriais patenkintas Allah'as. Ei, Ibrahim'ai! Mes tikrai liūdime dėl to, kad praradome tave. (Buhari, Džanaiz, 43).

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pažymėjo, jog tokie poelgiai, kaip paskalų skleidimas ir lankymosi tualete taisyklių nesilaikymas, gali tapti kančių kape priežastimi. Jis meldė Allah'ą apsaugoti jį nuo kapo kančių. Primindamas, kad kape kiekvienas žmogus pasiliks tik su savo darbų bagažu, jis sakė: „Iki kapo velionį lydės trys dalykai: šeima, turtas ir poelgiai. Du iš jų išeis, o vienas pasiliks. Sugriš atgal šeima ir turtas, o poelgiai pasiliks greta“. (Buhari, Rikak, 42).

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) sakė: „Kas nori lankyti kapus, tegul lanko, nes kapų lankymas primena mums apie amžinąjį gyvenimą“ (Tirmizi, Džanaiz, 60), ir pats dažnai lankydavo kapus. Jis laikė kapų lankymą būdu, kuris primena žmogui apie mirtį ir apie Ahirat. Jis lankė Džennatul baki kapines ir meldėsi už ten palaidotus teisinguosius. Įeidamas į kapinių teritoriją jis sakydavo: „Taika jums, o šių kapų gyventojai!“ Jis meldėsi už juos tokiu būdu: „Te atleidžia Allah'as jums nuodėmes!“ ir žodžiais „jūs išėjote anksčiau už mus, ir mes paseksime jūsų pėdomis“ (Tirmizi, Džanaiz, 59) prisimindavo mirtį ir mąstė apie gyvenimą kape ir Ahirat'e.

Gerbiamas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) prašė Allah'o apdovanoti jį grožiu ir gėriu tiek šiame pasaulyje, tiek kitame. Savo maldose jis prašė ne už save, o už savo ummą. Jis troško, kad lengvai praeitų atsiskaitymas Ahirat'e, jis troško iš-

gelbėjimo nuo Pragaro ir patekimo į Rojų. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) prašė atleidimo ir vylėsi, jog Viešpats atleis jo nuodėmes. Tuo pačiu **jis neapleido pasiruošimo mirčiai, atsiskaitymui ir Ahirat**, pasikliaudamas beribe Allah'o malone. Jis sakė, kad protingi žmonės yra tie, kurie iki mirties sau atsiskaitinėja ir ruošiasi gyvenimui, laukiančiam mūsų po mirties.

Kartą pas Pranašą (sallallahu aleihi va sallam) atėjo vienas iš Ansar'ų. Pasi-sveikinęs jis paklausė:

- O Rasuliullah! Koks tikintysis yra pats vertingusias?

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) atsakė:

- Musulmonas, kuris yra pats do-riusias.

Ansar'as vėl paklausė:

- O Rasuliullah! O koks tikintysis yra pats protingiausias?

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) atsakė:

- Tas, kuris gerai ruošiasi mirčiai ir tam, kas bus po mirties. (Ibn Madža, Zuhd, 31).

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) puikiai žinojo, kad **visi geri darbai, atlikti šiame gyvenime, patinka Allah'ui, ir elgėsi atitinkamai**. Jis manė, jog tai yra kelias, kuriuo einant galima užsitarnauti Allah'o malonę ir atleidimą. Savo bendražygiams jis pasakodavo apie Rojaus žavesį ir Pragaro kančias. Jis pateikdavo pavyzdžius, kuriuose parodydavo, kaip svarbu yra pelnyti Allah'o malonę, darant gerus darbus šiame gyvenime. Parodydavo žemiško gyvenimo ryšį su Ahirat'u. Vienas tokių pavyzdžių:

Teismo dieną Allah'as įsakys:

- **Ei, žmogaus sūnau! Aš susirgau, o tu neatėjai Manęs aplankyti.**

Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pasakė:

﴿ „O Allah!

Atribok mane nuo klaidų religijoje, kuri yra visų mano darbų pagrindas!

Apdovanok mane sėkme visuose mano darbuose šiame pasaulyje, kuriame gyvenu!

Padėk man užsitarnauti Ahirat, kur aš sugrįšiu!

Suteik man galimybę per visą savo gyvenimą padaryti daugybę gerų darbų!

Suteik man tokią mirtį, kuri išlaisvins nuo visų bėdų!

(Muslim, Zikr, 71)

Žmogus:

- **O Valdove! Kaip aš galėjau aplankyti Tave, kai Tu esi pasaulių Viešpats?**

Aukščiausiasis Allah'as atsakė:

- **Susirgo toks ir toks Mano vergas, ir tu neaplankei jo. Jei būtumei jį aplankęs, būtumei radęs Mane greta jo. Argi tu šito nežinojai?**

Allah'as pasakys:

- **Ei, žmogaus sūnau! Aš buvau alkanas, o tu nepamaitinai Manęs.**

Žmogus:

- **O Valdove! Kaip gi galėjau Tave pamaitinti, kai Tu esi pasaulių Viešpats?**

Aukščiausiasis Allah'as atsakė jam:

- **Toks ir toks Mano vergas paprašė tavęs pamaitinti jį, o tu jo nepamaitinai. Jei būtumei jį pamaitinęs, būtum būtum gavęs atlygį iš Manęs. Argi tu šito nežinojai?**

Allah'as pasakys:

- Ei, žmogaus sūnau! Aš paprasčiau tavęs vandens, o tu nedavei!

Žmogus:

- O Valdove! Kaip gi aš galėčiau duoti Tau vandens, kai Tu esi pasaulių Viešpats?

Aukščiausiasis Allah'as paaiškins jam:

- Toks ir toks Mano vergas paprašė tavęs vandens, o tu nedavei. Jei būtumei davęs jam tai, ko jis prašė, būtinai būtum gavęs atlygį iš Manęs. Argi tu šito nežinojai? (Muslim, Birr, 43).

Kaip matome, kilnūs Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) nustatė puikią pusiausvyrą tarp žemiškojo gyvenimo ir Ahirat. Ši pusiausvyrą formavo jo gyvenimą, atsispindėjo jo garbinime ir

elgesyje. Jis pačiu puikiausiu būdu vykdė savo pareigas Allah'ui. Gerai ir gailingai elgėsi su žmonėmis ir kitais gyvais sutvėrimais. Jis visame kame buvo gailingas. Švelniai glostė našlaičių galvas, meiliai bendravo su vaikais. Padėdavo vargšams. Buvo drauge su tais, su kuriais buvo pasielgta neteisingai. Visuomet šypsojosi ji supantiems žmonėms. Gerai elgėsi su savo šeimos nariais, vaikais ir bičiuliais. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) visada prisiminė, kad tiek šiame pasaulyje, tiek amžinajame, gailingumo šaltinis yra Allah'as, Maloningasis ir Gailingasis.

Mūsų mylimas Pranašas (TJTIAP) sakė:

„Jei kas nors padės išspręsti vieno tikinčiojo žemiškąją problemą, Allah'as Teismo dieną išspręs jo problemą. Kas palengvins padėtį to, kuris atsidūrė sunkioje padėtyje, Allah'as palengvins jam padėtį tiek žemiškame gyvenime, tiek pomirtiniame. Kas nuslėps vieno musulmono klaidą ar trūkumą, Allah'as nuslėps jo trūkumus tiek žemiškame, tiek pomirtiniame gyvenimuose. Kol tikintysis padeda savo tikėjimo broliui, tol Allah'as padės jam“.

(Muslim, Zikr, 38)

Zainab, Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) dukros, sūnus sunkiai sirgo. Zainab nusiuntė žmogų pas tėvą, pranešti, jog jos sūnus miršta. Kreipdamasis į žmogų, pranešusį šią žinią, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) liepė:

- Sugrįžk ir perduok, kad duoda ir paima Allah'as. Pagal Jo valią viskas turi nustatytą laiką. Tegul kenčia ir laukia atpildo iš Allah'o.

Jo dukra pasakė pasiuntiniui:

- Bet koku atveju, tegul tėvas ateina čia.

Tuo kartu Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pasikvietė su

savimi kelis bendražygius ir jie patraukė link jo dukters namų. Kai jie užėjo į namus, į Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) rankas buvo paduotas mirštantis vaikas. Vaikas sunkiai kvėpavo. Iš garbingojo Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) akių pabiro ašaros. Pastebėjęs ašaras, Sad ibn Ubada (radiallahu anhu) paklausė:

- O Rasuliullah! Kas tai?

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) paaiškino jam:

- Tai gailestingumo jausmas, kurį Allah'as įdėjo į Savo vergų širdis. Allah'as suteikia Savo malonę tik tiems Savo vergams, kurie geba gailėti. (Buhari, Džanaiz, 33).

Klausimai

?

Sudarykite sakinius:

1	Žemiškosios gėrybės duotos	jei nesužinos žmonės, sužinos Viešpats.
2	Tam, kuris neteisingai naudojosi jam suteiktomis gėrybėmis,	tas ramiai sau nuodėmiaus ir skleis niekšybes.
3	Mirtis – tai ne išnykimas,	Skatina dorai užsidirbti.
4	Užrašų knygos padavimas iš dešinės pusės – tai geras ženklas,	laikinam naudojimuisi.
5	Padaryk gerą darbą ir mesk į jūrą -	teisingumo jausmą.
6	Tikėjimas Ahira'ū nutolina mus nuo uždraustų dalykų,	atgailavimas po mirties neduos jokios naudos.
7	Tikėjimas Ahira'ū paskleidžia visuomenėje	O naujo gyvenimo pradžia.
8	Tas, kuria pamiršo apie mirtį ir neigia ataskaitą, kuri bus po mirties,	O padavimas iš kairės pusės ar iš nugaros – blogas ženklas.

Atsakykite į klausimus:

- 1. Kurie iš žemiau nurodytų teiginių nesuteikia naudos, kurią duoda tikėjimas Ahirat'u?**
 - A) Sulaiko nuo blogų poelgių
 - B) Skatina daryti gerus darbus
 - C) Apsaugo nuo egoizmo
 - D) Moko meluoti
- 2. Kurie iš žemiau pateiktų apibūdinimų nėra kitas Teismo dienos pavadinimas?**
 - A) Atsiskaitymo Diena
 - B) Ašura Diena
 - C) Mahšar Diena
 - D) Pakartotino atgijimo Diena
- 3. Kuris posakis neteisingas?**
 - A) Didis įvykis, kuriuo pasibaigia žemiškasis gyvenimas, vadinamas Kijamat (Teismo Diena)
 - B) Terminas, apibūdinantis darbų svėrimą Svarstyklėmis yra Mizan
 - C) Laikotarpis, prasidedantis mirtimi ir pasibaigiantis antruoju atgaivinimu, vadinamas gyvenimu kape
 - D) Siela suteikta žmogui po jo mirties pereina į kitą sutvėrimą
- 4. Ką reiškia žodžiai: „val bagšu bagdal maut“?**
 - A) Nėra dievo, išskyrus Allah'ą
 - B) Vardan Allah'o, Maloningojo, Gailestingojo
 - C) Po mirties bus prikėlimas
 - D) Reikia garbinti tik Patį Allah'ą
- 5. Kuris iš žemiau pateiktų sakinių neteisingas?**
 - A) Nuodėmingi musulmonai amžiams pasiliks Pragare
 - B) Tiltas, nutiestas per Pragarą, vadinasi Siraat
 - C) Po antrojo Sūr garso, žmonės atgis
 - D) Po pirmojo Sūr garso prasidės Pasaulio pabaiga
- 6. Kuris iš šių teiginių, susijusių su Žemiškojo gyvenimu ir Ahirat, neteisingas, Islamo požiūriu?**
 - A) Žemiškasis gyvenimas ir Ahirat vieningi, ir nė vieno iš jų negalima apleisti
 - B) Po žemiškojo gyvenimo nėra kito gyvenimo, ir mirtis yra pilnas išnykimas
 - C) Pasisekimas Ahirat'e priklauso nuo mūsų pasiruošimo žemiškame pasaulyje
 - D) Mirtis – tai amžinojo gyvenimo pradžia

Irašykite praleistus žodžius

(siela, sugrąžinti, palyginimus, visą kūriniją, gyvenimą, poelgiai, nenusivilkite, atleidžia, atlygis, sadakai džarija).

1. „Kuris sukūrė mirtį ir , kad išbandyti ir pamatyti, kurių bus geresni“. Jis – Galingas, Atlaidus!“ (Sura al-Mulk, 67/2).
2. „Kiekviena paragaus mirties, o po to Mums būsite“ . (Sura al-Ankabut, 29/57)
3. „Ir pateikia jis Mums, bet užmiršo, kaip pats atsirado. Jis kalba: „Kas atgaivins kaulus, kurie sutrūnijo?“ Sakyk: „Atgaivins Tasai, kuris sukūrė juos pirmąsyk, ir Jis išmano apie“ (Sura Jasyn, 36/78-79)
4. „Sakyk: „O Mano vergai, kurie buvote nesaikingi savo nenaudai: „ Allah'o malone! Iš tiesų Allah'as visas nuodėmes, juk Jis – Atleidžiantis. Maloningas!“ (Sura az-Zumar, 39/53)
5. „Kai žmogus numiršta, baigiasi už visus darbus, išskyrus tris: Tai – , naudingos žinios ir maldos, kurias už jį atlieka jo vaikai“. (Muslim, Vasijat, 14).

Atsakymai

Sudarykite sakinius:

1	Žemiškosios gėrybės duotos	5	jei nesužinos žuvys, sužinos Viešpats.
2	Tam, kuris neteisingai naudojosi jam suteiktomis gėrybėmis,	8	tas ramiai sau nuodėmiaus ir skleis niekšybes.
3	Mirtis – tai ne išnykimas,	6	skatina dorai užsidirbti.
4	Užrašų knygos padavimas iš dešinės pusės – tai geras ženklas,	1	laikinam naudojimuisi.
5	Padaryk gerą darbą ir mesk į jūrą -	7	teisingumo jausmą.
6	Tikėjimas Ahirat'u nutolina mus nuo uždraustų dalykų,	2	atgailavimas po mirties neduos jokios naudos.
7	Tikėjimas Ahirat'u paskleidžia visuomenėje	3	o naujo gyvenimo pradžia.
8	Tas, kuris pamiršo apie mirtį ir neigia ataskaitą, kuri bus po mirties,	4	o padavimas iš kairės pusės ar iš nugaros – blogas ženklas.

Atsakykite į klausimus:

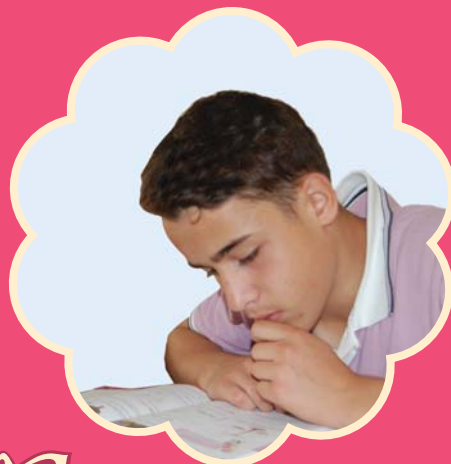
- 1: D 4: C
2: B 5: A
3: D 6: B

Įrašykite praleistus žodžius:

- 1: gyvenimą – poelgiai
2: sielą – sugražinti
3: palyginimus – visą kūriniją
4: nenusivilkite – atleidžia
5: atlygis – sadakai džarija

Dieviškoji programa
Kadar (lemtis)

- *Kadar ir Kada*
- *Irada (valia)*
- *Darbas, prasimaitinimas ir pasikliovimas*
- *Liga ir mirtis*
- *Ką mums suteikia tikėjimas į Kadar*
 - *Viską, kas atėjo iš Allah'o, Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) laikė puikiu*

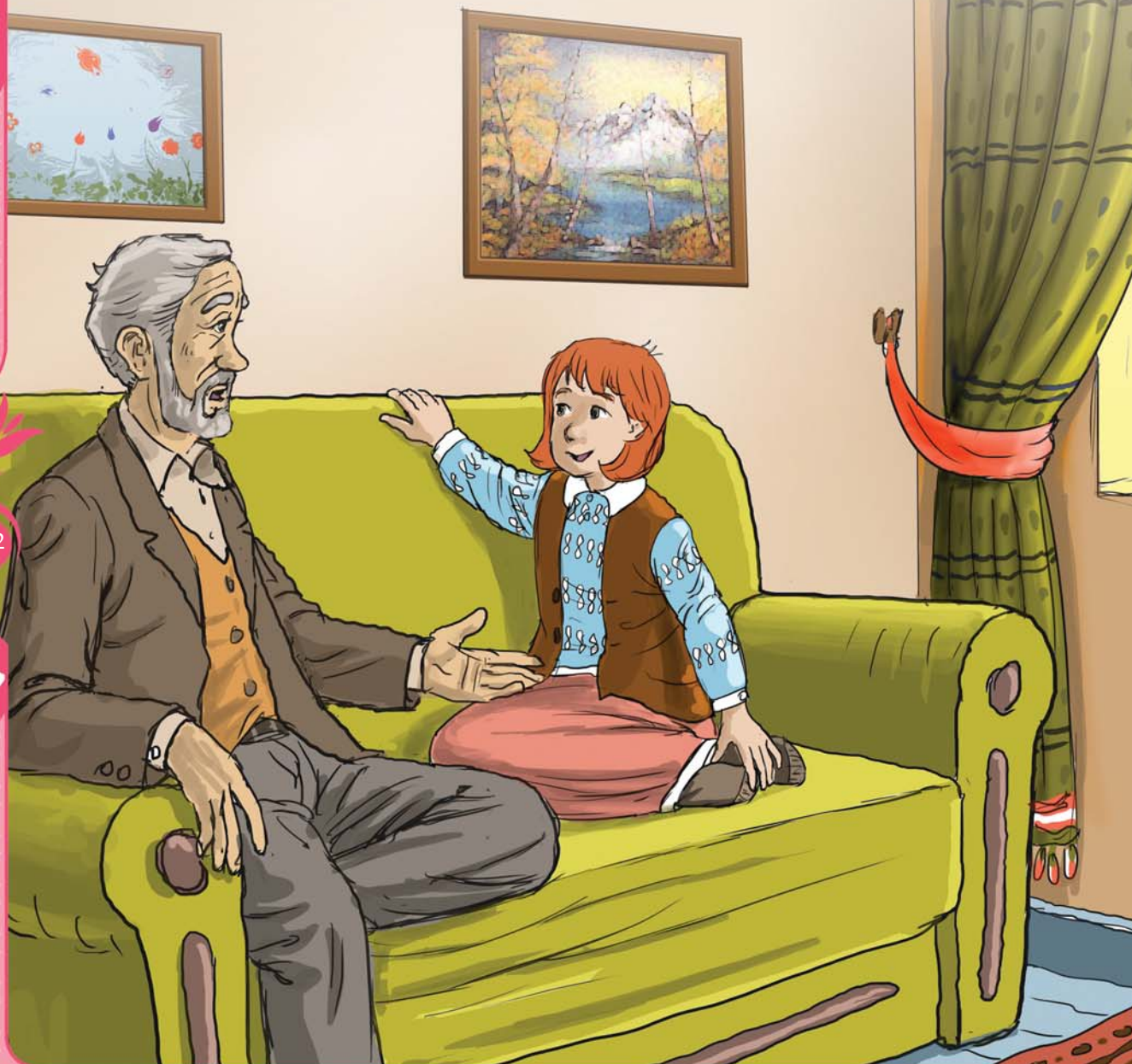

Štai čia ir užrašau

Elif buvo maža mergaitė, kuriai labai patiko mokytis. Klausimus, kurie užgimdavo jos galvoje, ji užduodavo savo seneliui ir atidžiai klausydavosi atsakymų. Šie klausimai ir Elif dėmesys labai patiko seneliui. Senelis Ahmed, atsakydamas į klausimus, naudojosi savo žiniomis ir patirtimi. Kartais į pagalbą pasitelkdavo senus prisiminimus.

Kartą Elif su seneliu pasinėrė į ma-loniją diskusiją. Šį kartą Elif klausimas buvo susijęs su Kadar (lemtimi). Šis klausimas priminė seneliui Ahmad jo vaikystę. Jis besišypsodamas, maloniu balsu pradėjo pasakoti:

- Mano žingėidi anūkėle! Aš, taip pat kaip ir tu, buvau labai smalsus. Tegu tai lieka tarp mūsų, bet aš buvau išdy-

kėlis. Aš nepailsdamas klaidžiojau kalnais ir kalvomis. Kartais laksčiau paskui paukščius, kartais upėse gaudžiau žuvį. Aš labai mėgau vaikštinėti kalvomis ir skardžiais, klaidžioti kalnuose ir miškuose. Tai buvo unikalus malonumas, kurį patirdavau žvelgdamas į gamtos grožį nuo kalno viršūnės. Tačiau, kadangi buvau dar mažas, man neleido eiti į kalnus vienam. Aš galėjau ten eiti tik lydimas vyresnio žmogaus.

Mano dėdės sūnus Husein'as buvo geras medžiotojas. Prisidengdamas medžiokle jis klajojo miškais, lipo į kalnus. Kartą aš paprašiau Husein'o pasiimti mane kartu. Jis pasakė man:

- Gerai, Ahmed! Kad rytoj anksti ryte būtum pasiruošęs!

Aš papasakojau apie tai mamai ir paprašiau jos, kad ji už mane paprašytų tėvo sutikimo. Mama man pasakė:

- Sūneli, tai bus sunku, bet pabandykim.

Rytoj aš eisiu į tokias vietas, kuriose anksčiau nebuvo, užlipsiu į kalnus, į kuriuos niekad nebuvo užlipęs. Net neklausk manęs, kaip stipriai aš jaudinausi! Mano mama nuėjo pas tėvą. Degdamas nekantrumu, aš ėmiau laukti už durų. Iš vidaus skambėjo rūstus tėvo balsas:

- Ne, brangioji, negalima! Argi gali šis vaikas, kuris normaliai nesugeba pažaisti kieme, išstovėti ant kalno? Jei jis pamatys gyvatę, tai pabandys apsvynioti ją apie ranką. Pastebės liūtą, pasistengs užlipti ant jo.

Mano vargšė mama (tegu Allah'as būna jai gailėstingas) švelniu balsu pa-

teikė tūkstančius argumentų, kad gauti tėvo leidimą. O dabar įsivaizduok mano būseną. Aš atidžiai klausiausi tėvų pokalbio. Ir su nuogaštavimu laukiau, bijodamas, kad tėvas man neleis. Galų gale tėvas pasakė mamai:

- Jei tu taip nori, tegul eina! Bet žiūrėk! Aš jau dabar galiu papasakoti, kas bus rytoj. Tuomet nepriekaištauk man, kad tavęs neperspėjau. Neliks medžio, ant kurio jis nebūtų užsilipęs, neliks urvo, į kurį jis nebus į kišęs savo rankos. Galiausiai jis sugrįš namo kruvinu veidu, apgailėtinos, ištaršytos išvaizdos.

Mano mama vis tuo pačiu balsu ramino tėvą:

- Ne, taip nenutiks! Nejaugi Ahmed'as jau toks pašėlęs vaikas?

Tėvas sušuko:

- Jis padarys tai! Štai čia tai užsirašysiu!

Mano amžinatilsis tėvas visada taip darydavo. Tarsi užrašydamas savo žodžius, jis pirštu vedžiojo per sieną.

Galiausiai tėvas leido man eiti į kalnus. Aš šokinėjau iš džiaugsmo. Įsivaizduodamas rytojaus dieną manęs laukiančius nuotykius, aš negalėjau užmigti. Su nekantrumu sulaukiau ryto.

Su Huseinu ir jo bičiuliais medžiotojais mes ankstų rytą patraukėme į kelią. Nepastebimai mes nukeliavome nemažą kelią.

Mes užėjome į miško tankmę. Kopėme į kalvų ir kalnų viršūnes. Aš naučiau nuovargio, bėginėdamas tarp medžių ir krūmokšnių. Tai buvo mano diena.

Drabužiai buvo suplėšyti, plaukai ištaršyti, aš to net nepastebėjau. Aš prisiminiau tėvo žodžių.

- Elif, o žinai, kada aš prisiminiau tėvo žodžius? Kai vakareėjai namo atrodydamas taip, kaip vakar pasakojo mano tėvas. Ką ir bekalbėti, mano vaizdas buvo dar blogesnis, nei jis pasakojo. Ką aš dabar pasakysiu tėvui? Ką man sugalvoti, kad tėvas man atleistų? Kokią melagystę man sumąstyti? Kai tėvai atėjo manęs pasitikti aš atrodžiau liūdnai. Vargšė mano motina. Jei buvo blogiau už visus. Tėvas pasisuko į mamą ir pasakė:

- Pažvelk į sūnų! Argi aš vakar to nenumačiau?

Ir tuo metu man į galvą šovė šėtoniška mintis, bet aš neišdrįsau jos pasakyti tėvui į veidą. Teisingiau, sąžinė neleido.

Elif su nekantrumu laukė:

- Seneli, ką tu norėjai pasakyti?

- Aš norėjau pasakyti: „Tėve, čia nėra mano kaltės! Tu iš anksto žinojai, ką šiandien nuveiksiu. Vakaraš pasakojai mamai. Ir netgi pavaizdavai, jog užrašai savo žodžius ant sienos. Aš girdėjau, ką tu kalbėjai. Jei aš kuo ir praskaltau, tai tik dėl to, kad klausiausi jūsų su mama pokalbio“.

Elif nusijuokė.

- Seneli, tu puikiai pasakei. Tai tik vaikiška išmonė, čia nėra nieko keisto. Tavo tėvas taip kalbėjo ne tam, kad tu taip pasielgtum. Be to, jis juk nevertė tavęs sakydamas: „Būtinai taip padaryk!“

Išgirdęs šiuos žodžius, senelis Ahmed nudžiugo. Jis tuojuo pat sušuko:

- Puiku, mano protinga mergaite! Be to, kaip tik tai, aš ir norėjau paaiškinti apie kadam. Matai, mergyt, mano prisiminimai išsprendė šią problemą.

Dukrele, Allah'o žinios beribės ir nesibaigiančios. Tai, kad Allah'as žino mūsų būsimus poelgius, neverčia mūsų taip pasielgti. Jis davė mums protą, mąstymą, parodė, kas yra gerai ir kas blogai. Suteikė mums jėgų ir laisvą valią rinktis tai, ką mes padarysime. Allah'as apdovanojo mus dar viena Savo malone, perspėdamas mus:

„Nedarykite blogų darbų, jie Man nepatinka. Jeigu padarysite, bus blogai!“

Argi teisinga bus, jei mes pasielgsime negerai, o kaltę suversime Allah'ui? Kas patiks, jei mes pasakysime: „Ką galiu padaryti? Aš taip pasielgiau todėl, kad Allah'as žinojo apie tai. Toks mano likimas!“ Pirmiausia tuo nepatikėsime netgi mes patys. Argi ne taip?

Elif pritardama sušuko:

- Taip ir yra!

Bet jos galvoje šmėstelėjo kita mintis:

- Seneli! Bet juk Allah'as gali sutrukdyti mums padaryti netinkamą darbą, bet to nedaro. Kodėl Allah'as, kuris mus taip stipriai myli, nesuteikia mums tokios malonės?

Seneliui Ahmed'ui patiko šis klausimas, ir jis sau mintyse pagalvojo:

„O Allah, kokios mintys ateina jai į galvą!“ Bet Elif jis atsakė taip:

- Dukrele! Šią malonę Allah'as suteikė tuo, kad davė mums pasirinkimo laisvę. Jei Jis nesuteiktų mums galimy-

bių daryti blogus darbus arba mums juos daryti sutrukdytų, argi išliktų tuomet Rojaus, Pragaro ir puikiųjų apdovanojimų prasmė? Tokiu atveju būtų nebereikalingi pranašai ir šventosios Knygos. Visa tai vienas su kitu susiję.

Jei Allah'as neduotų mums galimybės padaryti ką nors blogo, tokiu atveju mes iškart išreikštume nepasitenkinimą, sakydami: „Mes ką, belaisviai? Kodėl mūsų rankos ir kojos surištos? Kodėl negalime daryti visko, ko užsimanome?“

Dukrele! Tai, kad Allah'as sukūrė mus tokiais, kokie esame, ir padarė taip, kad viskas priklauso nuo mūsų veiksmų, bei pažadėjo, nepalikti be atlygio nei gerų, nei blogų mūsų poelgių, tai ir yra mūsų kadas.

Elif paklausė:

- Seneli! Šiandien aš sugaišinau daug Jūsų laiko, bet man galvoje iškilo dar vienas klausimas. Jei Jūs atsakysite į jį, aš daugiau šiandien jūsų nebevarginsiu. Kartais mano mama sako: „Tiek gėris, tiek blogis eina iš Allah'o“. Kiek teisingas yra šis posakis? O jei jis teisingas, tai ar Allah'as turi teisę bausti mus už nuodėmingą poelgį?

Senelis Ahmed'as jai atsakė:

- Dukrele! Šie žodžiai yra teisingi, bet juos neteisingai supranta. Aš tau paaiškinsiu, kur žmonės klysta. Yra Vienas Kūrėjas – tai Allah'as. Mes žinome, ar ne?

- Žinoma, seneli!

Jei Allah'as yra vienintelis Kūrėjas, vadinasi viską – blogį ir gerį - sukurs tik Jis. Čia tu gali paklausti: „Kur tada mūsų kaltė?“ Allah'as kuria gerį ir grožį priklausomai nuo mūsų norų. Mes vėl sugrįžome prie to paties, tai yra, Allah'as davė mums protą ir gebėjimą mąstyti. Po to Jis, nurodęs mums du kelius, vedančius į Rojų ir į Pragarą, skyrė mums išbandymą ir pasakė:

„Jei jūs panorote padaryti gerą darbą, Aš sukūriau jį ir likau jums patenkintas.“

O jeigu jūs panorote padaryti nuodėmę, Aš ir ją sukūriau, nes esu vienintelis visą ko Kūrėjas, bet padaryta nuodėmė Aš negaliu būti patenkintas“.

- Dabar supranti, dukrele, kokia posakio „Tiek gėris, tiek blogis eina iš Allah'o“ prasmė. Vadinasi Allah'as kuria gerį ir blogį, bet daro tai pagal mūsų norus ir siekius. Todėl visą atsakomybę Jis skiria mums.

M. Jašar Kandemir

Kadar ir Kada

Vanduo jūros lygyje užverda esant 100° C temperatūrai.

Kiekvienas augalas turi savo gyvenimo trukmę.

Visuomenėje, kur paplitęs amoralumas ir neteisybė, negali būti ramybės.

Į viršų mestas daiktas, nukris ant žemės dėl žemės traukos jėgos.

Kiekvienas gyvūnas elgiasi pagal savo prigimtį.

Visuomenėje, kur netolygiai ir neteisingai paskirstomos lėšos, kyla chaosas

Vanduo turi savybę išstumti.

Visa, kas gyva, numiršta.

Visuomenė, kuri neskiria dėmesio žinioms ir auklėjimui, tampa atsilikusi.

Galima pateikti šimtus panašių pavyzdžių į tuos, kuriuos pateikėme anksčiau. Jie parodo mums, kad kiekvienas kūrinys Visatoje yra sukurtas pagal tam tikrą planą, projektą ir kriterijus. Kiekvienas kūrinys tęsia savo gyvavimą, kol vykdo savo pareigas pagal iš anksto jam paskirtą programą.

Aukščiausiasis Allah'as, kuris viską sukūrė pagal tam tikrus kriterijus, apdovanojo kiekvieną kūrinį gebėjimais ir savybėmis, atitinkančiomis jo sukūrimo tikslą. Pasaulyje niekas nėra sukurtas šiaip sau, ir nėra paliktas pats sau. Viskas yra sukurta pagal Allah'o žinojimą, Jo norą ir Jo galybę. Allah'o žinojimas to, kas atsitiks Visatoje, kiekvieno kūrinio programos ir kriterijų žinojimas, ir yra kadas (lemtis). O praktinis realizavimas to, ką Allah'as iš anksto žinojo ir paskyrė, vadinama kada (likimas).

Pavyzdžiui, įsivaizduokime lietų. Visagalis Allah'as nulėmė lietui programą ir kritulių iškritimą apribojo keletu prielaidų.

- Dėl Saulės veiklos vanduo garuoja ir jo garai pakyla į atmosferą.
- Garų dalelės susiduria atmosferoje su šalto oro sluoksniu ir virsta vandens lašeliais.
- Vandens lašeliai susirenka ir suformuoja debesis.
- Kai vandens lašeliai pasiekia reikiamą dydį, jie, veikiami žemės traukos, ima kristi į žemę.

Ši programą, kurią Allah'as paskyrė lietu, yra jo likimas. Pradedant Pasaulio sukūrimu, lietus lyja pagal šį planą. Aukščiausiasis Allah'as, kuris paskyrė lietu šį planą, gerai žino kada ir kur jis lis.

Visagalis Allah'as sako:

*„Iš tiesų, Mes juk kiekvieną daiktą
kūrėme pagal matą.“*

(Sura al-Kamar, 54/49)

Tahir'o lemtis

Kartą Tahir'as namuose ruošė pamokas, o tuo metu, jo tėvai kalbėjosi tarpusavyje. Tahir'as net negirdėjo, apie ką jie kalba. Kažkuriuo momentu jis išgirdo, kaip jo tėvas pasakė:

- Žmona, tai Allah'o lemtis. Ką padarysi, toks likimas!

Šie žodžiai tuoj pat patraukė Tahir'o dėmesį. Jis pasisuko į tėvą ir paklausė:

- Tėve, ką dabar pasakei?

Tėvas per klausė:

- Apie ką? Apie Dievo paskyrimą, apie Jo lemtį?

- Taip, būtent apie tai.

- Galiu tau papasakoti, bet tau gali būti sunku suprasti.

- Tėve, aš kaip tik vadovėlyje mokiausi šią temą, ir stengiausi ją suprasti. Tačiau niekaip negaliu suvokti lemties klausimo.

- Atnešk knygą, ir aš paskaitysiu!

Tahir'as atnešė tėvui knygą. Jis atidžiai perskaitė apie lemtį ir likimą (kadar ir kada). Šiek tiek pagalvojo ir pasakė:

- Taip, Tahir'ai! Negali būti paprastesnio ir tinkamesnio kadar ir kada klausimo paaiškinimo, nei šis. O tau sunku ją suprasti ne dėl prasto paaiškinimo, o dėl to, kad kadar tema yra ištis sudėtinga.

- Gerai. Tėve, tai kaip man ją suprasti? Vadovėlio skyriuje „paruošiamieji darbai“ parašyta, kad paklaustumėme vyresniųjų, ką reiškia posakis „kadar – tai kas parašyta ant kaktos“. Mokytojas liepė mums susižinoti apie tai ir ateiti į pamoką pasiruošusiems. Aš jau perskaičiau tą temą iš vadovėlio, bet vis tiek ne visiškai supratau.

Tahir'o tėvas šiek tiek pagalvojo, o po to tarė:

- Tahir'ai, atnešk čia sieninį kalendorių. Imkim su tavimi ir jį patyrinėkim. Paduok man jį! Sakyk, prašau, kokia šiandien diena?

- Sekmadienis.

- Kodėl šiandien nėjai į mokyklą?

- Todėl, kad šiandien sekmadienis. Argi sekmadieniais mes ne poilsiaujame?

- O rytoj kokia diena?

- Pirmadienis. Rytoj mes eisime į mokyklą, o tu - į darbą.

- Gerai, bet kodėl mes šiandien nėjome į mokyklą ir į darbą, o rytoj – eisime?

Tahir'as pasimetė ir pasižiūrėjo į tėvą, tarsi klausdamas: „Argi būna tokie klausimai?“ Po to pasakė“

- Tėve, hm...

Jo tėvas uždavė kitą klausimą:

- Tahir'ai, užduosiu tau dar vieną klausimą. Ar tu šiandien nėjai į mokyklą todėl, kad kalendoriuje parašyta „sekmadienis“?

- Taip!

- Gerai! O iš kur žmonės, kurie sudarinėjo šį kalendorių, sužinojo, kad šiandien bus sekmadienis ir tai užrašė?

- Matyt, jie paskaičiavo ir užrašė.

- Gerai, bet kaip jie tai nustatė? Jie padarė tai žinių pagalba, ar ne taip?

- Žinoma! Argi galima be žinių?

- Užduosiu tau dar vieną klausimą. Jei kalendoriuje būtų parašyta sekmadienis, sekmadienis, sekmadienis? Tuomet visi ilsėtūsi?

- Tėve, kaip taip gali būti? Aišku, kad nesiilsėtų!

- Kodėl?

- Todėl, kad negali būti, jog sekmadieniai eitų vienas po kito. Argi žmonės, sudarę kalendorių, to nežino?

- Šaunuolis, Tahir'ai! Tu teisingai kalbi! Jie gerai žino, kad negali sekmadieniai eiti vienas po kito. Dabar atidžiai klausyk: mes ilsimės ne dėl tos priežasties, kad kalendoriuje parašyta sekmadienis. Jie prieš metus padarė apskaičiavimus ir nustatė, kad šiandiena bus sekmadienis, bei užrašė tai. Šiandiena ta diena atėjo ir tu nėjai į mokyklą. Anksčiau taip pat nustatė, kad rytoj bus pirmadienis, įrašė čia, ir rytoj tu eisi į mokyklą. Trumpiau sakant, Allah'o žinojimas to, kas su mumis nutiks gyvenime ir to užrašymas – kaip tai buvo padaryta kalendoriuje – ir yra kadar (lemtis). O kai ateina iš anksto nulemta diena ir valanda, nutinka tai, kas numatyta. Tai ir yra kada. Jei nori, galiu duoti dar vieną pavyzdį.

- Būtų gerai, tėve!

- Kalendoriuje, kurį laikome rankose, užrašytas Saulės patekėjimo laikas. Iš tiesų, Saulė pateka būtent tuo laiku, kuris ir parašytas kalendoriuje. Tačiau ji pateka ne dėl to, kad taip parašyta kalendoriuje, o todėl, kad ji turi tuo laiku patekti. Žmogaus gyvenime irgi panašiai. Žmonės savo gyvenime stipriai veikia savo

likimą. Šiek tiek miglota, bet, inshiaAllah, aš manau, kad tu supratai.

Tahir'as pasakė:

- Tėve, mano mintys susipainiojo, bet manau, kad supratau. Aš apmąstysiu tavo pavyzdžius. Nesuprantamas vietas perklausiu dar kartą. O dabar, dėkoju tau.

- Sūneli, tegul padaro Allah'as tavo mintis aiškias!

Tahir'as grįžo prie savo vadovėlių, o tėvai tęsė pokalbį.

Mustafa Odžal

Allah'o žinios ir kadar

Aukščiausiasis Allah'as žino apie viską, kas vyksta dabar, Jis žino ir apie tai, kas vyks ateityje, tai yra, Jis – Žinantis. Jo žinios apima viską. Šiame pasaulyje neįvyks nieko be Jo žinios ir Jo valios.

Nereikia užmiršti, kad Allah'o žinojimas ir mūsų žinojimas nesulyginami. Mūsų žinios apribotos laiko. Iš praeities ir dabarties mes žinome tik tai, kad mus pasiekia. Mes negalime žinoti to, kad atsitiks ateityje. Mes tik kai ką numanome. Tuo tarpu Allah'o žinojimas yra pirmapradis ir neribojamas laiko rėmų. Pirmapradis žinojimas – tai vienu metu žinojimas praeities, dabarties ir ateities. Vadinasi, Aukščiausiasis Allah'as vienu metu žino praėjusią, esančią ir būsimą dienas, žino apie Pasaulio pabaigą ir amžinąjį gyvenimą. Nes Jis visa tai nulėmė ir sukūrė.

Žmogus – tai Visatos, kurią sutvėrė Allah'as dalis. Kaip ir kitos esybės atsirado Allah'o valia ir tęsia savo egzistavimą. Gerai žinantis apie viską, Allah'as nulėmė, kad žmogus turėtų valią. Jis sukūrė žmogų laisvu, kad jis galėtų rinktis, prieš padarydamas tą ar kitą veiksmą.

Visagalis Allah'as sako:

„Jis turi slėpinio raktus; tik Jis juos žino. Jis žino kas sausumoj ir kas jūroj; lapas nukrenta tik Jam leidus, ir nėra grūdo žemės tamsoj, nėra to šviežio arba to sauso, ko nebūtų Aiškioje Knygoje.“

(Sura al-An'am, 6/59)

Visagalis Allah'as sako:

„Ir įkvėpė jai (sielai) nepaklusnumą ir dievobaimingumą! Klestintis yra tas, kas ją apvalė; Ir patyrė nuostolį tas, kas ją apjuodino“.

(Sura aš-Šams, 91/8-10)

Žmogaus valios laisvė – irada

Savo veiksmus ir poelgius galime padalinti į dvi grupes:

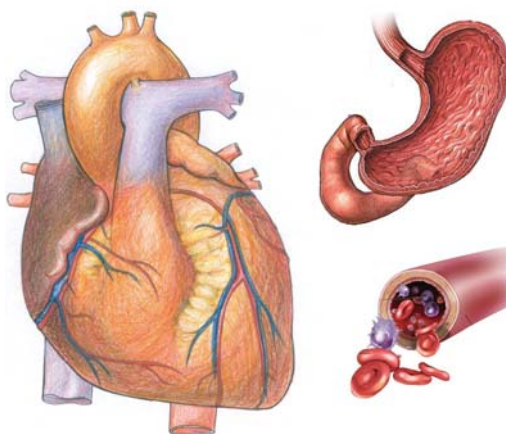
1. Veiksmai, kurie įvyko ne mūsų valia
2. Veiksmai, kurie įvyko mūsų valia.

Aukščiausiasis Allah'as sukūrė mūsų organus, nulėmė jų veiklos tvarką ir funkcines savybes.

Žemiau surašyti veiksmai vyksta ne mūsų valia:

- Širdies veikla.
- Virškinamojo trakto veikla.
- Kraujotakos sistemos veikla.

Kiekvienas iš mūsų organų vykdo tą darbą, kurį jam numatė Allah'as.

Žemiau pateiktos aplinkybės taip pat vyksta ne mūsų valia. Mes negalime:

- Pasirinkti tėvų.
- Paskirti savo gimimo laiko.
- Pasirinkti odos spalvos.

Mes neesame atsakingi už aplinkybes, kurių negalime laisva valia pasirinkti.

Yra veiksmai ir poelgiai priklausantys nuo mūsų valios. Čia mes pasirenkame laisva valia. Tokie veiksmai, kaip valgymas, gėrimas, vaikščiojimas, sėdėjimas, darbas, garbinimas, priklauso nuo mūsų valios. Mes galime valgyti ir gerti, kada panorime. Mes galime pasirinkti kalbėdami sakyti tiesą ar meluoti. Žodžiu, būdami žmonėmis, mes turime pasirinkimo laisvę, kurios dėka mes galime panaudoti ją gera arba bloga kryptimi, pasirinkti teisingai arba neteisingai. Mes atsakome už visus poelgius, kuriuos galime laisva valia pasirinkti.

Valią ir atsakomybę galima pademonstruoti tokiu pavyzdžiu.

Įsivaizduokime, kad jūs suradote draugo piniginę. Šiuo atveju jūs galite pasirinkti iš dviejų poelgių:

1. Su žodžiai „tai ne mano pinigai, todėl neteisinga man būtų juos naudoti be savininko leidimo“ atiduoti piniginę draugui.
2. Įsikišti į kišenę ir naudoti savo tikslams.

Teisė rinktis vieną ar kitą variantą priklauso mums, ir atsakomybė gula ant mūsų pečių. Jei pasirenksime pirmąjį variantą, tai pasielgsime teisingai ir gerai. Už tokį poelgį Valdovas apdovanos mus. O jei pasirenksime antrąjį variantą, tai tuo pačiu mes sulaužysime Allah'o draudimą ir padarysime nuodėmę. Todėl mes tapsime nuodėmingais ir Ahirat'e mums teks už tai atsakyti.

Visagalis Allah'as sako:

„Neprislegia Viešpats sielos niekuo, išskyrus tuo, kas jai imanoma. Jai – tai, ką ji igijo, o prieš ją tai, ką ji igijo savo (nenaudai)“.

(Sura al-Bakara, 2/286)

Allah'as padarė mus atsakingais už tikėjimą, veiksmus ir poelgius, kurie atlikti mūsų valia.

Aš bėgu nuo to, ką Allah'as nulėmė, prie to, ką Jis nulėmė

Kartą Omar'as (radiallahu anhu), būdamas musulmonų valstybės kalifu (valdovu), susiruošė į Siriją. Prieš įvažiuojant į tą šalį, jį sutiko musulmonų armijai vadovaujantis Abu Ubaida (radiallahu anhu) su savo draugais. Jie pranešė Omar'ui, kad Sirijoje siautėja maras.

Tai išgirdęs, Omar'as (radiallahu anhu) sukviėtė bendražygius į pasitarimą. Iš pradžių pakviėtė vyriausius bendražygius iš ansarų ir muhadžirų. Jis pranešė jiems apie marą, nusinešusį daug gyvųjų, ir paklausė, ką jie patars toliau daryt: įvažiuoti į miestą ar grįžti atgal.

Kai kurie sakė, kad jei jau išsiruošėm į kelionę, tai reikia pasikliauti Allah'o valia ir įvažiuoti į miestą. Kiti ėmė prieštarauti ir pasiūlė grįžti į Mediną. Tada Omar'as (radiallahu anhu) pasakė savo bendražygiams:

- Aš rytoj ryte grįžtu atgal, ir jūs grįžtate kartu su manimi.

Išgirdęs šiuos žodžius Abu Baida (radiallahu anhu) sušuko:

- Ei, kalife! Tu bėgi nuo to, ką nulėmė tau Allah'as? Jei Allah'as nulėmė jums mirtį nuo šios ligos, jūs vis tiek numirsite. O jei jis to nenulėmė, jums nieko nenuitiks.

Omar'as (radiallahu anhu) jam papriekaištavo:

- Ach, Abu Baida! Geriau apskritai nebūtum to sakęs.

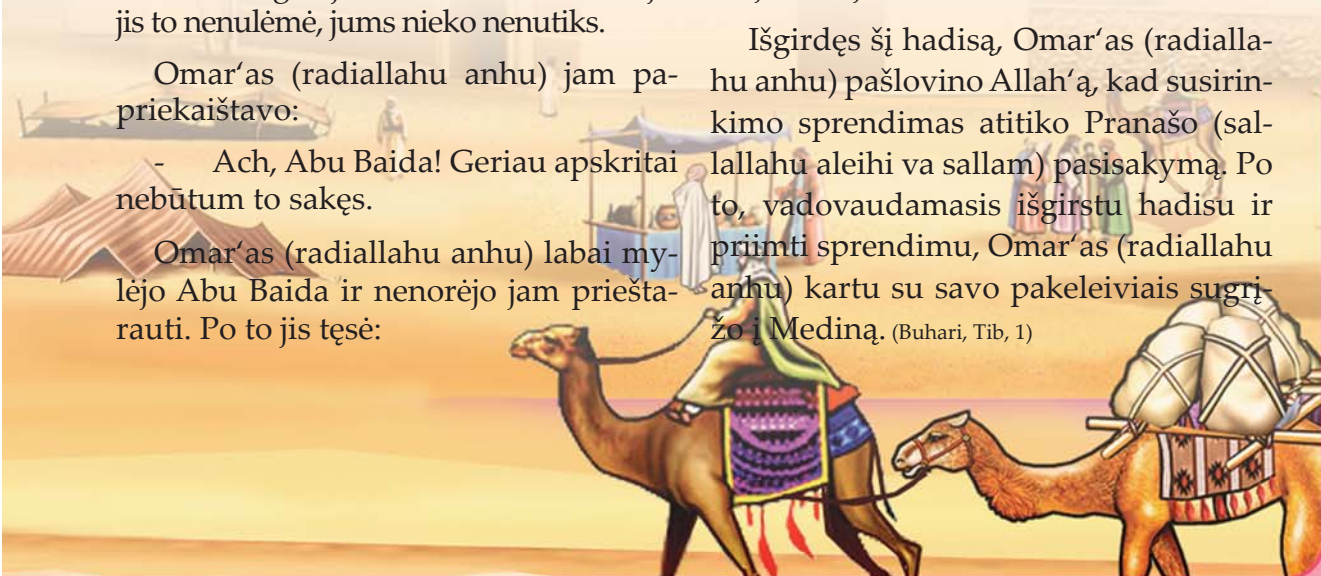
Omar'as (radiallahu anhu) labai mylėjo Abu Baidą ir nenorėjo jam prieštarauti. Po to jis tęsė:

- Taip, mes bėgame nuo to, ką Allah'as mums nulėmė, prie to, kas Jo lemta. Atsakyk man prašau. Jei tavo kufranugarių banda atsidurtų dykumoje, kurios viena pusė apaugusi puikiais augalais, o kita – plika, kur tu juos ganytum? Jei ganytumei juos pirmojoje pusėje, tai pamaitintumei kaip nulėmė Allah'as, o jei ganytumei kitoje pusėje, taip pat pamaitintum juos taip, kaip nulėmė Allah'as. Abejais atvejais tu elgsiesi taip, kaip nulėmė Allah'as, tačiau rezultatai bus skirtingi.

Po tokio išmintingo atsakymo Abu Baida (radiallahu anhu) iš karto užtilo. Kai Omar'as (radiallahu anhu) baigė kalbėti, priėjo Abdurahman bin Avf (radiallahu anhu), prieš susirinkimą jis buvo pasišalinęs savais reikalais. Sužinojęs ginčo priežastį, jis pasakė:

- Aš žinau hadisą šiuo klausimu. Aš girdėjau, kaip Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) pasakė: „Jei išgirsite, kad vienoje vietoje siaučia maras, neikite tenai. O jei maras išplieskė jūsų gyvenamoje vietoje, niekur neiškeliaukite“.

Išgirdęs šį hadisą, Omar'as (radiallahu anhu) pašlovino Allah'ą, kad susirinkimo sprendimas atitiko Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) pasisakymą. Po to, vadovaudamasis išgirstu hadisu ir priimti sprendimu, Omar'as (radiallahu anhu) kartu su savo pakeleiviais sugrįžo į Mediną. (Buhari, Tib, 1)

Darbas, prasimaitinimas ir pasikliovimas

Darbas ir prasimaitinimas

Visos gyvos žemė esybės veikia pagal jiems Allah'o nulemtą programą. Jie atlieka savo pareigas, atitinkančias jų sukūrimo tikslą. Dirba, ieško prasimaitinimo, kurį jiems numatė Allah'as. Paukščiai, kurie kas rytą alkani išskrenda iš savo lizdų, vakare sugrįžta sotūs. Pradedant miško gyvūnais, ir baigiant jūrų žuvimis, visi tęsia savo gyvavimą pagal jiems numatytą planą. Bitė surenka nektarą ir gamina medų. Skruzdės nepaliumamos triūsia ir renka sau maistą. Liūtas deda pastangas, kad susirasti sau grobį. Vėžlys, judėdamas mažais žingsneliais, nejausdamas nuovargio, ieško sau prasimaitinimo. Žodžiu, visa, kas gyva yra nuolatiniame judėjime ir siekime.

Argi tau pritinka būti tingiu, kai visi gyvi sutvėrimai nuolat triūsia, vykdydami savo pareigas? Žinoma, nepritinka!

Mūsų mylimas Pranašas (TJTIAP) sakė:

„Niekas nesimaitino geresniu maistu, nei tuo, kurį jis teisėtai užsidirbo. Daud (aleihissalam), Allah'o pranašas, maitinosi tuo, ką savo darbu užsidirbo“.

(Buhari, Anbija, 37)

Valdovas pranešė, kad kiekvienam gyvam sutvėrimui, atsiųs prasimaitinimą, o kad jį gauti, Jis pastatė kai kurias sąlygas. Pagal šias sąlygas, Allah'as suteikia prasimaitinimą tam, kuris jo ieško ir dirba. Šventajame Korane Allah'as liepia: „Žmogus gaus tik tai, ko jis siekė“. (Sura an-Nadžim, 39). Šiuo ajat'u Jis praneša apie tas sąlygas. Tokiu atveju, žmogus turi dėti pastangas, kad susirasti pajamų šaltinį ir ieškoti prasimaitinimo, kurį Allah'as jam nulėmė.

124

Dirbk!

Tegul dirba žemė, dangus tegul dirba,
O tu sėdėk, jei tau nenuobodu!

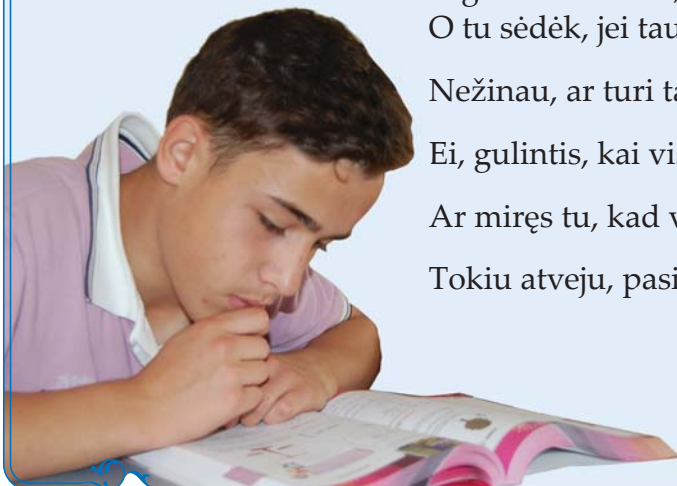
Nežinau, ar turi tam priežastį? Sustok!

Ei, gulintis, kai visas pasaulis ant kojų!

Ar miręs tu, kad vis guli?

Tokiu atveju, pasigėdink bent Allah'o!

Mehmed Akif Ersoi

Sodinukas, kuris du kartus vedė vaisius

Harun'as Rašid'as – abasidų dinastijos kalifas – pastebėjo kaip vienas senukas sodina mažą vaismedžio sodinuką. Jis jo paklausė:

- Tėve! Jūs labai senas. Ir nebepamatysite vaisių augalo, kurį sodinat. Kodėl eikvojate jėgas?

Senukas taip jam atsakė:

- Ei, sūneli! Ir iki mūsų žmonės sodino medžius, o mes valgėme jų vaisius. Dabar mes turime pasodinti medžius, kad kitos kartos galėtų valgyti jų vaisius.

Harun'ui Rašid'ui patiko senuko atsakymas. Kalifas davė senukui kapšelių aukso. Ir tada senukas jam pasakė:

- Matai, sūneli! Mano pasodintas vaismedis jau ėmė duoti vaisius.

Sultonui Harun Rašid'ui taip patiko šie žodžiai, kad jis davė senukui dar vieną kapšelių aukso. Ir tada senukas ėmė juoktis. Kai Harun Rašid'as paklausė jo, ko šis juokiasi, senukas jam paaiškino:

- Matai, sūneli! Visi augalai duoda vaisių vieną kartą metuose, o maniškis jau davė vaisių du kartus.

Aukščiausiasis Allah'as viską šiame pasaulyje sujungė priežasčių ir pasekmių ryšiais. Todėl tam, kad gauti derlių, reikia sėti. Kad gauti vaisių, reikia sodinti vaismedžius. Kad ko nors pasiekti, reikia dirbti. Kad įeiti į Rojų, reikia patikėti ir garbinti, prisilaikyti Allah'o įsakų ir draudimų.

Viešpats nustatė tam tikras taisykles, kad pasiekti pasisekimą šiame gyvenime, pagal jas žmogus turi imtis kokio nors darbo, Allah'as nori, kad mes panaudotumėme savo valią šia kryptimi. Žmogui, kuris naudoja savo laisvą valią darbui ir garbinimui, būtinai pasieks tam tikrų rezultatų. Todėl mes, būdami musulmonais ir tikėdami kadar, tai yra tuo, kad viskas vyksta taip, kaip nulėmta Allah'o, dirbame Allah'o Visatoje nustatytose rėmuose, ir vykdome mums suteiktas pareigas. O po to laukiame iš Allah'o rezultato. Kad to pasiektumėme, mes dedame visas materialines ir dvasines pastangas, o po to, pasikliaudami viskame Allah'u, dedame viltį į Jo valią. Kad įgyvendintumėme savo norus, mes meldžiamės Jam, prašome Jo pagalbos. Visa širdimi mes tikimės ir pasikliaujame Juo, ir tik į Jį dedame viltis.

Visagalis Allah'as sako:

„Sakyk: Iš tiesų mano Viešpats išplečia arba sumažina dalį, kam išgeidęs iš savo vergų.“ Jeigu jūs išnaudosite ką nors, Jis papildys tai: Jis - geriausias iš skiriančių dalį!“

(Sura Saba 34/39)

Darbas ir tavvakul (pasikliovimas)

Tavvakul – tai tam tikrų pastangų idėjimas ir tam tikrų sąlygų įvykdymas. Po ko reikia tikėti ir pasikliauti Allah'u. Dedant pastangas reikia nepamiršti, kad Allah'as visada su mumis, ir galutinio rezultato reikia laukti iš Allah'o.

Tavvakul nereiškia, kad tingint ir vengiant darbo, reikia viską užkrauti Allah'ui. Kai vienas žmogus paliko nepiristą kupranugarį ir, atėjęs pas Pra-

Visagalis Allah'as sako:

“İnsanlara yumuşak davranman da Allah'ın merhametinin eserdir. Eğer katı yürekli, kaba biri olsaydın insanlar senin etrafından dağılıverirlerdi. Öyleyse onların kusurlarını affet, onlar için mağfiret dile ve yapılacak işlerde onların görüşlerini al. Bir kere de karar verdin mi, yalnız Allah'a tevekkül et. Şüphesiz Allah kendisine dayanıp güvenenleri sever.”

(Âl-i İmrân süresi, 159. âyet)

našą (sallallahu aleihi va sallam) pasakė, kad jis pasiklovė Allah'o valia, Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) liepė jam:

„ Pirmiausia pririšk kupranugarį, ir tik po to pasikliauk Allah'o valia!“ (Tirmizi, Kijamat, 159)

Taip parodė jis tam beduinui, kas šis netinkamai suprato tавvakul. Todėl,

jei mes, pavyzdžiui, esame ūkininkai ir viskame pasikliaujame Allah'o valia, tai atėjus laikui, reikia gerai suarti lauką ir paruošti jį sėjai. Laiku reikia lauką apsėti ir pagal poreikius jį laistyti bei tręšti. Ir tik tada melsti Allah'ą, kad Jis dovanotų gausų derlių. Mes pasikliausime Allah'u ir iš Jo lauksime rezultatų.

Tai nutiko Omar'o (radiallahu anhu) valdymo laikotarpiu. Grupė žmonių sėdėjo mečetėje ir kalbėjosi tarpusavyje. Tuo metu į mečetę užėjo Omar'as (radiallahu anhu) ir paklausė jų, kodėl šie būna mečetėje. Jie jam atsakė:

- O kalife! Mes esame žmonės, kurie viskame pasikliauja Allah'u. Mes tikime, kad Jis atsiųs mums prasimaitinimą prie mūsų kojų.

Tokie žodžiai užrūstino Omar'ą (radiallahu anhu). Kreipdamasis į tuos žmones, kurie vietoje to, kad dirbtų ir užsidirbtų sau pragyvenimui, tingiai sėdėjo mečetėje, jis pasakė:

- Jūs neesate mutavvakul (pasikliaujantys Allah'u) Atvirkščiai, jūs esate mutaakul (tinginiai ir mėgstantys viską gauti gatavą).

Kartą Selim'as, kuris mokėsi mokykloje-internate, pasakė savo draugams:

- Šventame Korane Allah'as sako, kad: „Nėra žemėje nė vieno gyvo su-tvėrimo, kurio Allah'as neaprūpintų prasimaitinimu“. (Sura Hud, 11/6). Tai kam man stengtis, kad pasimaitinti? Kas numatyta mano daliai, būtinai pa-sieks mane. Svarbiausia, pasikliauti Allah'u.

Sakydami, kad tai klaidingas supratimas, draugai bandė jį perkalbėti, bet jis neklausė jų.

Kai atėjo pusryčių metas, jo draugai pasiėmė padėklus ir sustojo į eilę. Tačiau Selim'as neužsiėmė eilės, sakydamas: „Bet koku atveju ateis virėjas ir paduos man mano porciją“. Virėjas išdalino visiems pusryčius ir po to garsiai sušuko: „Ar yra kas nors, kas negavo savo porcijos? Neišgirdęs atsakymo, jis viską nurinko, ir Selim'as pasiliko alkanas.

Tas pats pasikartojo per pietus. Pasilikęs alkanas Selim'as pagalvojo, kad prasimaitinimas pasieks jį per vakarienę. Vakare virėjas vėl išdalino maistą tiems, kas stovėjo eilėje, o po to paklausė: „Ar liko kas nors be vakarienės?“ Selim'as vėl nutylėjo. Kai virėjas ėmė nurinkinėti maistą, Selim'as suprato, kad ir vėl liks alkanas ir užsikosėjo. Virėjas jo paklausė: „Kodėl tu kosti? Jei nori val-gyti, ištiesk lėkštę ir aš įdėsiu tau pavalgyti!“ Selim'as gerai pasisotino ir lėkštės, į kurią jam įdėjo maisto. Po to jis pasakė savo draugams: „Allah'as pranešė, kad suteiks prasimaitinimą, bet kad jį gauti, reikia bent jau sukosėti“.

Liūtas ir lapė

Vienas žmogus iškeliavo iš kaimo, kad padirbėti ir užsidirbti sau pragyvenimui. Kai jis priėjo mišką, ėmė temti. Žmogus nusprendė apsinakvoti miške. Saugodamasis plėšrūnų, jis įsilipo į aukštą medį. Tarp medžio šakų jis išsirengė sau patogų gultą ir nakties tylo-

je ėmė laukti aušros. Ir tada jis išgirdo tylų unksimą. Nustebęs jis apsidairė aplinkui ir išvydo paralyžuotą lapę. Jis pamanė sau:

„Įdomu, kaip ši lapė prasimaitina? Ką ji valgo ir ką geria?“

Tada jis pamatė iš tolo ateinantį liūtą. Jis tempė savo grobį ir priartėjo prie medžio, kuriame tūnojo žmogus. Priėjęs prie medžio, liūtas sudraskė savo auką ir pasotino savo pilvą. Kai liūtas pasitraukė, lapė prišliaužė arčiau prie liūto grobio likučių ir numalšino alkį. Tapęs viso to liudininku, žmogus nustebo ir pasakė sau:

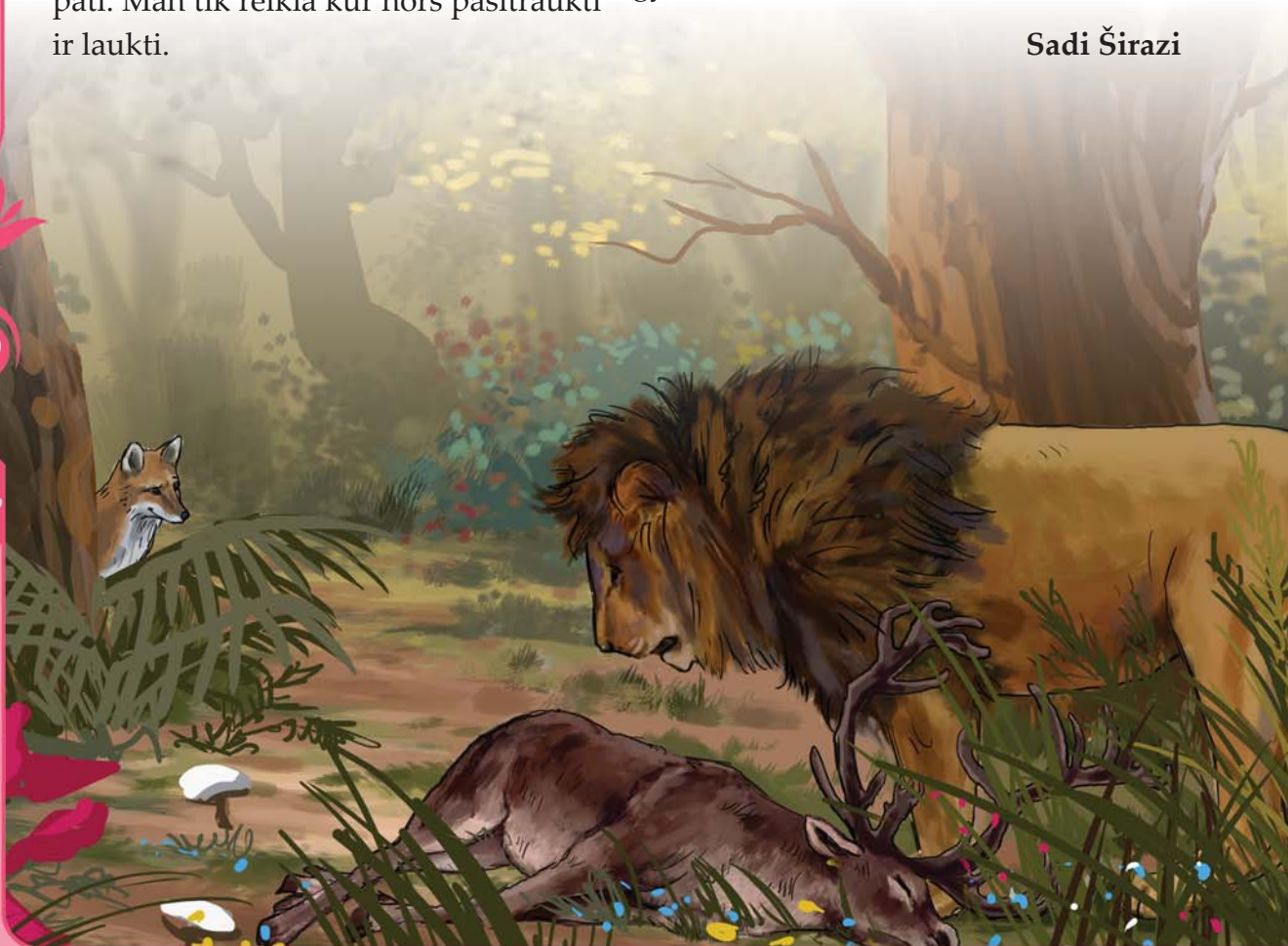
- Ne, tu tik pažiūrėk į Allah'o malonę! Vadinasi, Allah'as atsiunčia maistą prie pat paralyžuoto gyvūno kojų ir neleidžia jam numirti badu. Kam tuomet man vargintis ir dirbti? Ar verta plušėti nuo aušros iki sutemų? Kaip šios lapės dalis atkeliavo prie jos kojų, taip ir mano gyvenimiška dalis ateis pas mane pati. Man tik reikia kur nors pasitraukti ir laukti.

Iki ryto ištūnojęs su šiomis mintimis medyje, išaušus žmogus nuėjo į netoli kelio buvusią olą. Ten jis ėmė laukti savo prasimaitinimo. Šioje oloje, kuri buvo kalno viršūnėje, jis praleido tris dienas. Tačiau niekas neatėjo. Niekas neatnešė maisto ir gėrimo. Iš bado jis nualpo. Būdamas tarp miego ir budrumo jis atsipeikėjo nuo balso, kuris sakė:

„Kelkis, ei, tingus žmogau! Kodėl tu guli, kai turi sveikas rankas ir kojas? Kodėl gulis ir bandai prilygti paralyžuotai lapei? Eik ir dirbk kaip liūtas. Valgyk pats ir tegu tavo maisto likučiais maitinasi kiti. „

Išgirdęs šiuos žodžius, žmogus suprato tiesą. Jis išėjo iš olos ir tęsė savo kelią, kad dirbtų ir užsidirbtų sau pragyvenimui.

Sadi Širazi

Liga ir mirtis

Aukščiausiasis Allah'as apdovanojo gyvus sutvėrimus įvairiomis savybėmis ir ypatybėmis. Žmogus, kuris taip pat yra gyvas sutvėrimas, lygiai kaip ir kiti sutvėrimai, gimsta, auga ir, kai ateina laikas, numiršta. Per savo gyvenimą jis susiduria su įvairiais susirgimais. Pusės tų susirgimų priežastis yra aplinkos faktoriai, kita pusė susirgimų įvyksta dėl paties žmogaus klaidų ir nerūpestingumo.

Liga – tai būklė, kurią gali patirti kiekvienas. Kilnysis Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) sakė: „Aukščiausiasis Allah'as sukūrė gydymą nuo kiekvienos ligos, kurią Pats atsiuntė“. (Muslim, Salam, 26). Tuo pačiu Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) išmokė mus dieviškų įstatymų, kuriuos nustatė Allah'as, ir taip pat jis pranešė, kad išgydymas ateina iš Allah'o. Šią tiesą mums primena pranašo Ibrahim'o (aleihissalam) žodžiai iš Korano: „Kuris išgydo mane, kai susergu“. (Sura aš-Šuara, 26/80).

Mūsų religija moko susirgus kreiptis į gydytoją, naudoti vaistus ir kitas gydymo priemones. Ir tik po to melsti Allah'ą atsiųsti išgyjimą, ir visame kame pasikliauti Juo.

Kilnysis Muhammad'as (TJTIAP) pasakojo:

„Vienas bendražygis jo paklausė:

„O Rasuliullah! Mes imamės priemonių, kad nesusirgtumėme. Meldžiamės ir gydomės. Ar tai pakeis mūsų likimą?“

Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) atsakymas buvo labai išmintingas:

- Tai, kad jūs imatės priemonių apsaugoti nuo ligų ir gydotės, taip pat yra likimas.

(Tirmizi, Tib, 21)

Tai yra materialiniai ir dvasiniai faktoriai, kurie padeda mums pasveikti. Tačiau, tuo pat metu, klaidinga yra pamiršti Allah'ą ir manyti, jog mus išgydys gydytojai ir vaistai. Mūsų pareiga yra ne sirgti, o imtis profilaktinių priemonių, kad apsaugoti nuo ligos. Bet jei vis dėlto susirgome, reikia

ieškoti gydymosi priemonių ir gydytis. Ir tik po melsti ir pasikliauti Allah'ū.

Taip pat svarbu kaip ir gydymas, yra neniurnėti prieš Allah'ą dėl savo ligų. Tikėjimas likimu yra mūsų geras pagalbininkas, kuris padės mums išvengti tokio nepageidaujamo elgesio. Susirgus reikia atminti, kad viskas ateina iš Allah'o, ir laukti iš Jo išgijimo – tai sustvirtins mūsų būdą, viltį ir ištvermę.

Visagalis Allah'as sako:

„Pradžiugink gi kantruolius, - tuos, kurie, ištikti negandos, sako: „Iš tiesų mes priklausom Allah'ui, ir pas Jį sugrįžtame!“

(Sura al-Bakara, 2/156)

O taip pat kantrybė (sabr), kuria mes pasižymime sunkiomis minutėmis ir ligos metu, gali tapti Allah'o meilės, malonės ir Jo atpildo priežastimi.

Vienas iš įstatymų, kuriuos mūsų Viešpats nustatė gyviems sutvėrimams, yra kiekvieno jų neišvengiama mirtis. Apie tai sakoma ajat'e: „Kiekviena siela paragaus mirties“. (Sura Ali Imran, 3/185)

Kiekvienam žmogui yra nulemtas mirties laikas (adžal). Kai ateis šis laikas, kiekvienas numirs. Gyvenimas ir mirtis yra Allah'o valioje. Jis duoda gyvenimą, ir Jis pasiima. Mūsų elgesys, mūsų artimųjų ligos ar mirties atveju, atspindi mūsų tikėjimą. Tokias momentais Allah'ui labiausiai patinka, kai esame kantrūs ir nereiškiame nepasitenkinimo Jo sprendimu.

Tikėjimas lemtimi

Viską, ką matai aplink,
Viešpats mūsų tai sutvėrė:
Ir dalykui kiekvienam laiką,
Vietą ir likimą lėmė.

Ką Allah'o vergas veiks,
Žinojo iki sutvėrimo.
Šito būtent trokšdamas,
Jis jam tai paskyrė.

Šis gyvenimo kelias –
Likimu vadinamas.
Ir Allah'o valia,
Visada įvykdomas.

Saugomoje Lentoje
Kaliām'u užrašoma,
Visa, kad danguj įvyks
Ar gimtojoj žemė.

Allah'as sukūrė ir gerį, ir blogį,
Kad galėtų rinktis kūriniai,
O po to jiems teks atsiskaityti,
Už viską, ką pavyko įgyti.

Kas gėrio kelią pasirinko
Ir geradarystės,
Tasai – laimingasis,
Apdovanotas Rojumi.

O tas, kuris į blogį linko,
Piktadarystės skleidė,
Tas, nelaimingasis, už bausmę
Pragarą patirs.

Be prievartos,
Suteikęs galimybę rinktis,
Allah'as kuria poelgius.
Ir priespaudos tame nėra.

Renat Ashadullin

Ką mums suteikia tikėjimas kadar

TIKĖJIMAS KADAR

- ☼ *Suteikia mums galimybę suprasti, jog kiekviename įvykyje slypi gili išmintis.*
- ☼ *Primena mums apie tai, kad viskas Visatoje atsirado Allah'o žinojimo, valios ir galybės dėka.*
- ☼ *Kai esame patenkinti viskuo, kas ateina iš Allah'o, tikėjimas kadar suteikia mums galimybę pelnyti Jo malonę.*
- ☼ *Išvaduoja mus iš tuščių ir beprasmių išgyvenimų dėl mūsų ateities.*

Kai kuriuos mums nutikusius įvykius, mes bandome suvokti savo ribotomis žiniomis ir jėgomis. Kai tuo tarpu, tai, kas atsitiko susideda ne tik iš to, ką mes matėme. Yra ribos, toliau kurių mes matyti ir suprasti nepajėgūs. Vidinė kiekvieno įvykio esmė žinoma tik Pačiam Allah'ui. Kai tikime kadar (lemtimi), mes tikime, kad viskas, kas nutinka, yra sukurta Aukščiausiojo Allah'o, Kuris viską žino, ir Kuriam viskam pakanka galios. Toks tikėjimas **suteikia mums galimybę suprasti, jog kiekviename įvykyje slypi gili išmintis.**

Tokiu atveju iš esmės pasikeičia mūsų požiūris į pasaulį. Mes imame kitaip vertinti įvykius. Svarbus postas ar šlovė, gali mums tapti priežastimi užsidirbti savab (atlygį), bet gali tapti ir išdidumo bei išpuikimo priežastimi.

Todėl, mes prašome Allah'o to, kas suteiks mums gėrio. Galvos skausmas ar temperatūra, kurie iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti kaip nemalonumas, galbūt apsaugo mus nuo sunkesnės ligos. Mums nutikusi nelaimė, galbūt, apsaugojo mus nuo dar didesnių nemalonumų ir bėdų. Gyvendami su tokiomis mintimis, mes bet kokių atveju šloviname Allah'ą. Mes trokštame, kad Jis apsaugotų mus nuo dar didesnių ligų ir nelaimių.

Visagalis Allah'as sako:

„ Galbūt jūs nekiančiate ko nors, o jis jums gėris, ir galbūt jūs mylite ką nors, o jis jums – blogis, - iš tiesų Allah'as žino, jūs nežinote!“

(Sura al-Bakara, 2/216)

Savo beribiu žinojimu, galia ir jėga Valdovas įvedė Visatoje nustatytas ribas ir pusiausvyrą. Kiekvienas Visatos įvykis yra žinomas Allah'ui. Viskas vyksta Jo valia ir galia. Pradedant nuo sutvėrimo pradžios, Saulė pakyla rytuose ir nusileidžia vakaruose. Veikia žemės traukos ir vandens išstūmimo jėgos. Visi gyviai egzistuoja vandens pagalba. Šie nekintantys įstatymai, nustatyti Visatoje Allah'o, yra mums didžiulė dovana. Dėl šių fizinių, biologinių ir socialinių įstatymų, mūsų Žemė virto planeta, kurioje gali gyventi žmonės. Šito žinojimas ir tikėjimas tokia lemtimi, suteikia mums galimybę suprasti nepriekaištingą Visatos tvarką. **Primena mums apie tai, kad viskas Visatoje atsirado Allah'o žinojimo, valios ir galybės dėka.**

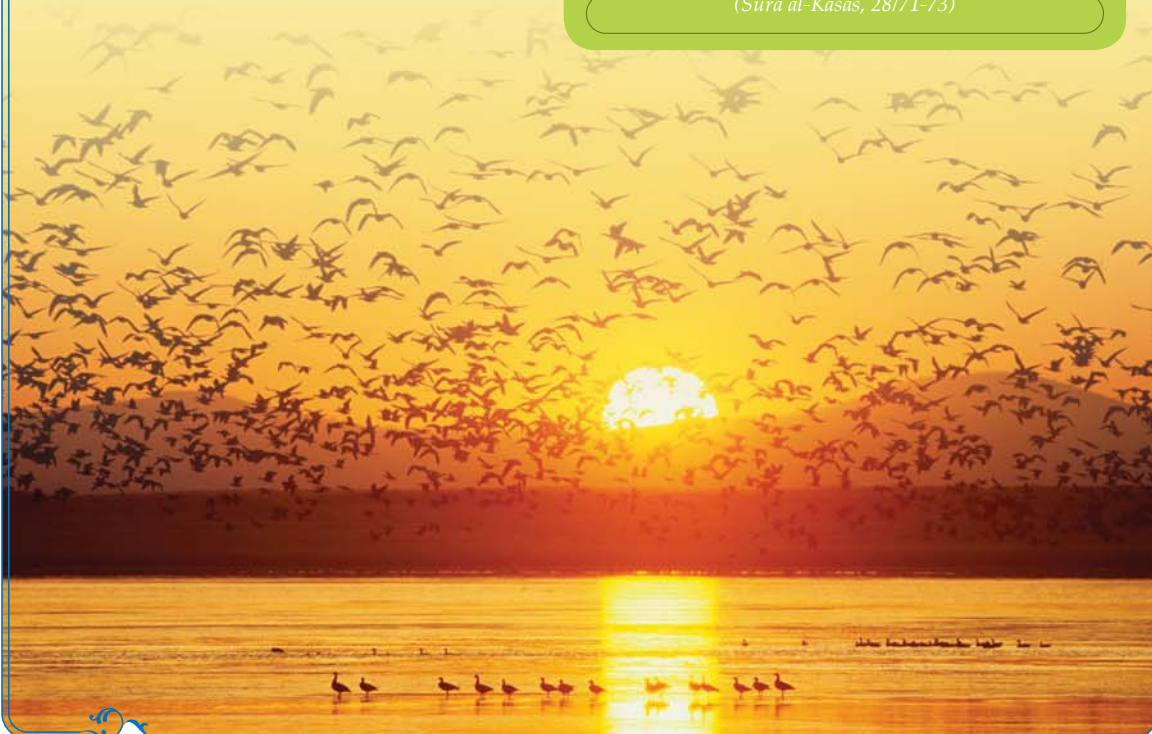
Visagalis Allah'as sako:

„ Sakyk: „Kaip jūs manote, jeigu Allah'as užleis ant jūsų naktį iki Prikėlimo Dienos – koks dievas, išskyrus Allah'ą, galės atnešti jums šviesą? Nejaugi jūs negirdite?“

Sakyk: „Kaip jūs manote, jeigu Allah'as padarys jums amžiną dieną iki Prikėlimo dienos – koks dievas, išskyrus Allah'ą, sugebės atnešti jums naktį, kad pailsėtumėte jos metu. Argi jūs nematote?“

Iš Savo malonės Jis sukūrė jums naktį ir dieną, kad jūs ilsėtumėtės ir ieškotumėt Jo malonės, ir galbūt jūs būsite dėkingi!“

(Sura al-Kasas, 28/71-73)

Sutikę mylimą žmogų, mes tampame laimingi. O netekę mylimo žmogaus, mes liūdime. Allah'as šiame pasaulyje kartais išbando mus džiaugsmu, o kartais – liūdesiu. Nes šis pasaulis – išbandymų vieta. Ir kai mes gyvename, prisimindami šią tiesą, mūsų džiaugsmas, ir mūsų liūdesys tampa proga pelnyti Allah'o pasitenkinimą mumis. Mes dėkojame Allah'ui už Jo dovanotas gėrybes, ir kenčiame, kai mus užgriūva nelaimės. Mes esame patenkinti mums skirtu likimu. Pasitenkindami tuo, ką mums suteikė Allah'as, mes tampame nepretenzingais vergais. Šis tikėjimas išvaduoja mus nuo tokių neigiamų jausmų, kaip pavydas, neapykanta, godumas ir priešiškumas. **Kai esame patenkinti viskuo, kas ateina iš Allah'o, tikėjimas kadar suteikia mums galimybę pelnyti Jo malonę.**

Visagalis Allah'as sako:

„Bet kokia nelaimė, kuri įvyksta žemėje ir su jumis, užrašyta Knygoje, dar prieš tai, kai jus sukūrėme. Iš tiesų tai lengva Allah'ui! Mes (pranešėme apie tai tam), kad jūs neliūdėtumėte dėl to, kas jus aplenkė, ir nesidžiaugtumėte tuo, ką Jis jums dovanuoja. Allah'as nemyli visokių pagyrūnų, pasipūtėlių.“

(Sura al-Hadid, 57/22-23)

Žmogus, kuris nepasikliauja savo Viešpačiu, nuolatos nerimauja dėl savo ateities. Todėl, jis nuolat baiminasi, kad praras viską, ką turi. Jis užmiršta gėrybes ir gyvena bijodamas skurdo. Pamišta sveikatą ir bijo susirgti. Jo galvoje nuolat sukasi mintys: kaip pasiekti savo troškimų ir įvykdyti savo planus. Baimė dėl ateities kartais neduoda jam užmigti ir pašlija jo sveikata.

Pasiklivimas Allah'u, tikėjimas kadar **išvaduoja mus iš tuščių ir beprasmių išgyvenimų dėl mūsų ateities.** Tikėdami lemtimi, mes žinome, kad pasaulyje neatsitiks nieko, be Allah'o žinios. Be Allah'o leidimo, mums nieko nenutiks. Niekas, išskyrus Patį Allah'ą, negali apsaugoti mūsų nuo to, kas mums turi nutikti. Su Jo pagalba mes galime įveikti kliūtis, atsiradusias mūsų kelyje, su Jo pagalba mes sprendžiame savo problemas. Būdami vergais, mes turime dirbti ir pasikliauti Allah'u ir prašyti Jo pagalbos.

Visagalis Allah'as sako:

“De ki: Allah bizim hakkımızda ne takdir etmiş, ne yazmışsa başımıza ancak o gelir. Meolamız, sahibimiz O'dur. Onun için mü'minler yalnız Allah'a dayanıp güvensinler.”

(Tevbe sûresi, 51. âyet)

Viskas, kas ėjo iš Allah'o, buvo Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam) nuostabu

Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) buvo žmogus, su džiaugsmu žiūrėjęs į pasaulį ir galėjęs matyti visą jo puikumą. Jis buvo optimistas. Visame kas vyko, jis rasdavo teigiamas puses. Šlovino Allah'ą. **Tikėjo, kad viskas, kas vyksta Visatoje, vyksta Allah'ui leidus ir panorėjus.** Iman nusakė tiek tikėjimą Allah'u, angelais, Knygomis, pranašais, Pasaulio pabaiga, tiek ir tikėjimą, kad gėris ir blogis eina iš Allah'o. (Muslim, Iman,1).

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) žinojo, kad Allah'as mato jį kiekvieną akimirką, ir pasiklioė tik Juo. Pats puikiausias to pavyzdys yra atsitikimas, kuris įvyko persikraustant iš Mekos į Mediną. Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) kartu su Abu Bakr (radiallahu anhu) pasislėpė Savr oloje. Stabmeldžiai priėjo prie pat olos. Jei jie būtų pasilenkę, būtų tuodu pamatę. Abu Bakr (radiallahu anhu) stipriai išsigando, kad stabmeldžiai pakenks mylimam Pranašui (sallallahu aleihi va sallam). Tačiau tokio pavojaus akivaizdoje jis pasakė Abu Bakr (radiallahu anhu): „Nebijok! Allah'as kartu su mumis!“

Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) pasikliovimas Allah'u suteikdavo jam stimulą daug dirbti ir daug garbinti. Šis tikėjimas neleido jam tinginai ir neatsakingai elgtis. Jis dažnai meldė: „O Allah! Aš ieškau Tavo pagalbos nuo silpnumo, tinginystės ir bailumo“. Nes, jo manymu, tingėjimas ir neatsakingumas, musulmonui nepritinka.

Mūsų Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) veikė suvokdamas, kad visi darbai įvyksta tik Allah'o jėgos ir galybės dėka. Kai jis ketino ką nors daryti, pirmiausiai atlikdavo tai, kas būtina, ir tik po to prašė Allah'o pagalbos. **Jis pabrėžė, kad labai neteisinga, kai žmonės savo tinginystę ir neatsakingumą teisi-na Allah'o lemtimi.** Todėl jis su nepriitarimu išklausė bendražygio atsakymo, kuriam jis patarė stoti tahadžud maldai, o tas atsakė:

„O Allah'o Pranaše! Mūsų gyvenimas Allah'o valioje. Jis suteiks, jei panorės. O jei panorės, gali pasiimti atgal. Jei Allah'as panorės mus pažadinti, tai padarys tai“. (Buhari, Tahadžud, 5).

Pranašo Muhammad'o (sallallahu aleihi va sallam) nuomone, tokiu atveju žmogaus prabudimas, žinoma, priklauso nuo Allah'o, tačiau išankstinių priemonių turi imtis pats žmogus.

Mūsų mylimas Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) ėmėsi visų įmanomų priemonių dar iki kažkam įvykstant. **O po įvykio, jis likdavo patenkintas Allah'o lemtimi ir palankiai sutikdavo viską, kas įvykdavo Jo valia.** Kiekviena proga jis kalbėjo apie savo į Allah'ą sudėtas viltis, ir apie tai, kad jis patenkintas Allah'o lemtimi. Pasakius „hasbunallahu va nigmal vakil“ (mums pakanka Allah'o kaip globėjo), nuolat skambėjo iš jo lūpų. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) niekuomet nesipriešino Allah'o valiai ir sunkiais momentais niekuomet neprarasdavo vilties. Jis nuolat pabrėždavo, jog tame, ką mums nulėmė Aukščiausiasis Allah'as, slypi gėris ir nauda, todėl, mūsų pareiga yra dėkoti už suteiktas gėrybes ir būti kantriais, kai ištinka ne-

laimė ar susiduriame su problemomis. Kiekviena, tiek gera, tiek blogą įvykį jis laikė galimybe pelnyti Allah'o malonę. Todėl jis sakė:

„Tikinčiojo padėtis verta pavydo ir pagarbos, kadangi kiekviena situacija jam yra galimybė pelnyti malonę. Tokia savybė būdinga tik tikintiesiems. Kai atsitinka džiaugsmingas įvykis, jis dėkoja, ir tai jam virsta gėriu. Kai nutinka nelaimė, jis kenčia, ir tai jam virsta gėriu“. (Muslim, Zuhd, 64).

Allah'o Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) vengė miglotų žodžių ir minčių. Jis stengėsi nesakyti bereikalingų žodžių, kurie neturėjo įtakos įvykių eigai. Savo bendražygiams jis patarė taip:

„Stiprus tikintysis (Allah'o akyse) visada yra geriau už silpną tikintįjį, ir labiau mylimas. (Bet tuo pačiu) juose abejuose slypi gėris. Stenkis pelnyti naudingus dalykus. Prašyk Allah'o pagalbos ir niekada neparodyk savo silpnumo. Kai tau kažkas nutinka, nelūdėk sakydamas: „Ech, geriau būčiau padaręs taip, o ne kitaip“.

Sakyk: „Tai Allah'o lemtis! Jis daro taip, kaip panori!“, nes žodžiai „aš padariau taip ar anaip“ atveria vartus tokiems poelgiams, kurie pradžiugins šėtoną“.

(Muslim, Kadar, 34).

Mūsų mylimas Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) sakė, kad ligos, mirtis, problemos, liūdesys ir pavojus yra kaffarat (išpirka) už nuodėmes ir apvalo žmogų nuo jų. Jis pranešė džiugią žinią, kad tie, kurie nelaimės metu yra kantrūs, užsitarnaus atpildą ir pakils Allah'o akyse. Jis sakė, kad kantriesiems bus geriausia baigtis:

„Viską, pradedant nuovargiu, lėtinėmis ligomis, liūdesiu, pavojumi, kankinimu ir

net spygliais, kurie įsmigo į koją, tai yra viską, kas užgriuvo musulmoną, Aukščiausiasis Allah'as padarys priežastimi jo klaidoms atleisti". (Buhari, Mardal, 3).

Tai, kaip Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) suprato kadar, tavakkul ir kantrybę, nebuvo aklas paklusnumas ir bejėgiškumo išraiška. Jis visada kovojo su sunkumais. Ėmėsi išankstinių priemonių, o dėl reikalo baigties dėjo viltis į Allah'ą. Jis pakludavo Allah'o lemčiai tik po to, kai padarydavo viską, kas nuo jo priklausė.

Vienu iš puikiausių jo kadar ir tavvakul supratimo pavyzdžių, buvo jo elgesys Handak mūšyje.

Muhammad'as (sallallahu aleihi va sallam) gavo pranešimą, kad stabmeldžiai ketina pulti Mediną. Jis pasitarė su bendražygiams dėl to, kokių priemonių ir kokios taktikos imtis, paprašė jų išreikšti savo nuomonę. Pagal Salman'o Farisi pasiūlymą buvo nutarta aplink Mediną iškasti griovį. Gynybinių griovių kasimas buvo visiškai nežinoma taktika to meto arabams. Tuo pačiu tai buvo gana sudėtingas dalykas. Pranašas (sallallahu aleihi va sallam) pats asmeniškai padėjo bendražygiams kasti griovį. Oras buvo šaltas. Iš bado jis prisirišo prie pilvo akmenį. Nors jis žinojo, kad Medina bus apsupta stiprios priešos armijos, jis neprarado vilties Allah'u. Būdamas vergu, jis padarė jis padarė viską, ką galėjo, o po to krei-

pėsi į Allah'ą, paprašė pagalbos ir pergalės. Stabmeldžiai su didžiule armija atėjo prie Medinos, tačiau nesugebėjo pereiti griovio ir užgrobti miesto. Po ilgąs dienas trukusios blokados, atėjo Allah'o pagalba. Pakilo didžiulė audra ir nugriovė stabmeldžių palapines.

Aukščiausiasis Allah'as musulmonų pastangų ir vilčių niekada nepalikdavo be atsako. Pranašo (sallallahu aleihi va sallam) elgesys Handak mūšio metu ir kitais panašiais atvejais, tapo puikiu pavyzdžiu tikėjimo, kantrybės, pastangų, kovos ir vilties klausimais visiems musulmonams, kurie gyvens iki Pasaulio pabaigos.

Jaunas bendražygis vardu Bara bin Azib (radiallahu anhu) labai mylėjo Pranašą (sallallahu aleihi va sallam). Jo tyra širdis buvo užpildyta meile ir pagarba Muhammad'ui (sallallahu aleihi va sallam), kuris išmokė Bara bin Azib'ą (radiallahu anhu) žemiau pateiktos du'a, kuri išreiškia į Allah'ą dedamas viltis, ir patarė sakyti ją kiekvieną dieną prieš miegą:

„O Allah! Aš nusilenkiau Tau. Aš atgrėžiau į Tave savo veidą. Visuose darbuose aš Tavimi pasikliauju ir dedu viltis į Tave. Trokšdamas Tavo malonės ir baimindamasis Tavo pykčio, aš įsiremiu į Tave nugara ir prašau Tavo pagalbos. Nėra nuo Tavęs kito prieglobsčio, kaip tik pas Tave. Aš patikėjau Tavo atsiųsta Knyga, ir patikėjau Tavo atsiųstais pranašais“ . (Buhari, Daavat, 6).

Klausimai

?

Sudarykite sakinius

1	Tikėjimas kadar išlaisvina mus nuo	kuriuos padarome savo valia.
2	Kartai Allah'as šiame pasaulyje išbando mus džiaugsmu, kartais – liūdesiu.	Kurį jiems nulėmė Allah'as.
3	Musulmonas tiki, kad viskas, kas vyksta Visatoje,	tuščių baimių ir išgyvenimų.
4	Niekas nevalgė geresnio maisto už tą,	kad kiekviename įvykyje slypi aukščiausia išmintis.
5	Žmogui duodama tai,	vyksta Allah'o valia.
6	Tikėjimas kadar padeda suprasti,	nes šis pasaulis – išbandymų vieta.
7	Mes esame atsakingi už visus poelgius,	kuris uždirbtas sąžiningu darbu.
8	Visi gyvi sutvėrimai žemėje veikia pagal planą,	ko jis nusipelnė.

Atsakykite į klausimus

1.

I- „Iš tiesų Mes juk kiekvieną daiktą kūrėme pagal matą“. (Sura al-Kamar, 54/49)

II- „Saulė ir mėnuo – juda savo nustatyta tvarka“. (Sura ar-Rahman, 55/5)

Kuris iš žemiau pateiktų sakinių neatitinka duotų ajat'ų prasmės?

- A. Viskas yra sukurta Allah'o
- B) Saulė ir Mėnulis juda nustatytais trajektorijomis
- C. Visa ko sukūrimo yra tvarka
- D. Visata sukurta atsitiktinai

3. Ką mes galime rinktis patys?

- A) Gimimo datą
- B) Tėvus
- C) Draugus
- D) Mirties laiką

4. Kurie iš žemiau pateiktų hadis'ų kalba apie tai, kad dėl prasimaitinimo žmogus turi dirbti?

- A) Malda – religijos ramstis
- B) Švara – pusė tikėjimo
- C) Kas sotus, kai jo kaimynas alkanas, ne iš mūsų
- D) Niekas nevalgė geresnio maisto už tą, kuris uždirbtas sąžiningu darb

2.

I. Dirbk tiek, kiek turi jėgų, ir būk patenkintas tuo, ką tau davė Allah'as.

II. Jis tiki, kad viskas nulemta Allah'o, ir pats nieko negali padaryti.

III. Neprarasdamas vilties dėl sunkumų, daug dirba ir kovoja.

Kaip elgiasi žmogus, kuris tiki kadar?

- A) I-II
- B) I-III
- C) II-III
- D) I-II-III

5. Už kuriuos iš žemiau pateiktų poelgių žmogus nėra atsakingas?

- A) Šmeižtas
- B) Melas
- C) Neapykanta
- D) Sąmonės netekimas

6. Enveras elgiasi taip, kaip jam patinka, ir viską leidžia pro pirštus. Kai jo paklausia, kodėl jis taip daro, jis atsako: „Įvyks tas, kas užrašyta man ant kaktos“. Tai Envero supratimas kalba apie tai, kad jis neteisingai suprato vieną iš tikėjimo ramsčių. Kurį tikėjimo ramstį jis neteisingai suprato?

- A) Tikėjimas pranašais
- B) Tikėjimas angelais
- C) Tikėjimas Kadar ir Kada
- D) Tikėjimas Knygomis

Irašykite praleistus žodžius

(liūdesiu/atleisti, Neprislegia/ įmanoma, gėris/blogis, negandos/mes priklausom, daiktą/matą)

1. „Iš tiesų Mes juk kiekvieną kūrėme pagal matą“. (Sura al-Kamar, 54/49)
2. „ Viešpats sielos niekuo, išskyrus tu, kas jai (Sura al-Bakara, 2/286)
3. „Tikintieji, ištikti , sako: „Iš tiesų Allah'ui, ir pas Jį sugrįžtame!“ (Sura al-Bakara, 2/156)
4. „ Gal būt jūs nekenčiate ko nors, o jis jums , ir galbūt jūs mylite ką nors, o jis jums – , - iš tiesų Allah'as žino, jūs nežinote!“ (Sura al-Bakara, 2/216)
5. „Viską, pradedant nuovargiu, lėtinėmis ligomis, , pavojumi, kankinimu ir net spygliais, kurie įsmigo į koją, tai yra viską, kas užgriuvo musulmoną, Aukščiausiasis Allah'as padarys priežastimi jo klaidoms “. (Buhari, Mardal, 3).

Atsakymai

Sudarykite sakinius

1	Tikėjimas kadar išlaisvina mus nuo	7	kuriuos padarome savo valia.
2	Kartai Allah'as šiame pasaulyje išbando mus džiaugsmu, kartais – liūdesiu,	8	kurį jiems nulėmė Allah'as.
3	Musulmonas tiki, kad viskas, kas vyksta Visatoje,	1	tuščių baimių ir išgyvenimų.
4	Niekas nevalgė geresnio maisto už tą,	6	kad kiekviename įvykyje slypi aukščiausia išmintis.
5	Žmogui duodama tai,	3	vyksta Allah'o valia.
6	Tikėjimas kadar padeda suprasti,	2	nes šis pasaulis – išbandymų vieta.
7	Mes esame atsakingi už visus poelgius,	4	kuris buvo uždirbtas sąžiningu darbu.
8	Visi gyvi sutvėrimai žemėje veikia pagal planą,	5	ko jis nusipelnė.

Atsakykite į klausimus

- 1: D 4: D
2: B 5: D
3: C 6: C

Įrašykite praleistus žodžius

- 1: daiktą – matą
2: Neprislegia – įmanoma
3: negandos – mes priklausom
4: gėris – blogis
5: liūdesiu – atleisti

